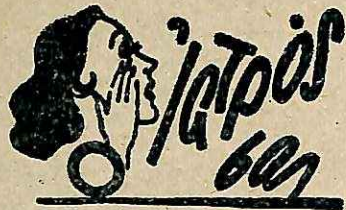

И
А
Г
Ω
М
Е
Н
О
Σ
Ω
К

Μημνίκια

Μημνίκια, μούρα στήγματα (μαυράκια), πόροι, διεσταλμένοι... Οί άκμές είναι κόκκινα σπυριά...

Οί άκμές είναι κόκκινα σπυριά, με πύον τις περισσότερες φορές στην κορυφή και όφελονται... ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Για κάθε απάντηση, δικαίωμα δημοσίευσης δραχ. 20... Π ρ ό ς ό λ ο υ ς τ ο υ ς ά ν ά γ ν ω ς τ α ς...

Κ Κ "Ι κ α ρ ο ν. — Άγαπητέ μου, αυτό είνε ζήτημα αδέων. Δεν μπορούμε να επιτύχουμε...

Τήν διαφορά αυτών σας την άναφέρω για να μη συγχέετε την θεραπεία και την τακτική που πρέπει να ακολουθήτε...

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ ΜΑΔΑΣ

Ιατρός Δερματολόγος

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΙΑΤΡΟΥ ΔΕΡΜΑΤΟΛΟΓΟΥ

Για κάθε απάντηση, δικαίωμα δημοσίευσης δραχ. 20

Της όρμονικής θεραπείας σας, ή, το είνε και ή μόνη που μπορεί να αποβεί όποτε αποτελεσματική...

Μημνιόρατ ντέ σούντ 2,50 γρ. Γλυκερίνη 5 γρ. Ύντρολατ ντέ φλέν ντ' όρνάν 155 γρ.

Τάλκ ντέ βενίς 75 γρ. Κρέπρεπαρ 12,50 γρ. Κάμφο 3 γρ. Σού ντράτ ντέ μπιουμό 5 γρ.

Τό δέ πρσί μετά τ' διπλάσιό σας ως και πρ' της πούδρας να λρη σιμπούιτε την έξής λιστίον:

Όθωρμόλ ή Χοζιόά, τών 1.000 μον. έλασθ ήνα πρσί, μεσημέρι και έράδν πρ' φαγητού...

Τ ι τ ι κ α τ. Τ. 518. — Μοφ φούνιαι ότι μάλλον πρ'κειται περί χλωσμάτος και ως έκ τούτου χρειάζεται μία προσωπική εξέταση...

Μ ι ρ ά ν τ α λ. Μ — Η λιστίον που χρησιμοπούιτε για τ' μαυράκια καλά, αλλά ή κρέμα άρκετα επιδεινάσθι. Αυτή σας προ καλεί τ' μαύρα στήγματα και τούς πόρους και δά σας μαράζωσθι πρ' ώρα...

Μημνιόρατ ντέ σούντ 1,25 γρ. Γλυκερίνη ντέρ 10 γρ. Ύντρολατ ντέ φλέν ντ' όρνάν 155 γρ.

Βαζελίνη 30 γρ Ρεζορίνη 4 γρ. Όξύν ντέ ζένκ 1,0 γρ. Σαπούνι δέ μη χρησιμοπούιτε.

Ι ρ μ σ. — Η έλπί σας, όσινώθπτε μεγάλη κι' άν είνε, δά άφαιρέθι εντός έλα χιτών λιστίον με την μεσίειον της 'Ελκιστρεπίνης...

Α Γ Τ. Κόρινθος. — Ούδε μία έπιστολή μένει άναπάντητος. Ίσως άι άπάντησεις άργοπορούν...

Όσινώθπτε εντός έλα χιτών λιστίον με την μεσίειον της 'Ελκιστρεπίνης. Είνε μέθοδος τελείως άνώδυνος, άναίμακτος και δέν αφήνει μετά την άφαίρεσι ού δέν έλκοχιστην ούλκην...

Όσινώθπτε εντός έλα χιτών λιστίον με την μεσίειον της 'Ελκιστρεπίνης. Είνε μέθοδος τελείως άνώδυνος, άναίμακτος και δέν αφήνει μετά την άφαίρεσι ού δέν έλκοχιστην ούλκην...

Όσινώθπτε εντός έλα χιτών λιστίον με την μεσίειον της 'Ελκιστρεπίνης. Είνε μέθοδος τελείως άνώδυνος, άναίμακτος και δέν αφήνει μετά την άφαίρεσι ού δέν έλκοχιστην ούλκην...

Όσινώθπτε εντός έλα χιτών λιστίον με την μεσίειον της 'Ελκιστρεπίνης. Είνε μέθοδος τελείως άνώδυνος, άναίμακτος και δέν αφήνει μετά την άφαίρεσι ού δέν έλκοχιστην ούλκην...

Όσινώθπτε εντός έλα χιτών λιστίον με την μεσίειον της 'Ελκιστρεπίνης. Είνε μέθοδος τελείως άνώδυνος, άναίμακτος και δέν αφήνει μετά την άφαίρεσι ού δέν έλκοχιστην ούλκην...

Μόνον έίνα παχύνετε λιγδάκι ή κα τάστας δά έλκτωσθι άρ' έαυτής. Είμαι πάντοτε στην διάθεσί σας...

Π α ρ α π ο ν ε μ έ ν η μ. — Έρψον έίστε τακτικές άναγνώστριές μου, άπρπετε να γνωρίζετε ότι τ' μαυράκια ή τ' σπυριά δέν πρ'πει να ζουλιώνται γιατί...

Τήν ίδια λιστίον μπορούιτε να την χρησιμοπούιτε και πρ' της πούδρας. Έξαιρετικά δέ καυτηριάζετε κάθε σπυράκι με λίγο οινόπνευμα...

Βερσική σόδα 5 γρ. Ώ ντέ φλέν ντ' όρνάν 50 γρ. Ώ ντ' σ'ιλέ 50 γρ. Στύψις 0,50 έκ. Βενζόλη 10 γρ.

Τήν ίδια λιστίον μπορούιτε να την χρησιμοπούιτε και πρ' της πούδρας. Έξαιρετικά δέ καυτηριάζετε κάθε σπυράκι με λίγο οινόπνευμα...

Α έ λ α Η. Π. — Για τ' ζήτηματα που με έρωτάτε δά τ' εξαβόασετε λεπτομερώς εις τ' ειδικά μαθήματα μου 'Επιχρόστισιν'...

Όσινώθπτε εντός έλα χιτών λιστίον με την μεσίειον της 'Ελκιστρεπίνης. Είνε μέθοδος τελείως άνώδυνος, άναίμακτος και δέν αφήνει μετά την άφαίρεσι ού δέν έλκοχιστην ούλκην...

Όσινώθπτε εντός έλα χιτών λιστίον με την μεσίειον της 'Ελκιστρεπίνης. Είνε μέθοδος τελείως άνώδυνος, άναίμακτος και δέν αφήνει μετά την άφαίρεσι ού δέν έλκοχιστην ούλκην...

Όσινώθπτε εντός έλα χιτών λιστίον με την μεσίειον της 'Ελκιστρεπίνης. Είνε μέθοδος τελείως άνώδυνος, άναίμακτος και δέν αφήνει μετά την άφαίρεσι ού δέν έλκοχιστην ούλκην...

Όσινώθπτε εντός έλα χιτών λιστίον με την μεσίειον της 'Ελκιστρεπίνης. Είνε μέθοδος τελείως άνώδυνος, άναίμακτος και δέν αφήνει μετά την άφαίρεσι ού δέν έλκοχιστην ούλκην...

Όσινώθπτε εντός έλα χιτών λιστίον με την μεσίειον της 'Ελκιστρεπίνης. Είνε μέθοδος τελείως άνώδυνος, άναίμακτος και δέν αφήνει μετά την άφαίρεσι ού δέν έλκοχιστην ούλκην...

Όσινώθπτε εντός έλα χιτών λιστίον με την μεσίειον της 'Ελκιστρεπίνης. Είνε μέθοδος τελείως άνώδυνος, άναίμακτος και δέν αφήνει μετά την άφαίρεσι ού δέν έλκοχιστην ούλκην...

Όσινώθπτε εντός έλα χιτών λιστίον με την μεσίειον της 'Ελκιστρεπίνης. Είνε μέθοδος τελείως άνώδυνος, άναίμακτος και δέν αφήνει μετά την άφαίρεσι ού δέν έλκοχιστην ούλκην...

Όσινώθπτε εντός έλα χιτών λιστίον με την μεσίειον της 'Ελκιστρεπίνης. Είνε μέθοδος τελείως άνώδυνος, άναίμακτος και δέν αφήνει μετά την άφαίρεσι ού δέν έλκοχιστην ούλκην...

Ιδρυτής Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ ΕΤΟΣ Δ'. ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 184 ΑΘΗΝΑΙ-14 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1941

Ιδρυτής

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΕΤΟΣ Δ'. ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 184

ΑΘΗΝΑΙ-14 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1941

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΟΡΗΣΙΣ

ΜΕΤΑΕΥ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΚΑΙ ΘΥΛΟΥ

ΑΙΑΣ Ο ΛΟΚΡΟΣ

μετεβίβασε όλα στο "Αργος και οι Δαναοί δεσποζονε στην πυρπολημένη πόλι...

μα, ρίχθηκε να χαθί στο μέσον του έχθρικού στρατού. Τόν άκολούθησαν οι άλλοι, άρχισαν να κτυπούν και έπρόδωσαν έτσι την άπάτη της φορεσιάς των...

Οί δισσημότεροι μαχητές του 'Ιλίου συναθροίσθησαν για την άπελπισμένη τους άμυνα και μεταξύ των άλλων ό νέος Κόροιβος, που είχε έλθει εκείνες τις μέρες στην Τροία...

Η όμας των γενναίων ντύθηκε με πανοπλίες 'Ελληνικές και άρμισε να έξαπατήση τους Δαναούς, άλλ' οι θεοί δέν ήταν μαζί τους...

Ο Κόροιβος, με ψυχήν μα νιώδη, μη ύπομένοντας τό θέα...

Διευθυντής ΑΠ Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ ΓΡΑΦΕΙΑ: ΣΑΝΙΑΡΟΥΖΑ Νο 9 ΑΡΙΘ. ΤΗΛΕΩΝΟΥ: 29.967

της Τρωϊκής έξστρατείας. Είχε πάει εκεί έχοντας σαράντα καράβια μαζί με τούς άλλους πρώην μνηστήρες της 'Ελένης...

τίς μάχες και κατά την τιτανομαχίαν γύρω στο πτώμα του Πατρόκλου. Ήταν ό ταχυπόδης στερως μετά τόν 'Αχιλλέα και έσκότωνε κάθε αντίπαλον, για τί τον έπρόφθανε τρέχοντας...

Ο δέ Κόροιβος δέν άμφέβαλεν ούτε για μία στιγμή για την τύχη που περίμενε την άγαπημένη του. Ή πληγή τού στήθους του είχε μπάσει στο σώμα τόν θάνατον, άλλ' ή πληγή της καρδιάς τούδινε την δύναμη για μίαν τελευταίαν προσπάθειαν...

Η Κασσάνδρα είχε καταφύγει στο ναό, σε μία τέτοια τρομερή στιγμή, γιατί είχε προσετοιμάσει την συμφοράν και είχε προαναγγείλει την δυστυχίαν τους...

Ήταν ή όμορφότερη από τις τέσσερες κόρες τού βασιλιά Πριάμου, τόνον όμορφου τού την άγάπησε, λένε, και ό θεός 'Απόλλων, ό όποιος της έδίδασε την μαντική...

Γιατί ό Αίας, ό γιός τού 'Οϊλέως και της 'Εριτώιδος, ό βασιλεύς των Λοκρών ήταν από τούς πιο δισσοειείς ήρώες...

Όταν οι Τρώες θρήκαν τόν Δούρειον Ίππον, προσεπάθονε να τούς συγκρατήσθι, άλλα δέν τό κατόρθωσεν. 'Εκείνοι άνόισαν να τ' ελπίη της πόλεως, τόν έμπασαν και τόν σέρνανε δά ζώντας στα πόδια τού τροχού που γλιστρούσανε και σέρνοντάς τον με σχοινία δεμένα στον τροχόν του. Παιδιά και παρ...

θένες τραγουδούσαν γύρω τους ύμνους και γλεντούσαν όλοι, ενώ η ολέβρια μηχανή προχωρούσε ανά μέσον της πόλεως. Τέσσερις φορές εκκοντάφε στο κατώφλι της πόλης και τέσσερις φορές αντιήχησαν στην κοιλιά του τὰ όπλα. Αλλά οι Τρώες, τυφλωμένοι από τον ένθουσιασμό, εγκατέστησαν στην ιερή τους ακρόπολη τον ολέβριον καλοσσόν. Τότε η Κασσάνδρα άνοιξε τὸ στόμα της και προείπε τις μέλλουσες συμφορές, αλλά και πάλι κανείς δεν έπίστεψε.

Απεναντίας, την τελευταία τους εκείνην ημέραν έσπεφάνωσαν ανά την πόλιν τούς ναούς των θεών με κλωνάρια γιορτάσιμα.

Ήταν ώραία, θελκτική, ήτα νε μάντις, αλλά όλοι την νόμιζαν γιά τρελή.

Θελκτική στην μορφή, μεγαλοπρεπής στο βάδισμα, όνειροπόλος και τολμηρή, αϊχμαλώτιζε με τὰ βλέμματα και έσκαδωνε με τὰ λόγια της. Την είχε αγαπήσει ο Όθρυος, από τον Καθισσόν, αλλά η γυναίκα που μετέδιδε την συμφορὰν της καταδίκης της, δεν έπρόλαθε να τον πάρη, γιατί εκείνος από την είχε ζητήσει έντελως απροικη, έσκοτώθηκε πρό του γάμου ταν.

Είδεν ο Κόροϊδος την πριγκήπισσα και ίκετεύσε την συγκατάθεσίν της να τὸν άφήσῃ να ζήσῃ γονατισμένος στα πόδια της, αλλά εκείνη δεν τούκρυψε τὸ θλιβερόν τέλος που έπεφυλάσσετο στον καθέναν από την άσπαγε. Γιατί — τού είπε — ένέντε τον έρωτα γιά να φέρη τον θάνατον.

Ο νεαρός έρωτευμένος έδέχθηκε ν' ανταλλάξῃ την ζωή του με την έλπίδα πως θ' άπασχολούσε λίγο την σκέψῃ της, αλλά να τώρα με μιά θαθεαία πληγή στα στήθεα σερνότανε στο κατώφλι του ιεροῦ, όπου συνετελείτο η τραγωδία που έμυανε τον ναόν και έπρόκλυε σε την καταδίκην που ένέντευσεν ή φρίκη της πράξεως.

Γιατί, πραγματικά, αυτό που συνέβαινε, ήταν άπίστευτο.

Ξέροντας τί την έπερίμενε ή Κασσάνδρα, είχε φύγει από τὰ πατρικά ανάκτορα και έτρεφε στον ναό, αλλά άμέσως την άνεκάλυψαν και την άπήγαγαν, πηγαίνοντας τὸ πολύτιμο λάφυρο της όμορφιάς της στην δουλίαν της σάρκας των άρχηγών. Ο μνηστήρ της έτρεξε να την σώσῃ και εκείνη διέφυγε, μέσα στην ταραχήν και ξαναμπήκε στον ναό και άγκάλιασε τὸ ξύλινο όμοίωμα της Αθηνάς.

Ένας Ικέτης ήταν πάντα ιερὸς και ή βασίλισσα επίστευε ότι δεν θα τολμούσε να την θίξῃ κανείς, αλλά όμως άπατήθηκε. Λίγο πιδ έπειτα, άκουσε να πηδάῃ κάποιος μέσα στον ναό γύρισε, είδε και έφρικίασε: Καταματωμένος από την σφαγή και άγριέμένος από την μοχλῃ. Αϊας ο Λοκρός βρισκόταν μπροστά της και οί παράδοξες λάμψεις των ματιών του δείχνανε την φρικτήν καταδίκην της.

Η ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΔΙΩΤΩΝ

Ταξίδι στην έπαρχία

Ελληνική επικαιρότης υπό ΔΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Αθήνα, ώρεδουάρ... Από τὴ σκευοφόρο του τραίνου της Πελοποννήσου άποχαιρετώ την πρωτεύουσα. Έπειτα κάθομαι δύο μισά πιδ άναπαυτικά έπάνω σε μιά κάσσο πετρελαιοη και περιεργάζομαι τούς συνταξιδιώτες μου. Είνε... κοφίνια και ταγάρια, που πάνε άδεια στην έπαρχία, γιά να γυρίσουν γεμάτα τρόφιμα. Τί τιμή να ταξιδεύη κανείς μαζί τους! Συναισθάνεται ότι άποκτὰ κάποιαν αξία...

Αλήθεια! Αυτά τὰ ταγάρια και τὰ κοφίνια πρέπει μιά μέρα να τ' άπαθανάτισμε έπάνω σε πεντελήσιο μάρμαρο και να τ' άνακηρύξωμε «ένθικους εύεργέτες». Σ' αυτά θα όφειλεται κατά μέρος ή σπητρία της φυλής.

Αλλά μήπως και τὸ τραϊνάκι της Πελοποννήσου δεν είνε άξιο της μεγαλύτερας έμπιστοσύνης μας; Λίγο πρό του πέλεμου, τὸ είχουμε δορεθή και έλέγαμε να τὸ αντικαταστήσωμε με μιά αυτοκίνητο. Μά τώρα καταλάβαμε την αξία του. Τί θα εγινόμαστε χωρίς αυτό; Φεύγει από την Αθήνα φορτωμένο με άδεια κοφίνια και άδειους στομάχους ταξιδιωτών. Και, γυρνώντας, φέρνει γεμάτα και τὰ κοφίνια και τούς στομάχους.

Και έτσι, κοντά στους γινούς τους μέχρι τώρα τύπους ταξιδιωτών — ταξίδι άνταψυχής, ταξίδι τὸ μέλιτος — προστεθῇ και ένας τύπος: Τὸ ταξίδι τὸ στομάχου. Τὸ έπιχειρουν αυτή την εποχή όλων των κοινωνικών στρωμάτων άνθρωποι. Όλοι όσοι κατάνονται από έπαρχία ξαναθυμῇκαν ὃ περηφάνως την χωριάτικη καταγωγή τους.

Η άνταύγεια της φωτιάς που έζωνε τὰ σπίτια της Τροίας, φωτίζε ζωηρά τὸ ιερὸν καταφύγιον και ὃ άώρος μαχητὴς διέκρινε την ώραίτητα της μορφῃς και την καλλιτεχνικότητα του κορμιού της Κασσάνδρας, ή όποία με καταξέσχησμένα φορέματα, άφηνε γυμνές στα κατάπληκτα μάτια του, τις θελκτικότητες του παρθενικού κορμιού της.

Μαζί με την ζάλην του σ' άματος που χυνόταν, ο άνδρας σμὸς του δικού του πού φλαγίζόταν, δημιουργήσανε στο μυαλό του την τρέλλα. Τὸ ότι βρισκόταν στον ναόν και ήταν ίκέτης, ὃ άσεβὴς βασιλιάς τὸ άψήφησε. Άρμυσε, την άρπαξε και την έτράθηε. Αλλά εκείνη είχε άγκαλισμένο τὸ άγαλμα, ήτανε κολλημένη έπάνω του και δεν τ' άφηνε. Μανίασμένος ο Λοκρός μαχητὴς την έτράθηε δυνατώτερα. Τὸ άγαλμα άγκρεμίσθηκε, ή παρθέναν άνετράπη τώρα μισόγυμνη

Πόσοι γυρισμοί άσώτων υϊάν στην πατρική έστία! Η δίψα της μεγάλης ζωῃς μάς άρπαξε μιά μέρα από τὴ γραφική γενετήρα και μάς έπριξε στη δίνη της μεγαλόπολεως. Έκει, μέσα στον πυρετό των μεγάλων θλέψων και στον θόρυβο των ένστατικών προσπαθειών, έλησμονήσαμε τὴ μικρή Ιθάκη, από όπου έξεκίνησαμε.

Αλλά, εκείνη δεν μάς έζέχασε. Και όταν τὰ βρήκαμε λίγο σκούρα ήρθε στο όνειρό μας και μάς είπε, ότι δεν μάς κρατεί καμμία μνησικακία και ότι μάς θέλει να γυρίσωμε κοντά της, γιά να μάς βοηθήσῃ όσο μπορεί.

Νά την!... Από την πλαγιά τὸ δουνοῦ, πίσω από τὰ κυπαρίσσια, μου στέλνει τὸ «καλὸς ὤρισε». Νοιώθω τὴ λαχτάρα του δημηρικού Όδυσσέως και, όπως και εκείνον, με συγκινεί δοδυτάτα ὃ καπνός, που άννοθώσκει από τις στέγες του χωριού γιάτὶ σκέπτομαι ότι στη φωτιά από την ὃ ποία θγαίνει αυτός ὃ καπνός, θα φηνεται κάποιο χωριάτικο νοστιμιάτο φαγητό.

Και έπιταχύνω τὸ βήμα μου. Δεν είνε φιλολογία, σὰς τὸ άρκίζομαι, αυτό που θα σὰς πῶ: «Όταν έπλησίαζα στο χωριό μου, ένιωθα να συντελῇται στην ψυχή μου ή τελετουργία της Άναστάσεως. Κι άρχισα να σιγοψάλλω τὸ «Χριστός Ανέστη»...

Έχετε ιδὴ άκρίδες να πέφτουν σε καταπράσινα δένδρα; Τὰ στομάτια τους δουλεύουν άχόρταγα με έλαφρούς τριγυούς. Και με λίγο προβάλλουν ήμίγυμνοι οί κλάδοι.

Κάτι τέτοιο συνετελείται αύτην την εποχή στην έπαρχία. Στο δένδρο της έπαρχιακής οίκονομίας έχουν πέσει οί άκρίδες της πόλεως και ή πρασινοδα του έλαττάνεται.

Συνέδῃ τὸ έξῃς περιστατικό σ' ένα χωριό της Μεσσηνίας. Η οικογένεια έλειπε όλη την ήμέρα στα χωράφια, όπου έδούλευε. Και όταν γύρισε τὸ βράδυ στο σπίτι, βρήκε λεηλοτημένα τὰ τρόφιμα: «Ελεπτε κον

τά ένα ψωμί και όσα αύγά ὃ πήρχαν, έπάνω από δέκα, τὸ δε πιθόρια του τυριού, τὸν έλῃαν και τὸ παστό είχαν πᾶθει φοβερή καθίζηση».

Μας κ' άνε! ξεφώνισε ή νοικοκυρά. «Αλλά ὃ σ' άγός της δεν ήθελε να τὸ παραδεχθῇ, γιάτὶ είχαν έμπιστευθῇ τὴ φύλαξη του σπιτιού στους γείτονους, που ήσαν όλοι συγγενείς».

Δεν πιστεύω, βρε άννε! και να μάς κλέψανε, της άπῆντησε.

Τότε τί έγιναν τόσα πράματα; Ο σύζυγος έβασάνισε λίγο τὸ μυαλό του και ξαφνικά του έπέρασε μιά ιδέα.

Γυναίκα! Τί; Όα ήρθε ὃ γιούς μας ὃ πὸ την Αθήνα.

Μπήκαν στο διπλανό δωμάτιο, όπου πραγματὶ βρήκαν τὸν γιό να κοιμάται. Είχε φάει σαν βόας και έχωνε μεσα σε δαθύν ύπνο...

Μαστιγίζεται λοιπόν ή έπαρχία. Και ὃ μεγαλύτερος γι' αύτην κίνδυνος είνε ή γενναίοδωρία της.

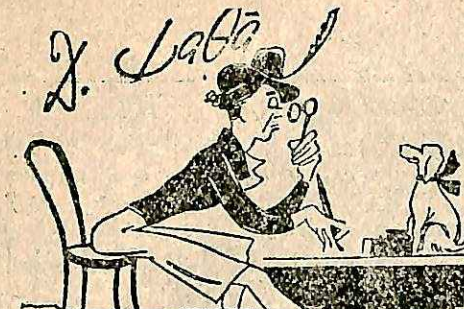
Πάρε, παιδάκι μου, ὃ τί θέλεις, λέει συγκινημένη ή μάνα στο παιδί της, πού έγύρισε από την πρωτεύουσα ύστερα από πολλών έτών άπουσία. Πάρε ὃτι σου χρειάζεται και μη νοιάζεσαι γιά μάς. Εμείς θα περάσωμε στην άνάγκη και με χόρτα.

Έτσι ήταν πάντα ή έπαρχία. Και έτσι είνε και σήμερα. Προσφέρει με συγκινητική αύτοθυσία τὰ πάντα. Και ή Αθήνα, με πολιτισμένη άγένεια, τα παίρνει όλα. Τίποτε δεν περριφρονεί, όπως άλλοτε. Ούτε τὸ κρεμμύδι, ούτε τὸ σκόρδο, ούτε τὴ ρίγανη, ούτε τὸ άραπεσίτι και τὸ πετιμέζι.

Γεμίζει από τὸ καθετί τὰ ταγάρια και τὰ κοφίνια του ὃ Αθηναίος και ξαναπαίρνει τὸ τραϊνό. Και ή καυμένη ή έπαρχία τὸν προπέμπει με δακρυσμένα μάτια και με την εύχή:

— Στο καλό, παιδάκι μου. Και να ξαναβρῇς...

ΔΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

Μαντάμ Σουσου — ΤΟ ΨΩΜΙ

«Όλα καλά και άγια. Αλλά αυτό τὸ ζήτημα του ψωμιού δεν μπορούσε να τὸ ὤποφῇ ή Σουσου. Και δεν μπορούσε να τὸ ὤποφῇ από δύο πλευρών. Πρώτον γιάτὶ τὸ ήθελε τὸ ψωμί, τὸ έτρωγε, της άρεσε. Είχε άπόλυτον άνάγκη του ψωμιού γιά να διατηρήσῃ την βαμυσίαν σιλουέταν της και να μὴ κατανήσῃ πραγματὶ κὼς σκιάχτρο. Δεύτερον γιάτὶ της ήταν άδύνατον — μιά τέως Καντακουζηνού — να έξοθλιωθῇ γιά τὸ άποκτήσῃ τί; Ψωμί! Την ήξεραν μάλιστα, οί γείτονες και διεσκέδαζαν άρκετά μαζί της. Ο κουρέας Ζώρς, έξάφνω, δεν παρέλειπε εύκαιρίαν να μὴ την ρωτήσῃ:

— Μαντάμ τὸ πήρατε τὸ καρβέλι; Ύφανε τούς ώμους ή Σουσου, τὸ έφριχνε θλέμμα περιφρονητικόν και έδήλωνε έπίσημως:

— Καρβέλι; — Μάλιστα, μαντάμ. — Τί έννοείτε; — Ψωμί. Τὰ πενήντα δραμάκια. Τότε μόνον έκαταλάβαινε ή μαντάμ. Ελαφρότατον μειδίαμα έτάρασε την όξιοπρεπή γαλήνην των χαρακτηριστικών της: — Α, τὸ ψωμί. — Ναι, μαντάμ. Τὸ πήρατε; — Πῶς. Τὸ παίρνω γιά να μὴν πάη χαμένο. Αλλαθῇ τὸ παίρνει ὃ Παναγιωάκης μου ένεκα που τρώει ὃ καυμένος. Προσωπικῶς δεν με ένδιόφερε.

Δεν την ένδιόφερε; Την έτρωγε — όχι δεν την ένδιόφερε. Εκείνον που άρχισε να μὴν ένδιόφερῃ τὸ ζήτημα ήταν ὃ Παναγιωάκης. Γιατί αυτός έβόλευσαν στο έστιατόριο και δεν έτρωγε πολύ ψωμί. Αφού, λοιπόν, έταλαιπωρήθη άρκετά εἰς τις οὐρές ὃ δυσμορῖνος Παναγιωάκης έπήρε την άπόφασίν του. Και ένα άπόγευμα που άνηγγέλη ὃτι οί φούρνοι θα δώσουν ψωμί, προσέβῃ εἰς τὰς έξῃς σοδαράς δηλώσεις:

— Σουσου! — Λέγε, θλάς... — Βλας και μᾶψ δεν ξέρω από τέτοια: Έγὼ μιά φορά σου λέω δεν μπορώ να ξαναπάρω τὸ ψωμί. Βλέπεις τί γίνεται στους φούρνους; Μαζεύονται όλες οί γυναίκες και περιμένουν ούρά. Κανένας άνδρας δεν άφήνει τὴ δουλειά του να περιμένῃ τὸ ψωμί. Άν θές πήγαινε έσύ. Έγώ, μιά φορά, δεν ξαναπηγαίνω.

Εσήκωσε πάλι περιφρονητικὰς τούς ὃ μους ή Σουσου, τὸν εκύταξε με τὰ άριστοκρατικὰς ήμίχλειστα μάτια και είπε: — Παναγιώτη!... Αυτό που σου λέω. — Νά άναμειχθῇ εγὼ με τις τσοκαρίες να περιμένω τὸ ψωμί; Δεν είσαι καλά, Παναγιωάκη. Και αυτό που είπες να μὴ τὸ ξαναπῇς διότι είνε ντροπή σου που προσπαθείς να έξετελείσῃς μιά μαντάμ Σουσου Καντακουζηνού και να την στείλῃς εἰς ούρες και τσοκαρίες και λαϊκούς τύπους να διαπληκτίζονται! Σαχλέ!...

Ταύτα είπε ή Σουσου και τὸ έστρεψε τὰ νῶτα. Εκτοτε δεν έγινε συζήτηση περί ψωμιού. Άκούγε ή Σουσου ὃτι μοιράζεται ψωμί και καίγονται ή ψυχή της. Έβλεπε τις γειτονισσες που έφερναν τὸ ψωμί ζεστό, ζεστό και τὸ λαχταρούσε ή καρδιά της. Αλλά ὤπερ πάν ἄλλο ή Σου-

σου εἰς τὸν μάταιον αὐτὸν κόσμον είχε την άξιοπρέπεια της. Τίποτε δεν της ήταν τὸσο προσφιλές ὅσον ή ήγεμονική στάσις της έναντι όλων αὐτῶν των ταπεινοτήτων και μικροτήτων της ζωῃς.

Αλλά ὃ πόθος του ψωμιού ήταν άσυγκράτητος μέσα εἰς την μεγάλην και άξιοπρεπή εκείνην ψυχήν. Τὸ είχε έπιθυμῇσει τόσο πάλι τελευταίως ή καυμένη ὥστε δεν μπορούσε να κάνῃ ὤπομονῃν. Τρεῖς φορές έδιναν ψωμί οί φούρνοι και τὸ σπῖτι της μαντάμ Σουσους τὸ έστερήθη, διότι είχε πιάσει τὸν Παναγιωάκην πείσμα άνευ προηγουμένου. Την τετάρτην φορὰν μὴ μπορώντας πλέον να κάνῃ ὤπομονῃν ή άξιοτιμος πυργοδέσποινα του Βούβουλα, έσηκώθη να πάη. Αλλά τί ήταν εκείνο, φίλε μου! Μιά ούρα τερραστία! Γυναίκες, γυναίκες, κοριτσάκια, φουκαράδες, πεινασμέναι και πεινασμένες έπερίμεναν και έσκοτάνοντο να τὸ πάρουν. Μόλις είδε αὐτὸ τὸ φοβερόν θέαμα ή Σουσου, έστάθηκε μακρὰ, έσήκωσε τὰ φασματῖν της, εκύταξε ὃλο αὐτὸ τὸ τραγικὸν πλήθος και είπε: — Πτωχοί άνθρώποι!...

Τίποτε άλλο. Την είδε ή κυρία Παναγία που έπερίμενε στην ούρα και την έρωτήσε:

— Θά μῆπτε στην ούρα; — Άστειο πράγμα! — Ε, μά, δέδασαι, κυρία Σουσου, εἰσεις έχετε στο σπῖτι τὸ άλεύρι σας, ζυμάνετε, τρώτε, τί άνάγκη έχετε; — Και έκλεισε ειρωνικῶς τὸ μᾶτι εἰς τις άλλες. Η Σουσου που δεν έκαταλάβαινε τὸσον εύκολα την ειρωνείαν, τὸ πήρε στα σοδαρά και είπε: — Φυσικά. — Έχετε πολὺ άλεύρι; — Γιά όλον τὸν χειμῶνα.

Έτσι και να είχε σκοπὸ ή Σουσου να μῆπτε στην ούρα, μετὰ τὴν δηλῶσιν αὐτήν, τὸ πράγμα καθίστατο άδύνατον. Εφ' ὃ και άνεχώρησε άξιοπρεπῶς και οὐτε εκείνο τὸ βράδυ δεν έφαγε ψωμί. Ένας Θεός ξέρει όμως πῶς έπέρασε την νύχτα της. Εμορρυσαν άλλες δύο φορές ψωμί από 50 δράμα, μάλιστα και ή Σουσου που είχε εκτεθῇ με την δηλῶσιν της ένώπιον των τσοκαριών, δεν έπῃρε. Αλλά γιά άλλην φορὰν δεν μπορούσε ν' άνθῃ. Η πείνα είνε μέγας έξετελειωτὴς των ανθρωπων. Δαρμάζει και συντρίβει και την πλέον άγέφυγη άξιοπρέπεια. Τί να κάνῃ; Μετὰ δύο μέρες τὸ πήρε πλέον άπόφασιν. Έβαλε τὸ παλτό της με τὴ μαδημένη ρενῶν, έπήρε τὸ δελτίο της, έσκυψε τὸ κεφάλι — γιά πρώτη φορά εἰς την ζωή της — και έσπευσε πρὸς τὸν φούρνον.

Ύψιστε!...

Τί έξαθλίωσις. Ύπέφερε ή Σουσου. Νόμῃ αὐτὴ σ' αὐτήν την άξιορνήτη ούραν; Ν' άποτελεσθῇ ή ίδια ένα σπονδυλοσ' αὐτὴ την άτέλειωτη σειράν των πτωχῶν λαϊκῶν ανθρωπων και των τσοκαριών; Τί να κάνῃ; Επῃρκε. Έσταθηκε σιωπηλῇ με τὸ κεφάλι, τῶρα ψηλά και τὸ θλέμμα της στα σύννεφα. Οί γειτονισσες που την είδαν πρώτες έμεναν καταπληκτες και ύστερα άρχισαν να την έρωτῶν:

— Μά πῶς έδῶ; — Θά περιμένετε κυρία Σουσου; — Μιά Καντακουζηνού στην ούρα; — Πῶ, πῶ, πῶ!

Και εἰς έπίμετρον έπέρασε και ὃ κουρέας Ζώρς έξω από τὸν φούρνον, είδε τὴν Σουσου άνάμεσα στις γυναίκοιες και εἰπε δῆθεν μοναχὸς του:

— Ε, πᾶ, τί γίνεται δταν άρχίξῃ ή λόρδα! Ε, πᾶ, τί οί λόρδοι και οί λόρδες που κατήνησαν!...

Η Σουσου ήξερε ὃτι αὐτὰ άπηυθύνοντο στην ίδια, αλλά έκανε πῶς δεν κατάλαβε. Έστρεψε ακόμα ψηλότερα τὸ κεφάλι της ὥς που να περάσῃ ή θύελλα της πρῶτης έντυπώσεως.

Ω, ὥς που να έλθῃ ή σειρά της! Ω, τί στιγμές άγώνισμας έπέρασε ή Σουσου! Ω, πόσον έξητελειωμένο ησθάνθη τὸν έαυτὸ της. Και όμως έπερίμενε. Την έσπρωξαν, την έσεαλκῶσαν, την έστραπατσάρησαν. Δεν διαμαρτυρήθη όμως. Σ' αὐτὸ εκράτησε την άξιοπρέπειάν της ὥστε να μὴ κατέθῃ στα χαμηλά έπίπεδα να διαπληκτισθῇ με τις τσοκαρίες.

Τέλος κατότε — ύστερα από έξευτελισμὸν μιάς ολόκληρου ώρας — έπήρε τὸ ψωμί της ή Σουσου. Καθῶς έβγαίνει όμως από τὸν φούρνον, ήταν μιά φτωχή γυναίκα που την είδε και της είπε:

— Αχ, κυρία Σουσου. Εσύ, ματάκια μου, όπως άπόλα, έχεις ὅλα στο σπῖτι σου. Εμένα πεινῶν τὰ παιδάκια μου και ὃ άντρας μου είνε άρρωστος στο κρεβάτι. Δός μου λίγο ψωμάκι.

Ω μεγάλη μου Σουσου! Ω τύπε μου άσπύκρητε! Ω ψυχὴ άδάμαστη της πυργοδέσποινας του Βούβουλα που έδόξασε, δι' όλους τούς αἰῶνας την πτωχήν σου συννοικίαν.

Η Σουσου άπλωσε, με άξιοπρέπεια άρχόντισσας του πολλοῦ καιροῦ και έδωσε ὅλο τὸ ψωμί της στην γυναίκαούλα. Και δεν έστάθηκε ούτε τις οὐχὲς ν' άκούσῃ, ούτε τὰ σχόλια του καταπληκτου κόσμου. Είπε μόνον τούτο:

— Πτωχοί άνθρώποι! Πόσο ὤποφερουν! — γιά πρώτη φορά εἰς την ζωή της — και έσπευσε πρὸς τὸν φούρνον.

Και έφυγε. Και τὸ βράδυ έμεινε πάλι πεινασμένη.

Δ. ΨΑΘΑΣ

ΚΑΙ., ΟΙ ΧΕΙΡΟΝΟΜΙΣΕΣ ΜΙΛΟΥΝ

Πρέπει να είνε κανείς ήθοποιός ή μάλλον σκηνοθέτης, γιά να έπῃρ τὴν τεραστία σπουδαιότητα, έχουν τὰ χέρια στο θέατρο και πρό πάντων στον κινηματογράφο. Τὴ γλώσσα τους — γιάτὶ τὰ χέρια μιλοῦν πραγματικά, ίσως περισσότερο από τὴ γλώσσα — έχει μᾶλλον άνυπολόγητο άξία συνείδηση και συμπόνηση.

Γιά τὸ γύρισμα μιάς καλλιτεχνικῆς ταινίας, τὰ σπουδαιότερα στοιχεία είνε ή παντομίμα ὃ χορός, οί κινήσεις και ὃ χρωματισμός τους. Η φωνή, οί θόρυβοι, ή μουσική, παίζουν δευτερεύοντες ρόλους και δεν χρησιμεύουν παρά γιά να δημιουργῶν την έντύπωση της πραγματικότητος γύρω από τὴ παντομίμα που παίζεταί.

Τὸ κυριώτερο μέρος του φίλμ είνε ή εκφρασις άν εἰκόων και γι' αὐτὸ τὰ χέρια των ήθοποιῶν έχουν μεγαλύτερη σημασία από ένα τοπίο, μιά πολιτεία ή ένα βουδὸ πρόσωπο.

Ο ήθοποιός εκείνος που δεν κατέχει κατὰ βάθος την εκφραστική και ζωντανή γλώσσα των χεριών, δεν μπορεί ποτὲ να είνε τέλειος.

Ο Στανισλάσκι, στο σπέντο, της δραματικής τέχνης που διηθῶνε, προσπαθῶσε να δώσῃ στους μαθητὰς του να καταλάβουν εύρως από τὸ πρότο μάθημα τὴ σημασία που έχουν οί κινήσεις οί μορφάσμοι και πρό πάντων ὃ χειρονομίες. Οί πρωτότεροι ήθοποιοί έχουν μεγάλην άξιοτητα σ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιο. Ποτὲ

δεν ξέρουν πῶς να άξιοποιήσουν τὰ χέρια τους. Κάνουν χειρονομίες, περιττές ή έπιχμῆες καμμία φορά και γιά να δώσουν ένα τέλος στην άπειρία τους, τὰ χάνουν στις τάσεις. Πολλές φορές μάστι στα καὶς περιφέρονται έπάνω στη σκηνή με τὰ χέρια κρεμασμένα σαν παρὰλυτα, άφαιρουν από την έρμηνεία του ρόλου τους κάθε ζωή και εκφραση.

Η σημασία της εκφράσεως των χεριών είνε τεραστία. Στον κινηματογράφο, μάλιστα είνε μεγαλύτερη και από τὸ θέατρο.

Αν έξετάσῃς όλους τούς άστέρες του κινηματογράφου, δὴ ἴδῃτε ὃτι τὰ χέρια είνε γι' αὐτούς τὸ σπουδαιότερον μέσον εκφράσεως.

Ο Τσάρλυ Τσάπλιν, λ.χ. άποδίδει έναν ολόκληρο κόσμο ούσιωνών λεπτομερειών με τὰ νευρώδη χέρια του. Η Αλβαν Γκας με τὰ μακρὰ δάκτυλά της ήξερε να εκφράσῃ τελειότητα τις περιπέτειες του έσπερικού δράματος της ψυχῃς της.

Η Γκρέτα Γκάρμπο στο έργο «Βασίλισσα Χριστίνα» έχέει εἰς μετὰ λεπτά και θλιμμένα χέρια της, ὅλα τὰ άντικείμενα που εἰς άγνεία ὃ έσπῃτης της. Και τὰ χέρια της, με την εκφραστική τους γλώσσα έρμηνεύαν ζωντανὰ τὰ αίσθήματα της: τὴν άγάπῃ, τὴ νουσταλγία, την έγκατάλειψη.

Τὰ αίσθηματὰ και ροιζάσμενα χέρια του Κόνραντ Φάιτ ήταν οί πιδ άληθινοί ήθοποιοί τὸν έξαιρετικό εκείνου έργου που είχε τὸν τίτλο: Αἱ χέρια του Όρλάν.

10ον

Ο Μίτκα την ανεγνώρισε με κόπο. Η κοπελίτσα είχε γίνει ανώριστη. Ήταν αδύνατη, χλωμή, και το φόρεμα της που είχε το άγαπημένο της χρώμα του άνθους του λωτού, ήταν σχισμένο και κρεμόταν θλιβερά γύρω από το αδύνατο κορμί της. Το κεφάλι της ήταν σκυφτό. Τα μάτια της μονάχα, πελώρια, τρομαγμένα και υγαστερά, σά να είχε πυρετό, σκωθόταν μία στιγμή και καρφώθηκαν στον Μίτκα. Μια στιγμή μονάχα. Ο Μίτκα όμως ανατρίχισε. Γιατί σ' αυτή τη γρήγορη, δειλή ματιά, είδε κάτι που τον έτρεμασε.

Δεν ήταν παιδική αυτή η ματιά. Ήταν μία ματιά που έκαψε, μία ματιά που πυρπολούσε. Η άγαστη, η λατρεία, η ικεσία, ήταν ζωγραφισμένες στα μάτια, μεγάλα και άδωα αυτά ματιά.

— Προχώρησε! έπρόσταξε ο Μικαδός στη μικρή και οι φρουροί την έσπρωξαν θανάσιμα. Η κοπελίτσα σωριάστηκε στα πόδια του θρόνου.

Οι αλυσίδες της έχτυσαν στη γη.

— Ζίνια, έφώναξε ο Μικαδός, Αυτή είναι η Γιούκι. Σάν... Αυτή την κοπέλα εφύλαξέ την στο σπίτι σας;... Αυτή είναι, αποκρίθηκε η Ζίνια με φωνή σδυμένη.

— Μίτκα, είπε ο Μικαδός, Γιά το φταίξιμο αυτής της μικρής, δώ χάνεις στη ζωή σου και εγώ έναν συνεργάτη, που αν και έβη κάποιαν νεανική εηλοποιότητα, μου είναι και άγαπητος και πολύτιμος!

— Μά δεν καταλαβαίνω, Μεγαλειότατε...

— Τα χαρτιά μου έχασες θρέθηκαν έπάνω στη μικρή... Κατάλαβες τώρα;...

— Στην Γιούκι - Σάν;... Ναι, στην Γιούκι. Σάν, παράξενο φαίνεται το πράγμα, έ; Κι' έμένα ετσι μου φαίνεται όταν την πρωτοέβλεπα τόσο μικρή, τόσο άδωα, τόσο παιδί... Είπε όμως αναμφισβήτητα. Τα χαρτιά θρέθηκαν έπάνω της.

Η εκπληξία είχε δώσει την γλώσσα του Μίτκα. Με κόπο έτράυλισε:

— Μένω έμμένοντος.

— Τό φταίξιμο αυτής της μικρής, έφωτισε ο πρωθυπουργός που έμενε ετσι στην ώρα σου, έ;... Καί το χειρότερο είναι ότι αρνείται να μάς δώση απάντησι, να μάς εξηγήση.

— Παραδέχεται το φταίξιμό της;

— Ούτε αυτό μπορούμε να το καταλάβουμε. Δεν μάς αποκρίνεται καθόλου. Έκτος αν δεν έχη γλώσσα...

— Η Γιούκι - Σάν άκουγε με το κεφάλι κατεβασμένο, με άπαθεια, σαν να μιλούσαν για άλλο πρόσωπο.

— Μά δώ χωρίς καμιά δίψη βολία, έφώναξε ο αυτοκράτορας πώς αυτή η μικρή είναι η ένοχη. Μόνο εσύ, Ζίνια, πές μας ακριβώς πότε ήλθε στο σπίτι σας και πώς έφυγε.

Η Ζίνια βάζει δέκα χρόνια της ζωής της για να μην ήταν υποχρεωμένη να μιλήσει. Ο αυτοκράτορας όμως την έκτύπησε στα μάτια.

ΔΙΣΤΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΗΡΙΟΝ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

... και τα θαυούλα, αούτηρά μ'α, τια του πρωθυπουργού Βαλατού την εκάρφωναν επίτακτικά. Άναγκάσθηκε λοιπόν, κοκκινίζοντας ως τ' αυτιά, και μόλις κατορθώνοντας να συγκρατήσει τα δάκρυά της, να διηγηθεί πώς η Γιούκι - Σάν είχε μπη κρυφά στο σπίτι τους και πώς σκεφτόταν να την κρατήσει ακόμα κοντά της κρυφά από τον αδελφό της.

Ο Μίτκα άκουγε κατασυσφισμένος και ο Βαλατού έδωκεν τα μουστάκια του. Στο τέλος, ξεψώνισε:

— Κουτό κορίτσι! Δεν υπακούει, πειθήνιος τίποτε. Ήταν δυνατό να μνη κρυφά από τον άρρατη του σπιτιού κάτι που γίνεται μέσα στο σπίτι;... Άπορώ με σένα, μά τον μεγάλο Βούδδα.

Τα δάκρυα έτρεμαν στα βλέφαρα της κοπέλας και ο Μίτκα την έκτύπησε τώρα με συμπόνια. Έτόλμησε να πη:

— Συγχώρησε τη μικρή μου αδελφή... Η άγαστη της για την Γιούκι - Σάν είναι μεγάλη. Και είναι αλήθεια πώς η Γιούκι - Σάν ήταν ένα πλάσμα αείλαγγατο...

Η Γιούκι - Σάν πρώτη φορά τέρα έσώκωσε τα μάτια. Τα κάρφωσε με άνεκτα γνώση του νη έπάνω στον Μίτκα γι' αυτόν του τον καλό λόγο και στα άδωα μάγουλά της κάτι έρρόδιζε.

Ο Βαλατού όμως είπε ξερά:

— Μπορεί να ήταν άξιασμένη. Τώρα όμως είναι ένα άδωο πλάσμα, μία διπλή προδούρα! Έ, πρόσφερε τον άνδρα που την έφερ γένησε και έπειτα έπρόδωσε και την πατρίδα της.

Ο Μίτκα έτόλμησε πάλι να πη:

— Μοιά φαίνεται άπιστευτο!... Πώς έρέθηκαν τα χαρτιά έπάνω της;...

— Θα σου πω με δυο λόγια τι συνέβη, αποκρίθηκε άνυμνα ο πρωθυπουργός. Έχουμε ύπονοις πάντα για τη γυναίκα σου, Μίτκα, με όλες σου τις διαβεβαιώσεις πώς είναι άκίνητη. Η άστυνομία έργαζόταν πυρετωδώς για να ανακαλύψη τα ίχνη της...

— Άλλα, ως έβη ο διευθυντής της άστυνομίας να σου πη την συνέχεια.

— Και εγώ θέλω να το ξανακούσω, είπε ο Μικαδός.

Σε λίγο μπήκε, παχός και με γαλοπρεπής ο Φουγκά, ο διευθυντής της άστυνομίας.

ΤΟ ΠΟΝΤΙΚΑΚΙ ΠΟΥ ΠΙΑΣΤΗΚΕ ΣΤΗ ΦΑΚΑ

— Όταν έλαβα από τον ύψηλό μου κύριο την εντολή να έρω την γυναίκα του πρίγκηπος Μίτκα, άρχισε με σύμφω ο Φουγκά, έσπεφθηκα πώς η Λέο - Λού ή θα είχε κιάλα φύγει, όποτε βέβαια οι κόποι μου θα πηγαιναν χαμένοι ή θα καιροφύλακτο...

— Μεγαλειότατε, παρακάλεσε, θα μου επέτρεπε η άπέραντη σου καλωσύνη να μιλήσω εγώ στην Γιούκι - Σάν; Έως μπορείς να μη μάς εξηγήση. Έργάζομαι λοιπόν με την προϋπόθεση ότι δεν είχε φύγει. Έζωσα όλα τα μέρη όπου έφαντάσθηκα πώς ήταν δυνατόν να χη καταφύγει η Λέο - Λού. Και αυτά τα μέρη ήταν, η τα σπίατα κοντά στις αποβάθρες, για να εί

νε πρόχειρη ή φυγή της, η τα σπίατα όπου μένουν οι γκέισες, μέρη άσφαλή για να κρυφθι μία γυναίκα. Έξερα από άλλα περιστατικά πώς τα έλεύθερα αυτά σπίατα παρέχουν άσφάλεια, γιατί σπάνια η άστυνομία σκέπτεται να κάμη έρευνα εκεί. Και όχι μόνον αυτό. Έλογάρισσα πώς οι ένοι συννοχοί της Λέο - Λού, άσφα λώς θα ένοριζόνταν με τις έλεύθερες κοπέλες αυτών των σπιτιών και δεν ήταν παράξενο να ζητήσουν την βοήθειά τους. Η πρώτη μου είκασία έγινε λάθος σμένη. Σε κανένα σπίτι κοντά στο λιμάνι δεν θρέθηκε ούτε ίχνος της Λέο - Λού. Παρά τις έλπίδες μου όμως, ούτε στη συνοικία Γιο σιθάρα ανακαλύφθηκε κανένα ίχνος. Μ' έπιασε λύσσα, όταν ήλθε και ο τελευταίος μου ύπόλληλος και μου έλεγε πώς οι κόποι όλοι πήγαν χαμένοι. Τότε ο Βούδδας φαίνεται μουδώς μιά έμπευστο. Διέταξε να πάνε πάλι σ' όλα τα έλεύθερα σπίατα και να ψάξουν όλες τις γκέισες. Να ψάξουν και τα σπίατα και να κάνουν και σωματική έρευνα. Για καλή σύμπτωση, η έρευνα άρχισε από το σπίτι που κρατεί η παλιά γκλόσσα Τίκου. Έυάξμε όλα τα κορίτσια. Τούτη έδω η Γιούκι - Σάν στεκόταν παράμερα...

— Άδωκα θα την ψάξετε κι αυτήν, μάς είπε η Τίκου. Αυτή είναι μία άνεψια μου, ένα κουτό κορίτσι, που έφυγε κάποτε από έδω, έχασε μία περίφημη τύχη να γίνει γυναίκα ενός πλούσιου έμπορου και σήμερα ξανάβη γιατί είδε φαίνεται πώς πούθενά δεν μπορεί να περάση στον καλό όσο στο σπίτι της Τίκου.

Οι άνδρες μου ήταν έτοιμοι να φύγουν, γιατί την Τίκου την γνορίζουμε όλοι δα χρόνια και ξέρο με πώς είναι μία άφωτισμένη ύπηκος. Ένας όμως από τους άστυνομικούς μου είτε άσπεία μάλλον:

— Όχι, να μην κάνουμε έξαιρεσι... Δεν έρω μάλιστα, αν δεν πρέπει να σέ ψάξουμε και έσένα την ίδια, Τίκου.

— Άδω έγώ σας και ο άστυνομικός πηγε, με τα γέλια και έχωσε το χέρι του στην τσέπη της Γιούκι Σάν. Η μικρή έγινε κίτρινη σαν κερί, και άρχισε να τρέμη. Αυτή έράνηκε άφύσικο στον άνδρα, και έτσι, εφαινικά του ήλθε η έμπνευσις να χόση το χέρι του και στον κόρφο της. Χωρίς να τα πολυλογώ, έμεινε σάν κεραυνόπληκτος δταν ένοιωσε κάτι σκληρό και όταν έπιασε ένα χαρτί... Τ' άνοιξε...

— Ήταν ένα χαρτί με τις άστυνομικές σφραγίδες. Η Γιούκι - Σάν στεκόταν σκοτεινή. Δεν έκλαψε, δεν παρακάλεσε και δεν έζητησε συγχώρεσι. Έτσι, άμλιτη, άκολούθησε τους άστυνομικούς και με κανέναν τρόπο δεν έβηλπε να άνοιξη το στόμα της.

— Άστε δεν σου έλεγε πώς έρέθηκαν έπάνω της τα χαρτιά; Έκαμε με εκπληξία ο Μικαδός.

— Όχι, Μεγαλειότατε!... Δεν μεταχειρίσθηκα βέβαια όλα...

— Θάρρη ή άρα και γι' αυτό, έλεγε ο Βαλατού.

— Τι χρειάζεται η βία; Έκαμε ο Μικαδός. Μία φορά η μικρή είναι ένοχη. Θα θανατωθή.

— Όχι, πολυχρονιμένο μου θασίλη, έφώναξε ο πρωθυπουργός. Η μικρή δεν πρέπει να πεθάνη πριν μάς άποκαλύψη τους υνενόχους της.

— Και πώς θα την αναγκάσετε να μιλήσει; Έκαμε άνυπόμονα ο αυτοκράτορας.

— Ω, έχωμε τα μέσα άποκριθήκε με ένα σκληρό χαμόγελο ο Βαλατού.

Ο Μίτκα κατάλαβε και άνατρίχισε.

— Μεγαλειότατε, παρακάλεσε, θα μου επέτρεπε η άπέραντη σου καλωσύνη να μιλήσω εγώ στην Γιούκι - Σάν; Έως μπορείς να μη μάς εξηγήση. Έργάζομαι λοιπόν με την προϋπόθεση ότι δεν είχε φύγει. Έζωσα όλα τα μέρη όπου έφαντάσθηκα πώς ήταν δυνατόν να χη καταφύγει η Λέο - Λού. Και αυτά τα μέρη ήταν, η τα σπίατα κοντά στις αποβάθρες, για να εί

... και πώς έφωτισε ο πρωθυπουργός που έμενε ετσι στην ώρα σου, έ;... Καί το χειρότερο είναι ότι αρνείται να μάς δώση απάντησι, να μάς εξηγήση.

— Παραδέχεται το φταίξιμό της;

— Ούτε αυτό μπορούμε να το καταλάβουμε. Δεν μάς αποκρίνεται καθόλου. Έκτος αν δεν έχη γλώσσα...

— Η Γιούκι - Σάν άκουγε με το κεφάλι κατεβασμένο, με άπαθεια, σαν να μιλούσαν για άλλο πρόσωπο.

— Μά δώ χωρίς καμιά δίψη βολία, έφώναξε ο αυτοκράτορας πώς αυτή η μικρή είναι η ένοχη. Μόνο εσύ, Ζίνια, πές μας ακριβώς πότε ήλθε στο σπίτι σας και πώς έφυγε.

Η Ζίνια βάζει δέκα χρόνια της ζωής της για να μην ήταν υποχρεωμένη να μιλήσει. Ο αυτοκράτορας όμως την έκτύπησε στα μάτια.

... και πώς έφωτισε ο πρωθυπουργός που έμενε ετσι στην ώρα σου, έ;... Καί το χειρότερο είναι ότι αρνείται να μάς δώση απάντησι, να μάς εξηγήση.

— Παραδέχεται το φταίξιμό της;

— Ούτε αυτό μπορούμε να το καταλάβουμε. Δεν μάς αποκρίνεται καθόλου. Έκτος αν δεν έχη γλώσσα...

— Η Γιούκι - Σάν άκουγε με το κεφάλι κατεβασμένο, με άπαθεια, σαν να μιλούσαν για άλλο πρόσωπο.

— Μά δώ χωρίς καμιά δίψη βολία, έφώναξε ο αυτοκράτορας πώς αυτή η μικρή είναι η ένοχη. Μόνο εσύ, Ζίνια, πές μας ακριβώς πότε ήλθε στο σπίτι σας και πώς έφυγε.

Η Ζίνια βάζει δέκα χρόνια της ζωής της για να μην ήταν υποχρεωμένη να μιλήσει. Ο αυτοκράτορας όμως την έκτύπησε στα μάτια.

— Παραδέχεται το φταίξιμό της;

— Ούτε αυτό μπορούμε να το καταλάβουμε. Δεν μάς αποκρίνεται καθόλου. Έκτος αν δεν έχη γλώσσα...

— Η Γιούκι - Σάν άκουγε με το κεφάλι κατεβασμένο, με άπαθεια, σαν να μιλούσαν για άλλο πρόσωπο.

— Μά δώ χωρίς καμιά δίψη βολία, έφώναξε ο αυτοκράτορας πώς αυτή η μικρή είναι η ένοχη. Μόνο εσύ, Ζίνια, πές μας ακριβώς πότε ήλθε στο σπίτι σας και πώς έφυγε.

Η Ζίνια βάζει δέκα χρόνια της ζωής της για να μην ήταν υποχρεωμένη να μιλήσει. Ο αυτοκράτορας όμως την έκτύπησε στα μάτια.

— Παραδέχεται το φταίξιμό της;

— Ούτε αυτό μπορούμε να το καταλάβουμε. Δεν μάς αποκρίνεται καθόλου. Έκτος αν δεν έχη γλώσσα...

— Η Γιούκι - Σάν άκουγε με το κεφάλι κατεβασμένο, με άπαθεια, σαν να μιλούσαν για άλλο πρόσωπο.

— Μά δώ χωρίς καμιά δίψη βολία, έφώναξε ο αυτοκράτορας πώς αυτή η μικρή είναι η ένοχη. Μόνο εσύ, Ζίνια, πές μας ακριβώς πότε ήλθε στο σπίτι σας και πώς έφυγε.

Η Ζίνια βάζει δέκα χρόνια της ζωής της για να μην ήταν υποχρεωμένη να μιλήσει. Ο αυτοκράτορας όμως την έκτύπησε στα μάτια.

— Παραδέχεται το φταίξιμό της;

— Ούτε αυτό μπορούμε να το καταλάβουμε. Δεν μάς αποκρίνεται καθόλου. Έκτος αν δεν έχη γλώσσα...

— Η Γιούκι - Σάν άκουγε με το κεφάλι κατεβασμένο, με άπαθεια, σαν να μιλούσαν για άλλο πρόσωπο.

— Μά δώ χωρίς καμιά δίψη βολία, έφώναξε ο αυτοκράτορας πώς αυτή η μικρή είναι η ένοχη. Μόνο εσύ, Ζίνια, πές μας ακριβώς πότε ήλθε στο σπίτι σας και πώς έφυγε.

Η Ζίνια βάζει δέκα χρόνια της ζωής της για να μην ήταν υποχρεωμένη να μιλήσει. Ο αυτοκράτορας όμως την έκτύπησε στα μάτια.

— Παραδέχεται το φταίξιμό της;

— Ούτε αυτό μπορούμε να το καταλάβουμε. Δεν μάς αποκρίνεται καθόλου. Έκτος αν δεν έχη γλώσσα...

— Η Γιούκι - Σάν άκουγε με το κεφάλι κατεβασμένο, με άπαθεια, σαν να μιλούσαν για άλλο πρόσωπο.

— Μά δώ χωρίς καμιά δίψη βολία, έφώναξε ο αυτοκράτορας πώς αυτή η μικρή είναι η ένοχη. Μόνο εσύ, Ζίνια, πές μας ακριβώς πότε ήλθε στο σπίτι σας και πώς έφυγε.

Η Ζίνια βάζει δέκα χρόνια της ζωής της για να μην ήταν υποχρεωμένη να μιλήσει. Ο αυτοκράτορας όμως την έκτύπησε στα μάτια.

— Παραδέχεται το φταίξιμό της;

— Ούτε αυτό μπορούμε να το καταλάβουμε. Δεν μάς αποκρίνεται καθόλου. Έκτος αν δεν έχη γλώσσα...

— Η Γιούκι - Σάν άκουγε με το κεφάλι κατεβασμένο, με άπαθεια, σαν να μιλούσαν για άλλο πρόσωπο.

— Μά δώ χωρίς καμιά δίψη βολία, έφώναξε ο αυτοκράτορας πώς αυτή η μικρή είναι η ένοχη. Μόνο εσύ, Ζίνια, πές μας ακριβώς πότε ήλθε στο σπίτι σας και πώς έφυγε.

Η Ζίνια βάζει δέκα χρόνια της ζωής της για να μην ήταν υποχρεωμένη να μιλήσει. Ο αυτοκράτορας όμως την έκτύπησε στα μάτια.

— Παραδέχεται το φταίξιμό της;

— Ούτε αυτό μπορούμε να το καταλάβουμε. Δεν μάς αποκρίνεται καθόλου. Έκτος αν δεν έχη γλώσσα...

— Η Γιούκι - Σάν άκουγε με το κεφάλι κατεβασμένο, με άπαθεια, σαν να μιλούσαν για άλλο πρόσωπο.

— Μά δώ χωρίς καμιά δίψη βολία, έφώναξε ο αυτοκράτορας πώς αυτή η μικρή είναι η ένοχη. Μόνο εσύ, Ζίνια, πές μας ακριβώς πότε ήλθε στο σπίτι σας και πώς έφυγε.

Η Ζίνια βάζει δέκα χρόνια της ζωής της για να μην ήταν υποχρεωμένη να μιλήσει. Ο αυτοκράτορας όμως την έκτύπησε στα μάτια.

... και πώς έφωτισε ο πρωθυπουργός που έμενε ετσι στην ώρα σου, έ;... Καί το χειρότερο είναι ότι αρνείται να μάς δώση απάντησι, να μάς εξηγήση.

— Παραδέχεται το φταίξιμό της;

— Ούτε αυτό μπορούμε να το καταλάβουμε. Δεν μάς αποκρίνεται καθόλου. Έκτος αν δεν έχη γλώσσα...

— Η Γιούκι - Σάν άκουγε με το κεφάλι κατεβασμένο, με άπαθεια, σαν να μιλούσαν για άλλο πρόσωπο.

— Μά δώ χωρίς καμιά δίψη βολία, έφώναξε ο αυτοκράτορας πώς αυτή η μικρή είναι η ένοχη. Μόνο εσύ, Ζίνια, πές μας ακριβώς πότε ήλθε στο σπίτι σας και πώς έφυγε.

Η Ζίνια βάζει δέκα χρόνια της ζωής της για να μην ήταν υποχρεωμένη να μιλήσει. Ο αυτοκράτορας όμως την έκτύπησε στα μάτια.

— Παραδέχεται το φταίξιμό της;

— Ούτε αυτό μπορούμε να το καταλάβουμε. Δεν μάς αποκρίνεται καθόλου. Έκτος αν δεν έχη γλώσσα...

— Η Γιούκι - Σάν άκουγε με το κεφάλι κατεβασμένο, με άπαθεια, σαν να μιλούσαν για άλλο πρόσωπο.

— Μά δώ χωρίς καμιά δίψη βολία, έφώναξε ο αυτοκράτορας πώς αυτή η μικρή είναι η ένοχη. Μόνο εσύ, Ζίνια, πές μας ακριβώς πότε ήλθε στο σπίτι σας και πώς έφυγε.

Η Ζίνια βάζει δέκα χρόνια της ζωής της για να μην ήταν υποχρεωμένη να μιλήσει. Ο αυτοκράτορας όμως την έκτύπησε στα μάτια.

— Παραδέχεται το φταίξιμό της;

— Ούτε αυτό μπορούμε να το καταλάβουμε. Δεν μάς αποκρίνεται καθόλου. Έκτος αν δεν έχη γλώσσα...

— Η Γιούκι - Σάν άκουγε με το κεφάλι κατεβασμένο, με άπαθεια, σαν να μιλούσαν για άλλο πρόσωπο.

— Μά δώ χωρίς καμιά δίψη βολία, έφώναξε ο αυτοκράτορας πώς αυτή η μικρή είναι η ένοχη. Μόνο εσύ, Ζίνια, πές μας ακριβώς πότε ήλθε στο σπίτι σας και πώς έφυγε.

Η Ζίνια βάζει δέκα χρόνια της ζωής της για να μην ήταν υποχρεωμένη να μιλήσει. Ο αυτοκράτορας όμως την έκτύπησε στα μάτια.

— Παραδέχεται το φταίξιμό της;

— Ούτε αυτό μπορούμε να το καταλάβουμε. Δεν μάς αποκρίνεται καθόλου. Έκτος αν δεν έχη γλώσσα...

— Η Γιούκι - Σάν άκουγε με το κεφάλι κατεβασμένο, με άπαθεια, σαν να μιλούσαν για άλλο πρόσωπο.

— Μά δώ χωρίς καμιά δίψη βολία, έφώναξε ο αυτοκράτορας πώς αυτή η μικρή είναι η ένοχη. Μόνο εσύ, Ζίνια, πές μας ακριβώς πότε ήλθε στο σπίτι σας και πώς έφυγε.

Η Ζίνια βάζει δέκα χρόνια της ζωής της για να μην ήταν υποχρεωμένη να μιλήσει. Ο αυτοκράτορας όμως την έκτύπησε στα μάτια.

— Παραδέχεται το φταίξιμό της;

— Ούτε αυτό μπορούμε να το καταλάβουμε. Δεν μάς αποκρίνεται καθόλου. Έκτος αν δεν έχη γλώσσα...

— Η Γιούκι - Σάν άκουγε με το κεφάλι κατεβασμένο, με άπαθεια, σαν να μιλούσαν για άλλο πρόσωπο.

— Μά δώ χωρίς καμιά δίψη βολία, έφώναξε ο αυτοκράτορας πώς αυτή η μικρή είναι η ένοχη. Μόνο εσύ, Ζίνια, πές μας ακριβώς πότε ήλθε στο σπίτι σας και πώς έφυγε.

Η Ζίνια βάζει δέκα χρόνια της ζωής της για να μην ήταν υποχρεωμένη να μιλήσει. Ο αυτοκράτορας όμως την έκτύπησε στα μάτια.

— Παραδέχεται το φταίξιμό της;

— Ούτε αυτό μπορούμε να το καταλάβουμε. Δεν μάς αποκρίνεται καθόλου. Έκτος αν δεν έχη γλώσσα...

— Η Γιούκι - Σάν άκουγε με το κεφάλι κατεβασμένο, με άπαθεια, σαν να μιλούσαν για άλλο πρόσωπο.

— Μά δώ χωρίς καμιά δίψη βολία, έφώναξε ο αυτοκράτορας πώς αυτή η μικρή είναι η ένοχη. Μόνο εσύ, Ζίνια, πές μας ακριβώς πότε ήλθε στο σπίτι σας και πώς έφυγε.

Η Ζίνια βάζει δέκα χρόνια της ζωής της για να μην ήταν υποχρεωμένη να μιλήσει. Ο αυτοκράτορας όμως την έκτύπησε στα μάτια.

— Παραδέχεται το φταίξιμό της;

— Ούτε αυτό μπορούμε να το καταλάβουμε. Δεν μάς αποκρίνεται καθόλου. Έκτος αν δεν έχη γλώσσα...

— Η Γιούκι - Σάν άκουγε με το κεφάλι κατεβασμένο, με άπαθεια, σαν να μιλούσαν για άλλο πρόσωπο.

— Μά δώ χωρίς καμιά δίψη βολία, έφώναξε ο αυτοκράτορας πώς αυτή η μικρή είναι η ένοχη. Μόνο εσύ, Ζίνια, πές μας ακριβώς πότε ήλθε στο σπίτι σας και πώς έφυγε.

Η Ζίνια βάζει δέκα χρόνια της ζωής της για να μην ήταν υποχρεωμένη να μιλήσει. Ο αυτοκράτορας όμως την έκτύπησε στα μάτια.

... και πώς έφωτισε ο πρωθυπουργός που έμενε ετσι στην ώρα σου, έ;... Καί το χειρότερο είναι ότι αρνείται να μάς δώση απάντησι, να μάς εξηγήση.

— Παραδέχεται το φταίξιμό της;

— Ούτε αυτό μπορούμε να το καταλάβουμε. Δεν μάς αποκρίνεται καθόλου. Έκτος αν δεν έχη γλώσσα...

— Η Γιούκι - Σάν άκουγε με το κεφάλι κατεβασμένο, με άπαθεια, σαν να μιλούσαν για άλλο πρόσωπο.

— Μά δώ χωρίς καμιά δίψη βολία, έφώναξε ο αυτοκράτορας πώς αυτή η μικρή είναι η ένοχη. Μόνο εσύ, Ζίνια, πές μας ακριβώς πότε ήλθε στο σπίτι σας και πώς έφυγε.

Η Ζίνια βάζει δέκα χρόνια της ζωής της για να μην ήταν υποχρεωμένη να μιλήσει. Ο αυτοκράτορας όμως την έκτύπησε στα μάτια.

— Παραδέχεται το φταίξιμό της;

— Ούτε αυτό μπορούμε να το καταλάβουμε. Δεν μάς αποκρίνεται καθόλου. Έκτος αν δεν έχη γλώσσα...

— Η Γιούκι - Σάν άκουγε με το κεφάλι κατεβασμένο, με άπαθεια, σαν να μιλούσαν για άλλο πρόσωπο.

— Μά δώ χωρίς καμιά δίψη βολία, έφώναξε ο αυτοκράτορας πώς αυτή η μικρή είναι η ένοχη. Μόνο εσύ, Ζίνια, πές μας ακριβώς πότε ήλθε στο σπίτι σας και πώς έφυγε.

Η Ζίνια βάζει δέκα χρόνια της ζωής της για να μην ήταν υποχρεωμένη να μιλήσει. Ο αυτοκράτορας όμως την έκτύπησε στα μάτια.

— Παραδέχεται το φταίξιμό της;

— Ούτε αυτό μπορούμε να το καταλάβουμε. Δεν μάς αποκρίνεται καθόλου. Έκτος αν δεν έχη γλώσσα...

— Η Γιούκι - Σάν άκουγε με το κεφάλι κατεβασμένο, με άπαθεια, σαν να μιλούσαν για άλλο πρόσωπο.

— Μά δώ χωρίς καμιά δίψη βολία, έφώναξε ο αυτοκράτορας πώς αυτή η μικρή είναι η ένοχη. Μόνο εσύ, Ζίνια, πές μας ακριβώς πότε ήλθε στο σπίτι σας και πώς έφυγε.

Η Ζίνια βάζει δέκα χρόνια της ζωής της για να μην ήταν υποχρεωμένη να μιλήσει. Ο αυτοκράτορας όμως την έκτύπησε στα μάτια.

— Παραδέχεται το φταίξιμό της;

— Ούτε αυτό μπορούμε να το καταλάβουμε. Δεν μάς αποκρίνεται καθόλου. Έκτος αν δεν έχη γλώσσα...

— Η Γιούκι - Σάν άκουγε με το κεφάλι κατεβασμένο, με άπαθεια, σαν να μιλούσαν για άλλο πρόσωπο.

— Μά δώ χωρίς καμιά δίψη βολία, έφώναξε ο αυτοκράτορας πώς αυτή η μικρή είναι η ένοχη. Μόνο εσύ, Ζίνια, πές μας ακριβώς πότε ήλθε στο σπίτι σας και πώς έφυγε.

Η Ζίνια βάζει δέκα χρόνια της ζωής της για να μην ήταν υποχρεωμένη να μιλήσει. Ο αυτοκράτορας όμως την έκτύπησε στα μάτια.

— Παραδέχεται το φταίξιμό της;

— Ούτε αυτό μπορούμε να το καταλάβουμε. Δεν μάς αποκρίνεται καθόλου. Έκτος αν δεν έχη γλώσσα...

— Η Γιούκι - Σάν άκουγε με το κεφάλι κατεβασμένο, με άπαθεια, σαν να μιλούσαν για άλλο πρόσωπο.

— Μά δώ χωρίς καμιά δί

Ο γέρος και ο νεότερος ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

ΓΕΥΜΑΤΑ (συνέχεια)

Δεν πρέπει να τρώγουμε ούτε θορυβωδώς ούτε πολύ γρήγορα.

Το ψωμί δεν κόβεται ποτέ με το μαχαίρι. Δεν πρέπει επίσης να το κόβουμε όλο μαζί σε μικρά - μικρά κομματάκια. (Το ίδιο ισχύει και προκειμένου περί του κρέατος, των ψαριών κτλ.).

Κατά το κόψιμο του ψωμιού πρέπει να προσέχουμε ώστε να μην δημιουργούμε πολλά ψιχουλά.

Είστε κακίστη συνήθεια να σκουπίζουμε το πιάτο μας με το ψωμί.

Το φάρι δεν κόβεται ποτέ με το μαχαίρι. Είς τα μεγάλα σπία χρησιμοποιούν ένα ειδικό κουτάλακι προς τον σκοπόν αυτόν. Όπου όμως δεν υπάρχει μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε μία μικρή μπουκιά, την οποίαν θα κρατήσουμε με το αριστερό μας χέρι.

Όταν σάς προσφέρουν τυρί, δεν πρέπει ποτέ να το κόβετε από τις γωνίες. Το όρθον είναι να το κόψετε κατά το μήκος του κομματιού που σας παρουσιάζουν.

Αι προτάσεις γίνονται μόνον κατά τα επίσημα γεύματα. Όπωςδήποτε, σ' ένα ιδιωτικό γεύμα, ή πρώτη πρόποσις πρέπει να απευθύνεται εις την οικοδέσποιαν.

Για να κάμουμε μία πρόποσις, πρέπει να σκημαθούμε κατά το ήμισυ και ψυδνόντας το ποτήρι να πούμε: «Προτείνω να πιούμε εις υγείαν του κυρίου ή της κυρίας τάδε» ή κάτι παρόμοιον. Όπωςδήποτε πρέπει ν' αποφεύγουμε τους μακρούς λόγους και αυτά ακόμη τα λογιδρία.

Το τσούγγρισμα των ποτηριών μπορεί να γίνει μετά το τέλος της προπόσεως.

Το πρόσωπον, προς τιμήν του οποίου εγένετο ή πρόποσις δέφει να σ' απευθύνεται ευχαριστήση δια την διακρίσιν αυτήν.

Μία πρόποσις μπορεί να γίνει και προς τιμήν ενός απουσιάζοντος προσφίλου μας προσώπου.

Κατά την διάρκειαν ενός γεύματος δεν πρέπει να φαινόμεθα λαίμαργοι.

Τα συγκαρτήρια προς την οικοδέσποιαν επιτρέπονται, αλλά δεν υπάρχει κανείς λόγος να καταλήξουν εις γαστρονομικούς διθυράμβους και έγκωμια.

Είστε ανάγκη μήπως να σημειώθη ότι δεν πρέπει να πίνουμε κατά κόρον; Αι συνέπειαι ενός μεγάλου πότου είναι εις όλους γνωσταί. Και δεν είναι δυνατόν να επιθυμή κανείς να γίνει περιγέλως των άλλων και όπερ το χειρότερον να επιθυμή την ανιδίαν και την αποστροφή των.

Κάθε συνδαιτυμένων φέρει τρόπον τινα ευθύνην δια κάθε κυρίαν που κάθεται στο πλευρόν του. Γι' αυτό είναι ανάγκη να καταχρώμεθα της αδυναμίας της, χύνοντάς της διαρκώς κρασί, με χρι του σημείου ώστε να την κάμωμεν εις το τέλος να μεθύση.

Η ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΛΑΩΝ

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΥ ΤΑΜΑΡΑ

★ Ο κουτός άνθρωπος κυνηγάει τον άνεμο με το δίκτυο. (Αγγλική)

★ Ο κουτός άνθρωπος δίνει στο λιοντάρι να φάη χορτάρι και στο άλογο κρέας. (Τουρκική)

★ Ο κουτός καταπιάνεται να χτίση γέφυρα από την μία άκρη της θάλασσας ως την άλλη. (Ολλανδική)

★ Μόνον οι κουτοί κάθονται και μετρούν τα κύματα. (Ισπανική)

★ Ο κουτός άνθρωπος πολεμάει με κρύψη τον ήλιο με το κό σκυνο. (Γαλλική)

★ Κούρεψε ο κουτός το γάιδαρό του για να φτιάξη ύψοςμα για το γειμώνα. (Γερμανική)

★ Κούρεψε ο κουτός το γάιδαρό του για να φτιάξη ύψοςμα για το γειμώνα. (Γερμανική)

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΓΙΑ ΤΡΟΥΣ

★ Συχνά οι γιατροί είναι πιο επικίνδυνοι από τις ασθένειες. (Γαλλική)

★ Οι τέσσερες καλύτεροι γιατροί του κόσμου είναι: Ο δόκτωρ Αυτός, ο δόκτωρ Εσθια, ο δόκτωρ Ησυχία και ο δόκτωρ Χοή κτωρ. (Γερμανική)

★ Τους πρώτους γιατρούς τους εδημιούργησαν τα όργανα των άλλων ανθρώπων και οι κατοχή σεις των όργων έκαναν εμπόριο το λατρικό επάγγελμα. (Αιτυπιακή)

★ Ο γιατρός μπορεί να θεραπεύση την ασθένεια, δεν μπορεί όμως να γλυτώση από τον θάνατο. (Κινεζική)

Το πηρούνι, το μαχαίρι και γενικώς όλα τα σκεύη του φαγητού δεν πρέπει να δίδονται ποτέ από το μέρος της αίχμης. Το όρθον είναι να τα κρατούμε από το μέσον.

Το πηρούνι δεν τοποθετείται ποτέ ανάποδα.

Το σύνθημα της ενάρξεως όπως και του τερματισμού του φαγητού πρέπει να δίδονται από τον οικοδεσπότην. Πρέπει τότε να διπλώνουμε με προσοχήν την πετσέτα μας, όπως και αν είμεθα στο σπίτι μας.

Είς το τέλος του γεύματος, πρέπει να αποφεύγουμε να καθαρίζουμε τα δόντια μας έστω και με μία απλή οδοντογλυφίδα.

Όπωςδήποτε υπάρχουν άνθρωποι εις τους οποίους το πράγμα αυτό είναι απαραίτητον λόγω του τρόπου της διατάξεως των δοντιών τους κτλ. Στην περίπτωση αυτή, ο καθαρισμός πρέπει να γίνεται με μεγάλο τακτ, εις τρόπον ώστε να μην προκαλούμε την προσοχήν των παρακαθημένων.

Η χρήση της πετσέτας ως ενός είδους άσπίδος δεν είναι απαραίτητος, εκτός μόνον όταν διοικώμεθα εις την ανάγκην να ανοίξωμε πολύ το στόμα μας. Σ' άλλες τας άλλας περιπτώσεις μπορούμε να χρησιμοποιήσωμε την παλάμην του χεριού μας.

Εφόσον τα δόντια μας δεν μας ενοχλούν, είναι καλύτερον να αναμένωμε το τέλος του γεύματος, όποτε μπορούμε να αποσυρθώμε σε μία γωνιά και να καθαρίσωμε ανενόχλητοι τα δόντια μας.

Ιδού μερικοί άφορισμοί του περιφήμου Μπριγγιά - Σαβαρέν, σχετικοί με τα γεύματα:

«Τα ζωα καταβροχθίζουν, ο άνθρωπος τρώγει. Μόνον ο πνευματικός άνθρωπος ξέρει να φάγη.»

«Το τραπέζι είναι το μόνον μέρος όπου δεν πλήττει κανείς κατά την πρώτην ώραν.»

«Εκείνοι που βαρυστομαχιάζουν ή μεθούν δεν ξέρουν ούτε να φάγουν, ούτε να πιούν.»

«Η σειρά των έδεσμάτων είναι από τα πιο βαρειά προς τα ελαφρότερα.»

«Η σειρά των ποτών είναι από τα ελαφρότερα προς τα βαρύτερα.»

«Επιδόρπια χωρίς τυρί μοιάζουν με μίαν ωραίαν από την οποίαν λείπει το ένα μάτι.»

«Το σοβαρότερον προσόν του μαγειρείου είναι ή ακρίβεια. Το ίδιο θα έπρεπε να ληθή και δια τον προσκεκλημένον.»

«Το να περιμένωμε επί πολύ ένα καθυστερησάντα συνδαιτυμόνα, αποτελεί έλλειψιν σεβασμού απέναντι των παρόντων.»

«Εκείνος που δέχεται τους φίλους του και δεν επιδεικνύει καμμίαν μερίμναν κατά την διάρκειαν του γεύματος, είναι άνοστος και εχθρικός.»

Είς ένα συνθησισμένον γεύμα, ο καφές μπορεί να σερβιρισθή άμέσως μετά τα επιδόρπια. Το όρθον είναι να σερβιριστεί από την ίδια την οικοδέσποιαν, ή οποία δίδει στον καθένα το φλυτζάνι του, αφού το γεμίση.

Φυσικά, χρειάζεται κάποια προσοχή εις την σειράν της διανομής αυτής. Θα σερβίρουν πρώτον τα αξιοσεβέστατα πρόσωπα και κατόπιν όλους τους άλλους, άδιαφορούντες δια την φυσικήν σειράν με την οποίαν καθονται.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΕΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ

Στο Ζαγόρι της Ήπειρου υπάρχουν οι ακόλουθες προλήψεις:

«Αμα ένας άνθρωπος περναίει από λαγκαδι και του φωνάξη κανείς, δεν πρέπει ν' αποκρίνη, γιατί τι του παίρνουν οι διαβολοί τη λαλιά και θορυβούνται.»

Τα Δωδεκαήμερα δεν πρέπει να λησάνται οι γυναίκες, γιατί τις πιάει πονοκέφαλος. Το ίδιο και το «Αη Λαζάρου και του «Αη Θωδωρού.»

Όταν πρωτοπαίνουν το θμελιό σ' ένα σπίτι, δεν πρέπει να στέκεσαι κοντά, γιατί σου παίρνουν τον ίσκιό και τον θεμελιώνουν.

ΤΟ ΦΑΡΜΑΚΟ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΠΟΝΤΙΚΩΝ

Κάποιος σύλλογος της Νέας Υόρκης είχε προκηρύξει ένα έργο από πολλά δολάρια για την καλύτερη πραγματεία που θα του υπεβάλλετο επί του εξής ερωτήματος:

— Ποιος είναι ο ασφαλέστερος τρόπος προς εξολόθρευσιν των ποντικών.

Το θραβείο το έπηρε κάποιος Έδουάρδος Σόμανς, ο οποίος έστειλε την εξής λακωνική άπάντησι:

— Ο πολλαπλασιασμός των γάτων!

ΑΛΗΘΕΙΕΣ

★ Ο άνθρωπος εκτιμά και σε θέτει μονάχα εκείνον που τον κάνει να υποφέρει.

★ Οι όμορφοι άνθρωποι — άνδρες και γυναίκες — σπανίως είναι καλοί.

★ Η αγάπη μας κάνει να ξεχνάμε την προσοχή και αναμνηστική φίλια δια μέσου της συγνώμης.

Η ΖΩΗ ΜΑΣ ΕΙΝΕ ΘΕΑΤΡΟ

Η άλλη πλευρά του ζητήματος

Υπό ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

(Εκείνος τελειώνει στο «Θησαυρό» τη σελίδα του Παπαδού. Κα με τον τίτλο «Η βέρα μου».)

Εκείνη είναι έσπαλμένη στο ντιβάνι, με μάτια μισόκλειστα.

ΕΚΕΙΝΟΣ (πετώντας το περικόδι): «Έχει πολύ δική!»

ΕΚΕΙΝΗ (ανοίγει τα μάτια της): Ποιος;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ο Παπαδού.

ΕΚΕΙΝΗ: Και τί λέει, παρκαλά, ο Παπαδού;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σηκώνει το «Θησαυρό» από κάτω): «Άκουσε, μεταβύ των άλλων, τα έπιχειρήματα εναντίον του γάμου.»

«...Τώρα που παντρεύτηκε, διηγείται ο ήρωας της ιστορίας του, το μεσημέρι δε θάχω δικαίωμα να πάω με τους φίλους μου σ' ένα μπαρ για να κοπανίσωμε δυο τρία ούζακια, γιατί θα σκέπτεται πως ή γυναίκα μου θα με περιμένει...»

Ούτε βέβαια θα μπορώ να πάω μόνος μου στο θέατρο ή στον κινηματογράφο, αλλά θα πρέπει να παίρνω μαζί μου κι 'Εκείνη... Θα είμαι όμως υποχρεωμένος να πηγαίνομαι μαζί της σε θέατρα, ημέρες που εγώ δε θάχω διάθεση για τέτοια δουλειά. Και το θράδυ, πώς να μείνης έξω άργα σε μία ταβέρνα, με έτους φίλους σου ή να πας σ' ένα καμπαρέ να γλεντήσης τη βραδιά σου; Εκείνη θα περιμένει στο σπίτι. Κι' έπειτα, είδα μίαν όμορφη και όρεκτική γυναίκα. Τι γίνεται εδώ, παρακαλώ; Η πρέπει να παραβώ τους όρκους αιωνίας πίστεως πούχω δώσει ή να στερηθώ την ωραία χαρά του ανεπιόριστου έρωτα, που άπολαμβάνουν όλοι οι έλεύθεροι άνθρωποι. Η, μού ήρθε μία μέρα ή επιθυμία να προσφέρω ένα μικρό ταξιδάκι αναψυχής στον έαυτό μου. Πώς να φύγω όμως; Θα είμαι πάλι υποχρεωμένος να πάρω μαζί μου και το έτερον ήμισυ. Και τότε, είναι προτιμότερο να μείνω στο σπίτι μου... Κυτάω τη βέρα μου, και μού φέρνει όλους αυτούς τους συλλογισμούς και με πιάνει φρίκη...» (Ξαναπατάει το περιοδικό).

Και με το δικό σου σε πιάνει φρίκη, φουκαρά παντρεμένο, άλυσσώδετε, δουλέ! Θάχε μάλιστα ν' αρραδιάση και άπειρα άλλα μαρτύρια στη σελίδα του «Θησαυρού» ο συγγραφέας, αν συνέβαινε να είναι παντρεμένος.

ΕΚΕΙΝΗ (ψύχραιμα): Ο πας έσύ, να πούμε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (που καταλαβαίνει ότι υπερβή τα έσκεμμένα της στοιχειώδους άδρότητος): Δηλαδή... Έγώ... Τι σχέσι έχω εγώ;

ΕΚΕΙΝΗ: Η ανακούφισις που ένοιωσες διαβάοντας τη σελίδα αυτή, τη σχετική με τα όσσανα του γάμου, ήτανε τόσο άπρόσποήθη, ώστε ένοιωθε κανείς ότι ή περίπτωσις του περιοδικού, είναι ακριβώς ή περίπτωση ή δική σου... Βα

ρουεστημένος, κουρασμένος, άη διασμένος από το γάμο, βρήκες να ξεσπάσης διαβάοντας κάτι σχετικό στο «Θησαυρό».

Μα πές μου, αλήθεια, είσαι τόσο δυσαρεστημένος και έσύ, όσο ο ήρωας του Παπαδού;

ΕΚΕΙΝΟΣ (μυσημένα): Δηλαδή... Μα, τ' είναι αυτά που λές;... Έγώ; Τι σχέσι έχω εγώ με τον Παπαδού... Ούτε τον ξέρω τον άνθρωπο...

ΕΚΕΙΝΗ (σαν να μην άκουσε, συνεχίζει): Κάθε έπιχειρήμα όμως στη ζωή μπορεί πάντα ν' άντικρουσθή, το ίδιο όπως και κάθε δηλητήριο έχει το αντίδοτό του και κάθε πόνος τη γιατρεία του. Η άποψις του Παπαδούκα στο «Θησαυρό» ίσως είναι σωστή, όπως σωστό είναι και το ότι, φορώντας άρισμένα ειδικά γυαλιά, μπορούμε να δούμε ώρισμένα αντικείμενα, άόρατα με γυμνό μάτι. Αυτό δε σημαίνει όμως ότι τ' αντικείμενα αυτά ήταν και άνυπαρκτα όταν ήταν άόρατα. Και δίπλα στην άποψι λοιπόν του περιοδικού, υπάρχει, άόρα

φιάλτες, ή θα του πλησίδση στο στόμα, στοργικό, το κουτάλακι με το φάρμακο, ή το ποτήρι με το στυμένο πορτοκαλάι, ή θα του αλλάξη τις δροσιστικές κομπρέσσες του κεφαλιού;... Ναι, συμφωνοί, είναι καλή ή έλευθερία. Μπορεί όμως και να πεθάνης έλεύθερος και παγωμένος, στο πεζοδρόμιο, σαν ξεπαγιασμένος σπουργίτης... Κάποιος έργενης, έλεύθερος, όπως μακαρίζεις έσύ το ιδανικό σου πρότυπο, διηγότανε προχτές κάπου ότι, σαν πούντιασε, έδρεξε μία πετσέτα με σπύρτο, την τύλιξε στο πόμολο του κρεβατιού του και άρχισε να τρίβεται άπάνω της σαν έλέφανς! Η εξέλιξις, αυτή ή ίδωδης εξέλιξις που όνειρεύεσαι, πολύ μοιάζει με κατάντημα... Κι' άφίωμ τώρα την αγάπη που τους δίνει άλυστα τη σπογή πούρχεται πολλές φορές να υποκαταστήση το δυνατό και άκατάλυτο των έρωτα... Δε βρίσκεις ότι όλ' αυτά άποτελούν την άλλη πλευρά του ζη

τήματος που άνεκίνησε ο Παπαδούκας;...

ΕΚΕΙΝΟΣ (έξαιρετικά συγκινημένος): Με πολλή λεπτότητα, μ' έπεισε πώς είμαι άδικος κι' άχάριστος... Γιατί, όλα όσα θυμήθηκες, έχουνε συμβή μεταξύ μας... Και πάντα σ' ήρα σποργί, γυναίκα, νοσκόμα, σύντροφο, έρωμένη, στο πλευρό μου... Έχεις άπολύτα δική... κι' ο Παπαδούκας άδικο... (Τη φιλάει, ποδοπατώντας το «Θησαυρό»).

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Μίνα ΛΟΒΑΤΑ

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΣΚΕΤΣ

Η Έρριέτη στεκόταν στο παρθέρο του καινούριου σπιτιού της και έκνιταζε με όργα μάτια τον άνδρα της, τον Έρρικό, που άφού της έκαμε ένα νόημα γεμάτο τρυφερότητα και αγάπη, έκάθκε στο στρώμα του δρόμου.

Η νέα γυναίκα είχε πανδρευθή μόλις πριν από έξη μήνες. Ο σύζυγός της ήταν άποδευδής σ' ένα μεγάλο τραπεζικό κατάστημα, όπου είχε πολλή έργασια. Έτσι, άναγκάζονταν να μείνη στο γραφείο του τις περισσότερες ώρες της ημέρας του

Εκτός αυτού, ή Έρριέτη είχε παρατηρήσει πώς ο Έρρικός, άκόμα και όταν ήταν κοντά της, φαινόταν πολύ άπασχολημένος και έθυβρίζαν όλοένα σε σκέψεις.

Η Έρριέτη άναστούσε πολύ τον Έρρικό για τη μεγάλη του καρδιά, αλλά όπου υπάσχετο υπερβολική αγάπη, υπάσχετο και υπερβολική όποψια. Γι' αυτό άναστούσε συχνά τα γράμματα του συζύγου της και έψαχνε τις τόσες του άλλά πάντα χωρίς αποτέλεσμα.

Ένα πρωί που ο Έρρικός έφυγε να πάη σ' ένα προσάτειο, όπου άάμενε για κάποια ύποθεσι του ως το θράδυ, έέχεσε σφύγοντας, έπάνω στο τραπέζι του ένα σημείωμα, όπου ή γυναίκα του έδίασσε κατάσπληκτη το εξής: «Στον άνδρα σου, X... 200 φράγκα για Μίνα Λοβάτα».

Το διάβασμα των λέξεων αυτών ήταν κεραυνός για τη δυστυχισμένη τη νεόπαντρη. Άστε λοιπόν είχε δική που όπομιάζονταν τον άνδρα της και τον παραφύλαγε.

Μα ποιά ήταν αυτή ή Μίνα; Θάταν χωρίς άλλο, καμιά έξη καλ λιτένις, άπ' αυτές που γυρίζουν στις μεγάλες πόλεις και ξεμυαλίζουν τους άνδρες.

— Άκούσε, έκει να μ' άπατάς με μίαν άλλη! μονολογούσε με παραφορά. Αυτό είναι φρικτό, άπ' στυγνό, τερατώδες!

Όλη την ημέρα την έέρασε με άπαρες και άπαισες σκέψεις. Κάθε τη νύχτα, έγύρισε επί τέλους και ο συζυγός της. Ο Έρρικός παραξενεύθηκε πολύ όταν μπεινόντας μέσα στο σπίτι, παρατήρησε πώς ή γυναίκα του δεν τον υπεέχθηκε, όπως άλλοτε, με χαρά.

— Τι έχεις, χρυσή μου; την ρώτησε. Μήπως είσαι άρρωστη; Εκείνη του έδωσε μίαν άόρη στη άπάντησι και έβηκε από το δωμάτιο. Και όταν ο Έρρικός πήγε κοντά της και ζήτησε να την φιλήση, εκείνη έξασκολούθηκε να του φέρνεται ψυχρά και διάφορα.

Έτσι, άφού είδε και άποείδε, ο Έρρικός πήρε ένα έθιλο από τη βιβλιοθήκη του και ευθιόθηκε στην άνάγνωσι, άνδ' συγχρόνως προσπαθούσε ν' άνακαλύψη για ποιά αίτια ήταν θυμωμένη μαζί του ή γυναίκα του. Ξαφνικά, έκούσαν το κουδούνι να χτυπά και είδαν να μπαίνει ή υπηρέτρια κρατώντας ένα καλάθι. Ο Έρρικός το πήρε άμέσως από τα χέρια της, λέγοντας:

— Όρίστε, τά λουλούδια από τον κήπο μου!

Η γυναίκα του μόλις άκούσε τη λέξη λουλούδια, άνατράχθηκε με πόνο. Όστόσο συνεκράτησε τον έαυτό της και έέσθησε τον Έρρικό με βγάλη από το καλάθι άνήθ. Ήταν κάτι, ωραία και γαλήνια λουλούδια, που τάβλεπε για πρώτη φορά.

— Νά και ο λογαριασμός! είπε ο Έρρικός και έβγαλε από το καλάθι ένα χαρτί, που έξεδίπλωσε και έδίασε:

«Λογαριασμός του άνδρα σου X... 40 άνθη Μίνα Λοβάτα, φράγκα 200».

Μόλις άκούσε τά λόγια αυτά ή Έρριέτη έθγαλε ένα δυνατό έρι φώνημα και άπασχώρησε. Ο Έρρικός την έκνιταζε με έκπληξη.

— Τι έπαδες, αγάπη μου; την ρώτησε. Τι έχεις σήμερα; — Άχ... τίποτε! έψύχισε έκείνη. Μίνα Λοβάτα το λένε αυτό το λουλούδι!

— Ναι, έτσι το λένε. Σου άρέσει;

— Μα δεν είναι χορεύτρια; Χορεύτρια! έκαμε ο σύζυγός της με κατόπληξι. Άστειύεσαι;

Η Έρριέτη έπεσε τότε στην άγκαλιά του συζύγου της και με δάκρυα στα μάτια του έξωμολογήθηκε το μυστικό της, το μυστικό ής ζήλειας και του λάθους της. Και όταν έκάθονταν στο τραπέζι, άνατρίμνη πιά δσο ποτέ, ή Έρριέτη έσκόπεσε το ποτήρι της φωνάζοντας:

— Ζήτω λοιπόν ή Μίνα Λοβάτα!

— Η... χορεύτρια! συνέληρωσε γελώντας ο συζυγός της.

ΑΔΑΛΦΟΣ ΣΤΗΛ

ΞΕΡΕΤΕ να χωρίζετε;

ΣΚΕΦΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Ξερετε να χωρίζετε; "Οχι θεάματα δυο γαϊ δάρων άχουρα, πράγμα που φαντάζομαι να το καταφέρνεται. Σας ρωτώ αν ξερετε να χωρίζετε από τη φιλενάδα σας, όταν πια καταλήξετε στη θλιβερή διαπίστωση ότι δεν έχετε να πείτε πια τίποτα το καινούργιο στον έρωτα μαζί της και θέλετε να ξαναπείτε τα ίδια σε μιαν άλλη, που πήρε τη θέση της πρώτης στην καρδιά σας. Σας βλέπω να χαμογελάτε με αυτό τοπολίστη και να λέτε:

— Τό εύκολότερο πράγμα!

Και όμως, κύριοι, να μου επιτρέψετε να διαφωνήσω. "Ο χωρισμός είναι μία εξαιρετικά λεπτή υπόθεση. Και έπειτα ως μην ξεχνούμε ότι τα πιο απλά πράγματα είναι και τα πιο δύσκολα. "Ο χωρισμός είναι ένα μικρό χάπι, που πρέπει πάντα να το δίνετε χρυσωμένο. Πρέπει να καταβείτε κάθε προσπάθεια να μη θίξετε τη φιλοτιμία, την αξιοπρέπεια και τον στοιχειώδη έγωισμό εκείνης που σας προσέφερε ένα έναν καιρό την καρδιά της και δεν είχε την τύχη να τιν άποσυρτή πρώτη.

Θάχετε άκουσει θέβαινα άρκετες γυναίκες, όταν γίνεται κουβέντια για κάποιον πρώην φίλο τους, να λένε γεμάτες αγανάκτηση:

— "Α, τό γαϊδούρη!

Μπορείτε να στοιχηματίσετε την ιδέα ότι ο άνθρωπος αυτός εφάρθε με αγένεια στον χωρισμό τους. Και θέβαινα δεν πιστεύω να φιλοδοξεί αυτόν τόν τίτιο ευγενείας. Γιατί, είναι αλήθεια, πώς περισσότεροι άνδρες φέρνονται σαν αλχημιστές να γαϊδουράει στον έπαιλογο της έρωτικής τους ιστορίας. Και αφήνουν τη γυναίκα που συνδέθηκε μαζί τους, όχι μόνο πλήρη μεντή στον έγωισμό της από την εγκατάλειψη, αλλά και μετανοιώμενη γιατί έβασισε την καρδιά της και τόν καιρό της σ' έναν άνθρωπο που πού δεν αξίζει.

Δεν βδαν υπέρβολικός κανείς αν έλεγε πως στους είκοσι άνδρες μονάχα ένας ξέρει να χωρίζη. Οι άλλοι δέκα έννη άπλως άδινουν τά παπούτσια στο χέρι" μ' έναν τρόπο που δείχνει έλλειψη κοινωνικής άγωγής και τραυματίζει θανάσιμα εκείνη που αφήνεται, χωρίς να υπάρχει κανένας σοβαρός λόγος γι' αυτό. "Ορίστε π.χ. μερικοί από τούς τρόπους, που θα τούς καταδικάζε άσφαλως η βάρωνή Σάφφ αν είχε την έμπνευση να επέκτεινέ τόν δόηγο της καλής συμπεριφοράς και στο κεφάλαιο του έρωτος.

"Ας πάρουμε τόν "Αλέκο. "Ηταν έρωτευμένος με τη Σάσα. "Όταν την έρωτωνόρισε, είχε έθεωρήσει οτις ευγένειες τις λεπτότητες και τις περιποιήσεις μαζί της. "Επέρασε ο καιρός. Βαρρέθηκε. Θέλει να χωρίσει. Πώς να τό πη όμως; "Α, ο "Αλέκος εινε έξυπνο παιδί και δεν χάνεται σε τέτοιες λεπτομέρειες. Σκηνοθετεί μία όδηγ άπίστια της φίλης του.

— Ποιός ήταν αυτός ο νέος που ήσουν μαζί του χθές τό βράδυ στο Ζάμπειο;

— "Εγώ; Στο Ζάμπειο; Λάθος κανείς.

— "Εγώ δεν κάνω ποτέ λάθος! "Εσύ ήσου να και μάλιστα σε κρατούσε από τη μέση.

"Εκείνη διαμαρτύρεται, με όλο της τό δί κρη. "Εκείνος όμως έπιμένει και στο τέλος της δηλώνει κατηγορηματικά ότι δεν υπάρχει πια τίποτα τό κοινό μεταξύ τους. "Α, όλα κι' όλα. "Ο "Αλέκος δεν εινε απ' αυτούς που ά νέχονται κάτι τέτοια. "Εκείνη κλαίει, άγανακτεί, διαμαρτύρεται. Συμβάινει παρεξήγησης. Προσπαθεί ν' αποδείξει τό άλλοθι. "Ο "Αλέκος όμως δεν πείθεται και διακόπτει τό εϊδύλλιο, με τη συνείδησή του άναποσπασμένη, γιατί έρόρ τωσε την ευθύνη στην πρώην φίλη του. "Ας κλαίη και άς οδύρεται, εκείνη, γιατί εινε ά θωά. Αυτό δέν τόν ενδιαιρεί τόν "Αλέκο. "Ε γλυτώσε και εινε ένθουσιασμένος με τόν έαυτό του...

"Ο Νίκος όμως εινε πιο πρακτικός. Παίρνει την καινούργια του φιλενάδα και ένεργει ναυτική επίδειξη ένδοπιον εκείνης που πρόκειται να εγκαταλείψη. Και τό κόλπο σημειώνεται επιτυχία. "Εκείνη γυρίζει τό λόγο γι' αυτή την ιστορία. "Ο Νίκος άρνιει να όποσδήποτε και δηλώνει, κατηγορηματικά ότι εινε η αντί καταστάση της και η υπόθεση τελειώνει. "Η εγκαταλειπόμενη φεύγει με πληγωμένο τόν έγωισμό της και με όλη τη διάθεση — άχι ά δική — να έκδικηθή, αν μπορεί, αυτήν τη τροποβολή.

"Ο Τάκης προτιμά μία πιο άπλή και πιο κλασσική μέθοδο: Δίνει στην φιλενάδα του έ πανειλημμένα ραντεβού, στα όποια όμως δεν θεωρεί απαραίτητο να πάη. Τη μία μέρα ά θωά, την ότην εγκαταλείψην φίλη του να περιμένη σ' ένα κέντρο έκτεδμένη στο θέλμι μίσην σ' ένα καφέ πιασέν ένοχλήσεις, μάτα, τά σφάλια και τις πιθανές ένοχλήσεις τών όποηφών δόν ζούσαν πού κάθονται κοντά της. Την άλλη την καταδικάζει να μετρήσει άτέλειωτες φορές τις πλάκες τού πεζοδρομίου!

κάποιος γυνίκας και να συγκεντρώη τά γεμάτα οίκο και είρηνεία δλέμματα τών δασετών. Την τρίτη της όρίζει ραντεβού γιά τό σινεμά. "Επειδή όμως έχει κάποια δουλειά, τη στέλνει να περιμένη στη διεξά πλευρά της σάλας, όπου θα προσέλθη και εκείνος προς τα μέσα της παραστάσεως να τη βρη. "Αλλά δεν τη βρίσκει, γιατί δέν πηγινει. Την τέταρτη... "Αλλά την τέταρτη, εκείνη έχει καταλάβει πια τό μυστικό και άποφύγει να όρη σ' άλλο ραντεβού... με τόν έαυτό της. Και αν δέν τό καταλάβη την τέταρτη, θα τό νοιάζει καλά την πέμπτη μαζί με τό μειωτικό σου ναόστημα της γυναίκας που καταδικάζεται να πάρη τη στάση της άγωνιάδους άναμνήτης ένός άνδρώπου, που δέν έχει τό θάρρος της γνώμης του. έχει όμως τό θάρρος της κακής του ά γωγής.

"Ο Τώνης κάνει κάτι άλλο: Στο τελευταίο ραντεβού προφασίζεται έπείγουσα δουλειά και άναμνέρηλα έμπόδια γιά μερικές ήμέρες:

— Και πότε θα σε ιδώ λοιπόν;

— Θα σε είδοποιήσω.

"Αλλά η είδοποίησις άναμένεται ματαιώς. Περ νούν πέντε ήμέρες, όχτώ δέκα, δώδεκα, ο Τώνης εξακολουθεί να έχη δουλειές. "Αν η μικρή διαπράξη την άνοση να υπεινυμίση την ύπόσχεση, λαμβάνει την άπάντησή πως σε λίγες μέρες πάλι θα «είδοποιήθη». Και, βέβαια, δέν είδοποιείται. Και τότε η γυναίκα, με την πολλή διαόδησή που έχει και τό λίγο μυαλό που διαθέτει, καταλαβαίνει περί τίνος πρόκειται και μίνει με τό συναισθημα που πρέπει να δοκιμάζει και η στυμένη λεμο νόκουνα — παρίων γιά την παρομοίωση — όταν πετιέται από τόν άνθρωπο που έχρησι, μοποιεί τό περιεχόμενό της.

"Ο Γιώργος μεταχειρίζεται άλλον τρόπο, που τόν νομίζει πιο άποτελεσματικό: Μεταβάλλει, στάσι άπάντησι της φίλης του. Και ενώ άλλοτε ήταν τρυφερός και περιποτικός μαζί της, τώρα της φέρεται άπότομα, σκληρά και θάνασσα. Τόν πίνουν τά νεύρα του με τό παρρησία. Έσπαξ διαρκώς εις βάρος της. "Αν ο καιρός εινε έροχρός, αν δέν τού έ πευε, ο πρώτος ερίσιμος τού λαχείου, αν έπα τρεσε μία πορτοκαλλόχουσα και γλυστήρησε, αυτήν έρωτίζει όλη την ευθύνη. Και τό τε έρχεται φυσικά η έρωτιστική εκείνης.

Αν έπαφες να μ' άγαπάς, Γιώργο, να μου τό πής καθαρά. Δεν εινε άνάγκη να μου φέρεσαι μ' αυτό τόν τρόπο.

Και ο έπιλογος έγράφη.

"Ο Πέτρος όμως ακολουθεί άλλο δρόμο: "Α νακατεύει στη μέση της οικογένειάς του. Τό μπαμπά και τη μαμά:

— Ξερείς, Λάσ μου από τό σπύρι, μάθα. νε τις οχόσεις μας και έχω καυγάδες κάθε μέρα. "Ο μπαμπάς ούτε ν' άκούση θέλει για σένα.

— Λοιπόν;

— Καταλαβαίνεις ότι δέν μπορώ ν' άντιταχθώ στη θέλησή της οικογένειάς μου. Και πρό παντός δέν θέλω να στενοχωρησώ τη μαμά, που όποφέρει η καύμενη και από την καρδιά της...

"Η Λέλα όποτίθεται ότι σ' αυτό τό σημείο που άναφέρεται η μαμά χαμογελά με κάποιο σαρκασμό και μαζεύει την τσάντα της...

"Ο Πέτρος άποπειράται, να προσποιηθή τόν λυπημένο.

— Λυπάμαι πολύ γι' αυτό Λέλα μου... Ξέρείς πόσο σ' άγαστό...

— "Αλλά τί να γίνη με τη μαμά, που όπως σου είπα...

— "Υποφέρει από την καρέζα της "Οχι, άγαπητέ μου. Μπορείς να πής στη μαμά σου και να της δώσεις και τό φάρμακό της.

"Υπάρχουν μερικοί που κάνουν κάτι πολύ χειρότερο και άπειράς πρόθυμοι: "Όταν θα ρεθούν τη φιλενάδα τους και θέλουν να «κόψουν» άναθετών σ' ένα φίλο τους ν' άνακοινώση αυτή τη άπόφαση και ν' αναλάβη τόν ρόλο τού άντικαταστάτου. Και έτσι, στο τελευταίο ραντεβού, άφτί έκείνου, πάζει ο «φίλος», ο όποιος άπό έκτελέσει τό πρώτον μέρος της άποστολής, προθυμοποιείται κατόπιν να προσφέρει ευγένειάς την καρδιά του στην θέση της άλλης. "Εκείνη άκούει με κατάπληξη την ευγενική αυτή πρόταση, και άήδιάζει και τούς δύο.

Και όλες αυτές οι αγένειες και άναξιοπρέπειες, γιατί; Για να πούμε σε μία γυναίκα πως δέν νιώθουμε πια εκείνο που μας έκανε κάποτε τρελούς γι' αυτήν. Γιατί δέν έχουμε την δύναμη να αναλάβουμε την ευθύνη και επιδιώκουμε αυτή την ευθύνη να την φορτώσουμε στην άνυπατή κοπέλα που μας έ σκόλασε με τό φωτιστερότανο τό ιδανικό έραστού και μας φαντάσθηκε άπειρες φορές στις άπαλές στιγμές τών ένειροποημένων της σαν τόν άνδρα που θα μπορούσε να έ νώσει τη ζωή του με τη δική της.

Και όμως, "Υπάρχουν τρόποι που μπορούμε να πούμε τη θλιβερή αλήθεια της γυναίκας που άγοπήσαμε, σαν άνθρωποι με ευγενική αίσθηθαι, με άξιοπρέπεια και, πρό παντός, με καλή άνατροφή. Και να την άφήσουμε με την άνάμνησή μας άσθενη, χωρίς η γυναίκα που μας άγάπησε να μετανοιώση γιατί μας χάρισε την καρδιά της. Αυτό όμως εινε ένα θέμα που άπαιτεί ακόμα μία συνέχισα.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

18.- ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΚΥΚΛΟΠΕΣ

Τό θέμα του φαινομενικώς οδυνημένου ήφαιστειού συνεκλήθη επί άρκτη ήρά την προσχή μας. Μας ήταν άδύνατο να πιστέψουμε ότι ο άνθρωπος θα κατάρθωνε να όποτάξη στη θέλησή του και την ένέργεια τών ήφαιστειών, όπως λουχιζόταν ο κ Ντ' "Επροι.

— Μά εινε δυνατόν ποτέ να γίνη ένα τέτοιο πράγμα; μου ψιθύρισε η Φιλίτσα με κάποιο δέος.

Και όμως ήταν. "Ο καλός και πάντοτε πρόθυμος ξαναγός μας είχε την καλωσύνη να μας εξηγήση σε γενικές γραμμές πως τό είχαν καταρθώσει και αυτό οι καταπληκτικοί σμιπολικοί του.

Σφορι μηχανών, και, μας εξήγησε, είχαν διαχετεύσει τις φλογές σε μεγάλους άγνους που άρχιζαν από τούς πρόποδες τού βουνού από μ' κρούς κρατήρες και τότε ή φωτιά, έρρικοντας αυτή τη νέα διεξόδο, έγκατέλειπε τόν κεντρικό κρατήρα, διοντας έτσι την έντύπωση ότι τό ήφαιστείο δέν ήταν έν ενεργεία.

Χτισμένος όωστόσο από μέσα με ένα είδος ύλης περίπου σαν τοιμήτων και φραγμένος στην κορυφή, ο κρατήρας είχε με τασθήσ' σ' ένα τεράστιο καζάνι γεμάτο νερό που έβραζε με την φωτιά τού ήφαιστείου.

Μία πελώρια μεταλλική καμάντα που τά έσκαπες όλα, άνοιγε κατά βούλην ή έκλεινε έρμηκτικώστα, έτσι που θα μπορούσε να έξουδενώσση και τη μεγαλύτερη ρη πείσι.

Τό νερό που έβραζε στο τεράστιο έκείνο καζάνι, παρόμοιο με τό όποιο δέν έχρησιμοποιήσαν ποτέ οι άνθρωποι, έβρινε τόν άπαιτούμενο άτμό γιά να λειτουργήσουν άπειρα μηχανήματα που ήσαν έγκατεστημένα στα ύπώγεια.

"Από τό ήφαιστείο δύναν αυτό οι κάτοικοι τού "Ασκού δέν έπαρνον μόνο την άπαιτούμενη ένέργεια γιά τη λειτουργία τού άπέραντου σιδηρουργείου των, αλλά και τά μέταλλα που τούς έχρειάζονταν. "Ε, χωρίζαν τό σίδηρο από τόν χαλκό, άφού τ.χ. έλυωναν μ' ένα ειδικό σύστημα κοκκινί σματος και καθάρισμο, και τό πυρκατωμένο, τό λυωμένο μέταλλο, έτρεχε παντού με σά αλάκια. "Επειτα τό έκρύναν σε μεγάλες λεκάνες και οι τεράστιες μηχανικές τό σήμα πού έπρεπε.

Μαζί με την Φιλίτσα έπήγαμε μία μέρα σφοδres ανέλαμβαν τέλος να τού δώσουν ως τό σιδηρουργείο. "Εξεκίνησαμε τά ή μερμάτα μία άσχη διαγυροσύνη και όλο λαμψη και άσού έβασίσαμε κάπου δυό άρες μέσα σ' έναν νεοφωτισμένο έλαίωνα, όπου τά γκρίνια και γυαλιστερά φύλλα τών δένδρων έλαμπαν στον ήλιο άρχίζαμε να ά κούμε από μακριά τόν κρότο που έκαναν οι μηχανικές σφοδres...

Στό άκουσμα τού ύποχθονίου έκείνου ρυθμικού κρότου σταθήκαμε και οι δυό γιά λίγες στιγμές έκστατικοί, ενώ μέσα τό μυαλό μας κάτι λές και άνεστράφη τό στό χτή με την όποια είχαν πια σκεπασθή οι κλασσικές μας σπουδές...

Θυμηθήκαμε τό ταξίδι τού "Οδυσσέως και όλη την άρχαία μυθολογία... Τό άντρο τού Αϊόλου ήταν μπροστά μας κάτω από τη γή, με τούς άσκούς όπου ήταν κλεισμένοι οι άνεμοι, ο Ζέφυρος και ο Βορέας, ο "Εβρος και ο Νότος. Και τώρα έπηγαίναμε να δούμε τούς Κύκλωπας!

Μπροστά μας ώρωνόταν τό ήφαιστείο, με την πελώρια χάλκινη καμάντα στην κορυφή σαν καπέλλο.

"Επάνω από ένα ώρισμένο ύψος τό βουνό ήταν άπότομα και γυμνό, με ίχνη άρχαίας λάσας, και έννοιες κανείς πως έ κολυμπούσε μέσα στους κανόνες "που έ θγαίναν από τις καμινάδες γύρω. Πολλές σήραγγες τό διέσχίζαν από τό ένα μέρος στο άλλο, και απ' έκεί έβγαιναν χείμαρροι πυρκατωμένων λάσας.

"Ανθρώποι κατάμαυροι, γυμνοί ως τη μέση, έξωρίζον τούς μεταλλικούς θησαυρούς αυτών των χείμαρρων, τούς καθάριζαν από τις σκουριές και τούς έκυναν σε μεγάλα καλούπια. Μετά έφύρταναν τά μετάρια σε θαγονάκια και τά μετέφεραν στους μεγάλους φούρνους όπου ο πεπιεμένος άέρας φυσούσε διαρκώς τις φω, τις.

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΤΗΣ ΑΜΑΡΤΩΛΗΣ

Σούσε ευτυχισμένη με τόν άνδρα της και τό παιδάκι της. Μά κάποια γυναίκα κοκέττα και άκαρδη πήλκε στη ζωή της και της πήρε τόν άνδρα.

Τόν ξελόγισσε με τά καμώματά της και έκείνος, άνθρωπος με έρωτοπληγη χαρακτήρα, έβασισε την οικογένειά του στη φλόγα της άνοσης άγάπης. "Η καύμενη ή Σωτηρία έκλαψε, έπεσε στα πόδια τού ξεμυαλισμένου συζύγου της, τόν παρεκάλεσε να μείνη δίχ' γι' αυτήν, αλλά γιά τό παδάκι τούς "Αλλ' αυτός δέν συγκινηθήκε.

Τότε πήγε να βρη την αντίληό της. Είχε χάσει την ψυχραιμία της. "Η άπελπισία την είχε κάμει έξαλλη, έτοιμη να τελειώση τόν πάν. "Όταν έφθασε στο σπίτι της άιλης, δέν βρήκε την ίδια. Είχε φύγει πρό μέσης ώρας με τόν άνδρα της. Βρήκε τόν πατέρα της και άπάνω στην άπελπισία της τού μίλησε με πολλή νευρικότητά.

— Γιατί αφήσατε την κόρη σας, τού είπε, να ξελογιάσση έναν παντρεμένο άνθρώπο;

— Λόγο θα σας δώσω; άπήνη.

— Βέβαιως! "Εχετε και σεις εύθυνη Τη ψυχή θα παραδώσετε;

— Άσε με, κυρά μου. "Ας ήσουν Ικανή να κρατήσης τόν άνδρα σου.

Δέν μπόρεσε να συγκρατηθή. "Αρπαξε ένα μεταλλικό μπιτελό και τού τό πέταξε με μανία στο κεφάλι. Τόν έπέτρεξε κοντά στο μάτι και τόν έτραυμάτισε σοβαρά. "Ετρεξαν οι ύπηρέτες και την πιάσανε. Σε λίγα λεπτά είχε με ταφερθή στην άστυνομία.

ΣΤΗΝ ΦΥΛΑΚΗ

Άρχισε μία μεγάλη, δικαστική περιπέτεια. "Ο τραυματισμένος ήταν κσημινωμένος πρόσον και χρησιμοποίησε όλη την τυχού γιά να έκδικηθή την δραστικότητα. "Η φτώχη γυναίκα! Την έσφραν στις άστυνομίες και στους άνοκρίτες. Και δέν είχε κανέναν να την βοηθήση.

Σ' όλο αυτό τό διάστημα είχε αφήσει μόνο τό παιδάκι της. Ευτυχώς βρέθηκε η κυρά "Αγγελικουλά ή πλυστρα, μία καλή γειτόνισσα και τό πήρε στο σπίτι της. Μά η Σωτηρία δέν μπορούσε να εινε ήσυχη όσο τό παιδί της έριοκόναν σε ξένα χέρια.

"Ενοίωσε την καρδιά της να ραγίξη, όταν ο πρόεδρος τού δικαστηρίου από τό ύψος της έδρας τού είπε:

— "Ενα μήνα φυλακή.

Σήκωσε άπελπισμένο τό βλέμμα της, είδε πίσω από την έδρα ρωμένο και ψιθύρισε:

— Χριστέ μου! Γλύτωσε τό παιδάκι μου.

Μά τό παιδάκι της δέν έγλύτωσε. "Ετσι ήταν γραφτό. Και στον άνόρητό ν' όδεν εινε έπιτετραμμένο να κρίνη τις θέσεις βούλες. "Της έφερε η ίδια η κυρά "Αγγελικουλά τό μήνυμα στην φυλακή.

— Τό έπιασε ξαφνικά κοκκύτες, της είπε. "Εκαμα ό,τι μπόρεσα. Μά μούφανε μέσα από τά χέρια. "Εκλαίει η καύμενη ή γριά, σαν να ήταν δικό της παιδί. "Η Σωτηρία δέν έκλαιε. Όύτε να κλάψη δέν είχε τό κουράγιο. Σε κόταν σαν κεραυνόπληκτη. Τό αίμα της είχε παγώσει, τό μυαλό της είχε σιαμαστήσει.

Και όταν έσηκώθηκε να γυρίση τό κελλά της, έκλαμε δυό όημα

τα και έπεσε στο λιθόστρωτο λιπόθυμη. "Ετρεξαν και την σηκώσαν.

Πέρασε δεκαπέντε μαδρες ήμέρες άκόμη στη φυλακή. Νύχτα μέρα έκλαιε. Είχε καταστήσει σκιά γυναίκα. Μολαταύτα δέν παρέλειψε να γράψη ένα γράμμα στην κυρά "Αγγελικουλά και να την ευχαριστήση γιά όσα έκλαμε γιά τό άμοιρο παιδάκι της.

«Δέν θα ξεχάσω ποτέ την καλωσύνη σου», της έγραψε.

"Ενα πρωί της είπαν ότι ήταν έλεύθερη. Δέν της έκλαμε και μία έντύπωση. Βγαίνοντας από την βερεία καγκελλόφρακτη πόρτα ένόμιζε ότι περνούσε από τη μία φυλακή στην άλλη. Και ο κόσμος όλόκληρος της φανόταν στενός και άπαισιος, όσο τό κελλά της φυλακής.

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ

Η ή ζωή κρούει πολλές έκπληξεις. "Εχει δικούς της νόμους που κανείς δέν μπορεί να μη εύκολα στο νόημά τους. "Η Σωτηρία που βγήκε σαν ένα ράκος από τη φυλακή, σάν λίγο είχε γίνει άλλη γυναίκα.

Πήρε την άπόφαση να ζήση. Καρδιά δέν ένοίωσε πια στα στήθη της. "Υστερα από τώσε συμφορές, που την έρθηκαν, ύστερα άπό την τόση κακία τού κόσμου, που άντιμετώπισε, η καρδιά της κομματιάσθηκε γιά πάντα και έπαψε να αισθάνεται. "Αλλά και χωρίς καρδιά μπορεί να ζήση ο άνθρωπος.

"Η Σωτηρία άπεφάσισε να ζήση και να έκδικηθή. Ποιόν; "Ο λον τόν κόσμο. "Όλος ο κόσμος της είχε κάμει κακό. "Ηταν πολύ νέα και άρκετά ώρια. "Εβαλε λοιπόν σκοπό να έκμεταλλευθή την όμορφιά της.

"Ετσι γίνονται οι «μοιραίες» γυναίκες. Και η Σωτηρία έγινε μία απ' αυτές. Φερνόνταν άόληπη, τά στους άνδρες. "Όσοι έπεσαν στα δίχτυά της έμαρτυρούσαν. Γιατί ήταν μία γυναίκα χωρίς καρδιά. Είχε βυθιστή στο όυρκο της διαφθοράς.

"Αλλ' αυτό δέν την ένοιαζε. Της έφθανε ότι εύρισκε άρελεις άνδρες, που μπορούσε να τούς τω ρανήση.

Αυτή ήταν η μόνη ευχαρίστησις της ζωής της — μία ευχαρίστησις άγρια, σατανική... Κάποτε της έτυχε να ξελογιάση έναν νεόπαντρο. Αυτό πια την Ικανοποίησε άπερίγραπτα. Και τό έβαλε πείσμα να κάμη τόν παντρεμένο να εγκαταλείψη την γυναίκα του. "Ετσι θα έπαρνε έκδική της κατά της κοινωνίας. Γιατί κι' αυτή τά ίδια έπαθε κάποτε. Και αυτής της κλέψανε τόν άνδρα, της πήραν τόν πατέρα τού παιδίου της...

Δέν μπόρεσε να εξακολουθήση. Την έπνιξαν οι λυγμοί. "Όταν συνηλάς ρώτησε σκουπίζοντας τά δάκρυά της:

— "Η μητέρα σας τί κάνει;

— Πέθανε.

— Πότε; Πάει πολλός καιρός;

— "Οχι, την περασμένη έβδομάδα. Στενοχωρήθηκε πολύ πού με άφησε ζέμένα ο άνδρας μου.

Και όπως είπε ο γιατρός, πέθανε από στενοχώρια.

ΤΟ ΔΙΚΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ ΤΟΥ ΕΝΟΣ ΛΕΠΤΟΥ

Λίγο πριν από τά μεσάνυχτα, "Η νύχτα εινε κατασκότεινη. Οι φρόνιμοι οικογενειάρχαι έχουν κλεισθή από πολλήν ώρα στα σπύια και άργα και πού μόνο άκούεται τό ρυθμικό όημα τού σκοπού άστυ φυλάκας και αυτό μόνο σποadic πόλιν άκούχοντα δρόμους.

Ξαφνικά και σ' έναν έρημικό δρόμο, ένα όχημα, παρτάσει την απόλυτη σιωπή. Εινε ο Μίλης Τέλλης, γυνώστης και αδιόρωτος γλεντζές, που ξεχάσθηκε και πάλι άς άργα έμπρός σ' ένα γεμάτο μπουκάλι περτριγυρισμένος από χαριτωμένες γυναίκολες. "Τώρα πηγαίνει έγγονισσας στο σπίτι του, σιγατραγουδώντας ένα τραγουδάκι της μόδας.

Σε μία στροφή τού δρόμου παρουσιάζεται έμπρός του ένας άγνωστος κοκκινωμένος και με άνησυχτική εμφάνιση.

— Με τό μαρδόν κύριος... Μπορά να σου πώ μία κουβέντα;...

— Τι πράξει; έρωτά έκείνος με κάποιαν έκπληξη.

Οι κάποιι τού κρασιού δέν τόν άρνιουν να όποπτευθή την πραγματική κόπηση και να λάθη τά μέτρα του.

— Ξερείς πάλι; προσθέτει ο άγνωστος.

— "Οχι, δυστυχώς.

— Μπόδε;

— Ούτε κι' απ' αυτό.

— Δώσε μου λοιπόν τό πορτοφόλι σου, δίχως πολλές κουβέντες!...

Γ. ΝΑΣΟΣ.

τό είπε και τό έκλαμε. "Ο νεοί παντρες άφθσε τό σπίτι του και έμεινε στο δικό της. Και η Σωτηρία έβαλε όλα της τά δυνάτα γιά να τόν μαζέψη πιο πολύ, γιά πάντα σκλάβό της.

Πόση ευχαρίστηση και πόση Ικανοποίησι ένοιωσε πού ξελόγισσε έναν παντρεμένο!

Η ΤΙΜΩΡΙΑ

Υστερ' από λίγες μέρες εδέχθη κε την έπίσκεψη μιας γυναίκας. "Ηταν η γυναίκα τού φίλου της. "Ηλθε άπελπισμένη κι' όταν άρχισε να μιλά, την έπήραν τά δάκρυα.

— Σας παρακαλώ, είπε κλαίγοντας. "Αφίστε τόν άντρα μου να γυρίση στο σπίτι.

— Γιατί να τόν αφήσω; άπήνη.

— Τι με χαίρεκαρία.

— Σας παρακαλώ! Σας ικετεύω!...

— "Οχι, κυρία μου. Δέν έχω καμμία διάθεση να φανώ μεγάλο ψυχή.

— Μά δέν έχετε λοιπόν καρδιά;

— "Οχι δέν έχω. Και σάς παρακαλώ να με άφήσετε ήσυχη.

"Η γυναίκα κούλα κατέβασε τό κεφάλι, και σπικόθηκε να φύγη. "Ηταν τραγική η άπελπισία της. "Ετσι, καθώς την έκτόταζε η Σωτηρία, ένόμιζε πως κάποτε και α' λοτε την είχε ιδή.

— Στην Πλάκα, άπήνησε η γυναίκα.

— Που άκριθώς;

— Κοντά στην "Αγία Σωτείρα.

— "Οχι, κυρία μου. Δέν έχω καμμία διάθεση να φανώ μεγάλο ψυχή.

— "Οχι, κυρία μου. Δέν έχω καμμία διάθεση να φανώ μεγάλο ψυχή.

— "Οχι, κυρία μου. Δέν έχω καμμία διάθεση να φανώ μεγάλο ψυχή.

— "Οχι, κυρία μου. Δέν έχω καμμία διάθεση να φανώ μεγάλο ψυχή.

— "Οχι, κυρία μου. Δέν έχω καμμία διάθεση να φανώ μεγάλο ψυχή.

— "Οχι, κυρία μου. Δέν έχω καμμία διάθεση να φανώ μεγάλο ψυχή.

— "Οχι, κυρία μου. Δέν έχω καμμία διάθεση να φανώ μεγάλο ψυχή.

— "Οχι, κυρία μου. Δέν έχω καμμία διάθεση να φανώ μεγάλο ψυχή.

— "Οχι, κυρία μου. Δέν έχω καμμία διάθεση να φανώ μεγάλο ψυχή.

— "Οχι, κυρία μου. Δέν έχω καμμία διάθεση να φανώ μεγάλο ψυχή.

— "Οχι, κυρία μου. Δέν έχω καμμία διάθεση να φανώ μεγάλο ψυχή.

— "Οχι, κυρία μου. Δέν έχω καμμία διάθεση να φανώ μεγάλο ψυχή.

— "Οχι, κυρία μου. Δέν έχω καμμία διάθεση να φανώ μεγάλο ψυχή.

Είδησούλες και ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΗ ΟΝΕΙΡΩΝ

Ένας νεαρός Μεξικανός είχε την υπομονή ν' ασχοληθώ με τα όνειρα των άλλων και να συντάξει την πρώτη στατιστική των ονείρων. Οι παρατηρήσεις του περιλαμβάνουν χίλια άτομα εκ των οποίων 600 είνε γυναίκες και 400 άνδρες. Τα χίλια αυτά άτομα είχαν σε διάστημα δέκα ημερών 4500 όνειρα εκ των οποίων όμως δεν ένεθυμούνται παρά μόνο τα δύο τρίτα 3000 όνειρα. Έξ αλλού 150 εκ των ανδρών και 151 εκ των γυναικών έδειξαν κάθε νύχτα τουλάχιστον ένα όνειρο ενώ απ' έτερον 75 άνδρες και 65 γυναίκες έκοιμήθησαν κατά τις δέκα νύχτες χωρίς όνειρα. Τέλος δέκα από τα χίλια αυτά άτομα ένεθυμούνταν και τις παραμικρότερες λεπτομέρειες των ονείρων που είχαν όη.

ΣΠΙΤΙΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ

Ένας Άμερικανός μηχανικός προσπάθει ν' αποδείξει ότι τα φθινοτερά, στερεώτερα και πιο υγιεινά σπίτια είνε τα σπίτια από αλουμίνιο. Χάρη σ' ένα ειδικό μέγισμα, επιτυγχάνεται πλήρης απομόνωση από αλουμινίου από τις διακυμάνσεις της θερμοκρασίας. Τα αλουμινοσπίτια είνε επί πλεον τελειώως αντισεισμικά.

Ο ΟΙΔΙΠΟΣ

ΣΥΓΧΡΟΝΙΣΜΕΝΟΣ

Στο «Νέο Θέατρο» του Μιλάνου έδιδάσθη πρό τινος ό «Οιδίπους Γύρανος του Σοφοκλέους. Η παράσταση είχε το εξαιρετικό ότι οι ήθοιοι έφεραν συγχρόνως ενδυμασίας. Η καινοτομία όφειλεται στον σκηνοθέτη Φουλκινάρι και έσημειωσε μεγάλην επιτυχία. Πρό της παραστάσεως ό ήθοιοός Τουμιάτι έξηγήσε στο κοινό την σημασία της καινοτομίας.

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΝΟΣ ΞΥΛΟΥΡΓΟΥ

Ένας φτωχός ξυλουργός, δνόματι Έρρίκος Στέν, διαμένων στην Άργεντινή, έκληρονόμησε τελευταίως όλος ανεπίστως, 500.000 δολάρια και ταυτοχρόνως με την είδηση αυτή έπληροφόρηθη και ένα τρομερό μυστικό το όποιο σχετιζότο με τη ζωή του. Ο Στέν είχε εξαιρετικό, περπιτετώδες παρελθόν. Καταγόμενος από πλουσία Αυστριακή οικογένεια, αφού κατεπατάλησε την σημαντική περιουσία του, την όποια του άφηκαν οι γονείς του, με την άσπευση στην Άργεντινή, Έκει όμως κατηγόρηθη διά κλοπής και όπάτας και καταδικάσθη εις 5 έτών φυλάκιση. Αφού έξέτισε κανονικά την ποινή του, έξήλθε από τας φυλάκεις, όποτε προς μεγάλη του απογοήτευσή έμαθε ότι η γυναίκα του είχε πεθάνει και ότι τα δύο του παιδιά είχαν περισυλλεγή από κάποιους μακρυνούς συγγενείς. Ο Στέν τότε έγκάτελειψε κάθε εργασία και άρχισε να περιπλανάται ως άλητης. Πρό ημερών έλαβε μία έπιστολή, της όποιας το περιεχόμενον ήταν περίπου το έξης: «Άγαπητέ μου φίλε, εσύ δεν θά με θυμάσαι θέσπια, έγω όμως δεν σε έχασα. Πρό πολλών έτών άγάπης, μία νέα, την όποια έκαμες γυναίκα σου και με την όποια, μετά τον γάμο σας, έρισκόμουν πάντοτε σε σχέσεις. Γνωρίζω ότι άγαπούσες την γυναίκα σου άν και δεν της ήξερε καθόλου διότι έκτός των άλλων, αυτή ύπηρεζε ή αίτια των πράξεων που σε ώδηγησαν στις φυλάκεις. Κατά το δικόστημα της φυλάκισέως σου έζησα μαζί με την γυναίκα σου έως την ημέρα που πέθανε. Από τότε τα πλούτη που πείζαν σάν έφιάλη, τώρα έπιθυμώ να έπανορθώσω το κακό που σου έκαμα και σε καθιστώ γυνικό κληρονόμο της περιουσίας μου, ή όποια ύπολογίζεται σε 500.000 δολάρια.»

ΤΙ ΕΙΝΕ ΕΡΩΣ;

Νά μία άπλη έρώτησις που μάς φαίνεται ή πιο εύκολη απ' όλες και ώστόσο άναρίθμητοι έπιστήμονες, επί αιώνας τώρα μάταια προσπαθούν να δώσουν μίαν ίκανοποιητική άπάντησι. Κάθε μέρα λοιπόν έχουμε και νέες θεωρίες και κάθε μέρα βλέπομε από διαφορετικές σκοπιές το ζοφερό μυστήριο του έρωτος. Την πιο άπροσδόκητη άπάντησι την δίνει ό Ντάρεν, ό όποιος λέει ότι για να καταλάβωμε την πραγματική σημασία των διαφόρων φαινομένων του έρωτος πρέπει να προσέξωμε τα φαινόμενα αυτά όχι μόνον στον άνθρωπο, αλλά και στα ζώα και ιδίως στα πουλιά, τα όποια έχουν μίαν έκπληκτική αντίληψη και γνώσι του ώραίου!

Τα πουλιά δεν ξέρουν μόνο να εκτιμήσουν την όμορφιά του χρώματος, αλλά ξέρουν επίσης να κρίνουν και να ξεχωρίζουν έναν μελωδικό ήχο από έναν παραφωνικό. Κάθε είδους στολισμα λοιπόν χρησιμεύει για να προσελκύη, να γοητεύη, να θαμπώνη το θηλυκό ζώο.

Ένας άλλος έπιστήμων, ό Έσπινάς σε ένα όγκώδες σύγγραμμα του για την ζωή των ζώων μάς λέει ότι οι μωρδιές, τα χρώματα, τα σχήματα, οι ήχοι, τα παιχνίδια και οι προσποιητοί καυγάδες των ζώων δεν έχουν κανέναν άλλον σκοπό παρά να προκαλέσουν την όμοιβαία έρωτική συγκίνησι. Αυτά όλα είνε για τον σοφό έπιστήμονα τα φαινόμενα του «φλέρτ» και του «κόρτε» και όλα αυτά, όπως συμβαίνει και με τους ανθρώπους, πορηγούνται της τελικής κατακτήσεως.

Τό φλέρτ λοιπόν δεν παρατηρείται μόνο στους πολιτισμένους ανθρώπους, αλλά και στους άγρίους, στους καννιθάλους και στα ζώα.

Έξεταζόμενο φυσιολογικά το φλέρτ δεν είνε τίποτε άλλο παρά ένα μέσον έρωτικής εξέσεως, είνε δηλαδή το τέλεσμα του τόξου που τινάζει το θέλος για να επιτύχη το σημάδι και όλο αυτό το παιχνίδι δεν έχει άλλον σκοπό παρά την συνέχισι της φυλής, την διαιώνισι του γένους.

10 ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΣΤΑΝΤΑΛ: Η πρώτη εύτυχία που μάς παρέχει ό έρως είνε το πρώτο σφίξιμο του χεριού της αγαπημένης μας γυναίκας. ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ: Ό έρως είνε ένα από τα δυνατότερα πάθη του ανθρώπου, γιατί ύποδουλώνει συγχρόνως τον νου, την καρδιά και το σώμα.

ΣΑΜΦΟΡ: Ό έρως μοιάζει με τις επιδημίες από τις όποιες κινδυνεύει περισσότερο όποιος τις φοβάται.

ΦΕΝΕΛΟΝ: Ό άπουσία του αγαπημένου είνε για τον έρωτα τή και ό άνεμος για τη φωτιά: τον φουτώνει.

ΠΛΑΤΩΝ: Ό έρως είνε υνιός της Πενίας και του Πλούτου. Της Πενίας γιατί πάντοτε γυρεύει και του Πλούτου γιατί είνε πάντοτε γενναιοδωρός.

ΜΠΕΝΙΝ: Το μυστικό του και μη γεράση μία γυναίκα είνε να έμπνεύση έναν έρωτα διαρκείας. Δεν γερά κανείς όταν άγαπά.

ΜΠΑΛΖΑΚ: Μόνον ό τελευταίος έρως των γυναικών ίκανοποιεί τον πρώτον έρωτα των ανδρών.

ΟΥΓΚΚΟ: Ό έρως είνε μία άπλη μανία στην όποιαν ή νεανική φαντασία προσθέτει όσα μηδενικά θέλει.

ΣΟΠΕΝΧΑΟΥΕΡ: Ό έρως μπορεί να κάνει την γυναίκα δυο πράγματα: ύπεροχη ή γελοία.

ΛΑΜΠΡΥΓΙΕΡ: Ό έρως ταραίζει την ζωή του ανθρώπου όπως μία πέτρα το νερό. Με τη διαφορά ότι στην δεύτερη περίπτωση οι κύκλοι μεγαλώνουν, ενώ στην πρώτη μικραίνουν.

ΟΙ ΠΕΡΙΦΗΜΟΤΕΡΕΣ ΕΡΩΤΙΚΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

1. Ο στρατηγός Ναπολέων Βοναπάρτης προς την Έωσηφίνα Μποαρνέ.

«Μαρμίρολο 17 Ιουνίου, «Συλλογίζομαι πάντα τα φίλια σου, τα δάκρυά σου, την χαριτωμένη ζήλεια σου... Και ή χάρι της Έωσηφίνας μου άνάβει στην καρδιά μου μία μεγάλη φλόγα. Πότε θά μπορέσω να ζω πλεις τις στιγμές κοντά σου ελεύθερα, χωρίς καμιάν άλλη φροντίδα από την εύτυχία του να σε βλέπω διαρκώς;» «Έλπίζω ότι γρήγορα θά συναντηθώμε. Ενόμιζα ότι σε άγαπούσα, μα τώρα σε αγαπώ χίλιες φορές περισσότερο από άλλοτε. Ό Λαμπρυγιέρ δεν έχει δίκιο όταν λέη ότι «ό έρως έρχεται ξαφνικά». Αφής με να σε λατρεύω και μην είσαι για κανέναν άλλον τόσο ωραία, τόσο τρυφερή, τόσο καλή. Μη με ζηλεύεις και μην κλάεις. Τα δάκρυά σου με τρελλαίνουν και φλόγίζουν το αίμα μου. Δεν ύπάρχει πια για μένα άλλη γυναίκα στον κόσμο. Ξεκουράσου και έλα γρήγορα κοντά μου.»

«Ένα έκατομμύριο φιλία γλυκεία μου...»

Β ο ν α π ά ρ τ η ς »

ΠΕΝΤΕ ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ ΤΟΥ ΔΡΟΣΙΝΗ

Τα μάτα σου είνε θάλασσες κι' άγέρας δεν τις πιάνει. Χάρη στον ναύτη που θά βρή στα μάτια σου λιμάνι.

«Όσοι σε ιδούν κι' όσοι με ιδούν όλοι με μιάς θά πούνε. — Νά ένας νεός όπ' αγαπά και δεν τον αγαπούνε.

Βλέπεις εκεί τον πλάτανο τον άστροποκαμένο; Έτσι είμ' έγω που σ' αγαπώ κι' αγάπη δεν προσμένω.

Ροδοντυμένη αγάπη μου, τ' έηδόνια άμα σε ιδούνε, θαρρούν πως ήρθ' ή άνοιξη και γλυκοκελαϊούνε.

Σφαλίσανε τα μάτια σου κι' έμένα δεν θυμούνται,

ΜΙΑ ΣΕΛΙΔΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥΣ

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

όλα τ' άστέρια ξαγρυπνούν και μόν' αυτά κοιμούνται.

ΠΕΝΤΕ ΛΑΪΚΑ ΕΡΩΤΙΚΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

Φύσηξε, άέρα, δυνατά και πάμε της το θέλο, να ιδώ τον άσπρο της λαιμό κι να πεθάνω θέλω.

Νάσουν στον κόσμο λεμονιά κι' έγω στα όρη χιόνι, να λιώνω να ποτίζονται οι άρσεροί σου κλώνοι.

Περιστεράκι θά γενώ να έρθ' δίου κοιμάσαι, σφιχτά να σε περιπλεχτώ, πάτα να με θυμάσαι.

Όμορφο είνε τ' όμορφο πέντε βολές και δέκα Δεν είνε όμορφότερο απ' τη ληνή γυναίκα.

Άχ ουρανέ μη βλέξης πιά, ίάνε μου αυτή τη χάρι, κι' έγω με τα μωτάκια μου παίζω το χορτάρι.

ΚΑΙ ΛΙΓΗ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ

ΟΙ ΗΜΕΡΕΣ ΤΟΥ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ ΔΥΣΜΕΝΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Τό πρώτον δεκαπενθήμερον του Δεκεμβρίου δεν είνε καθόλου

εύνοϊκό για τον έρωτα. Η Σελήνη βρίσκεται σε τέτοια θέσι του στερεώματος ώστε ή πίεσις είνε εξαιρετικώς δυσμενής για την εύτυχία της γυναίκας.

Κατά το πρώτο δεκαπενθήμερο, οι περισσότεροι έκτεθειμένοι είνε οι νέοι έρωτευμένοι κι' οι αγαπώντες ειλικρινά. Υπόκεινται σε παρεξηγήσεις με αίτια σίμα άσημαντα. Αυτό βέβαια συμβαίνει συχνά και οι παρεξηγήσεις διαρκούν λίγο. Κατά το δεκαπενθήμερο αυτό όμως, υπό τη επίδρασι των άστρων, ένας άκράτητος εγωϊσμός καταλαμβάνει και τους δύο και κανείς δεν έννοει να ύποχωρήση! Οι αισθηματικές έριδες, άκόμη και μετά νεαρών συζύγων, είνε πολύ επικίνδυνες. Προσπαθήστε λοιπόν να τις αποφύγετε.

Κατά το δεύτερο δεκαπενθήμερο οι δυσμενείς όροι βελτιώνονται βαθμύδον, ιδίως από της όης άπογευματινής της 17ης Δεκεμβρίου. Ο άστερισμός για όποιον διασχίζει τότε ή Σελήνη είνε εξαιρετικά εύνοϊκός τον έρωτα. Άσκει επίδρασι ρωμαντισμού και προκαλεί πολλά ειδύλλια, μερικά εκ των όποιων θά πόρουν διαστάσεις μεγάλων έρώτων. Σας ειδοποιώ όμως, αγαπητές δεσποινίδες, ότι άν τα ουράνια φαινόμενα προκαλούν κεραυνοβόλους έρωτας, έχουν και το κακό ότι καθιστούν τους νέους ύπερβολικά δειλούς στή έκδήλωσι των αισθημάτων τους. Χρειάται λοιπόν ενθάρρυνσι! Όσον άφορρά τους παντρεμένους το δεκαπενθήμερον αυτό είνε εξαιρετικά επικίνδυνον λόγω της ροπής προς έρωτικές περιπέτειες.

Τη 23ην Δεκεμβρίου ή θέσις του Ποσειδώνος δύναται να άδηγήση εις ρήσιν ή διχόνοιαν έ αιτίας κακολογίας, συκοφαντίας και διαφόρων άλλων ύπονομησεων.

Την 26ην Δεκεμβρίου ή Άφροδίτη παρουσιάζει έξαιρετικόν κίνδυνον βιαιών σκηνών ηλιοπορίας, δικαιολογημένες ή άδικαιοι λόγητες οι σκηνές αυτές θα προκαλέσουν δράματα, ως επί το

πλείστον όμως θά λησμονηθούν την επομένη. Τέλος, ή 28 Δεκεμβρίου είνε από τις πιο δυσμενείς για τον έρωτα, περισσότερο δέ για τις γυναίκες παρά για τους άνδρες. Ιδιαίτερο χαρακτηριστικό είνε ή σκληρότης του πεπρωμένου που χωρίζει δυο όντα τα όποια αγαπώνται και το όποιο δημιουργεί άνυπερβλητα έμπόδια στην ένωσί τους ή προκαλεί άλλες τραγικότερες άφορμές.

Και τώρα, γνωρίζοντας τα δυσμενή και εύμενη σημεία της επιδράσεως του στερεώματος, δεν μένει παρά να κανονίσετε άναλόγως τις αισθηματικές σας ύποθέσεις.

ΑΠΟ ΤΟ «ΒΙΒΛΙΟ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ» ΤΗΣ ΕΛΙΝΟΡ ΓΚΛΥΝ

Στην περίπτωση αυτή δεν χρειάζονται ούτε πρόλογοι, ούτε λυρισμοί, ούτε πολυλογίες. Γι' αυτό θά μπό άμέσως στο θέμα μου.

ΑΡΡΕΝΑ ΚΑΙ ΘΗΛΕΑ

Στον κόσμο αυτόν, μεταξύ των δύο φύλων, των άρρένων και των θηλέων, διεξάγεται από αιώνων μία σκληρή μάχη, ένας τραχύτατος άγών.

Οι άνδρες προσπαθούν να κατακτήσουν τις γυναίκες για τον έρωτα, μόνο για τον έρωτα. Οι γυναίκες πάλι προσπαθούν με χίλια μέσα να κατακτήσουν τους άνδρες με σκοπό όχι τον έρωτα, αλλά τον γάμο. Γράφω την άλήθει αυτή, άν και είμαι και έγω μία γυναίκα. Τι σημαίνει όμως αυτό; Πρέπει πρό πάντων να λήμε την άλήθεια.

Ό άνδρας έρωτεύεται. Η γυναίκα ύπολογίζει. Ό άνδρας αγαπά. Η γυναίκα πονηρεύεται.

Τον άνδρα τον ενδιαφέρει το παρόν. Η άπόλαυσις της ήμέρας, της ώρας. Η γυναίκα βλέπει μακριά. Κάτω από τους έρωτικούς της στεναγμούς έμφωλεύει ό ύπολογισμός, το συμφέρον, ή άποκατάστασις.

Υπάρχουν άνδρες που επιτυγχάνουν στον έρωτα. Είνε οι λεγόμενοι Δόν Ζουάν. Υπάρχουν όμως και άλλοι που άποτυγχάνουν. Διψούν τον έρωτα, τον παθούν με όλη τους την ψυχή, τον νειρεύονται, τον νασταλούν, όπως ό ξηντεμένος την ζεστή φωληή της οικογενειακής έστίας, και όμως δεν είνε σε θέση δεν κατορθώνουν να κατακτήσουν μία γυναίκα.

Γιατί συμβαίνει αυτό; Τι έχουν οι πρώτοι και θριαμβεύουν στον έρωτα και τί λείπει από τους δευτέρους; Η όμορφιά; Η κομψότης; Η χάρις; Η ποίσις; Η μόρφωσις; Όλα αυτά είνε βέβαια εφόδια, όπλα χρησιμα για να έκπορήση κανείς μία γυναικεία καρδιά. Δεν είνε όμως και άπαραίτητα για να είνε κανείς κατακτητής καρδιών. Μιλώντας δε έτσι, δεν έχω ύπ' όψει μου μόνον τους άνδρες. Τα ίδια πράγματα, οι ίδιες περιπτώσεις ισχύουν και για τις γυναίκες.

Ό Κανόνας, ό τορμερός αυτός γυναικόκακτητής δεν ήταν κανένας Άπόλλων. Ό Δόν Ζουάν, ό ιστορικός αυτός γυναικοφάγος δεν έφημιζέτο και τόσο για την όμορφιά του. Πρέπει να έχετε ύπ' όψιν σας ότι στην ιστορία των μεγάλων κατακτητών γυναικείων καρδιών έλάχιστοι απ' αυτούς ήσαν ωραίοι. Οι περισσότεροι είχαν μία συνηθισμένη μορφή, ένα κοινό πρόσωπο που πολλές φορές δεν ήταν καθόλου γοητευτικό. Άρκετο τέλος ήσαν άσχημοι.

Τα ίδια ακριβώς ισχύουν και για τις γυναίκες. Πολλοί μεγάλοι συγγραφείς έχουν ασχοληθή με το ζήτημα αυτό και ετόνισαν ιδιαίτέρως το γεγονός ότι μερικές γυναίκες, άν και άσχημες, έχουν άναψει τεράστιες έρωτικές πυρκαϊές.

Φυσικά αυτό δεν σημαίνει ότι για να κερδίση κανείς τον έρωτα, πρέπει να είνε τερατώδης άσχημος. Κάθε άλλο. Και ή Έλένη του Μενελάου ήταν ωραία και ή Κλεοπάτρα και τόσες άλλες διάσημες γυναίκες της ιστορίας που έκαναν την ανθρωπότητα να ύποφέρει εξ αίτιας των έρωτικών τους ύποθέσεων και καπιρτσιών.

Επιμένω μόνο στο γεγονός ότι και χωρίς την όμορφιά ως συντελεστήν και βοηθόν, ως πειρασμόν και δέλεαρ μπορεί ένας άνδρας ή μία γυναίκα να προκαλέση ένα βαθύ και αιώνιο αίσθημα.

Σοφά λόγια του Στένταλ

— Μία γυναίκα που αγαπά συντηρίζει σιγά σιγά στα έλαττώματα του αγαπημένου της.

— Ό έρως μοιάζει με τον πυρετό. Έμφωνίζεται και καταπίπτει χωρίς την έμπειρία της βελήσεως μας.

— Η φίλια ή πιο μυστική δέζει πολλές φορές την μεγαλύτερη έκτίμησι. Γι' αυτό κάποτε πρέπει να προτιμάτε τον συνυτό φίλο από τον πρόθυμο.

Π— Η άρετη και ό έρως είνε δυο γίγαντες και πρέπει πάντοτε στο τέλος να νικήση ό ένας τον άλλο.

— Δεν θά είχα καλή ιδέα για τον άνθρωπο το πρώτο πάθος του όποιου δεν θά ήταν ή αγάπη.

— Η φίλια, όπως το κρασί, μπορεί να πη κανείς ότι γίνεται καλύτερη όσο τελειώνει.

— Υπάρχει ένας ήλεκτροιμμός ό όποιος έκκενώνεται με μόνο το άγγιγμα των δακτύλων.

Συχνά δυο έρσονται λατρεύοντα λόγω προτερημάτων που δεν έχουν και εγκαταλείπονται λόγω έλαττωμάτων τα όποια έπίσης δεν έχουν.

ΛΥΟΝΕΛ ΔΕΠΟΛΛΑΣ

Είδησούλες και ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ ΑΥΤΟΚΑΤΑΔΙΚΑΖΟΜΕΝΟΣ

Την περασμένη έβδομάδα έδικαζετο ένωπιον του δικαστηρίου του Γκλώστερ, της πολιτείας της Μασαχουσέτης, ένας αδιόρθωτος άλκοολικός όνοματι Άμος Ράουν. Κατηγορούμενος επί διαταραξής της δημοσίας τάξεως. Έπειδή ό Ράουν και άλλοτε είχε τιμωρηθή για την ίδια αίτια χωρίς όμως να σωφρονισθή, αυτή τη φορά ό δικαστής συνέλαβε μία πρωτότυπη ιδέα: έκάλεσε τον κατηγορούμενο να όρίση μόνος του την ποινή. Ό κατηγορούμενος τότε σηκώθηκε άπο την θέση του και με έπίσημο ύφος άνέκραξε: καταδικάζω τον Άμο Ράουν εις έξη μηνών κατανγκαστικά έργα, έπειδή αυτή ή ποινή του δέζει πρόγματος. Ο δικαστής εξέφρασε την ίκανοποίησί του για την έλικρίνεια του Ράουν, ό όποιος όμως, έκμεταλλεύόμενος την καλωσύνη του δικαστού έξηκολούθησε με σόσδρο τόνο: «Έπειδή άνεγνωρίσθη ότι ή μετάνοια του κατηγορουμένου είνε έλικρήνη, παρέχεται άναστολή της ποινής μέχρι του Οκτωβρίου του 1945». Ό δικαστής για να τηρήση τον λόγο του έρέθηκε στην άναγκη να παραδεχθή την περίεργη αυτή άπόφασι και ν' αφήση έλεύθερο τον Ράουν.

ΠΡΟΪΣΤΟΡΙΚΑ ΜΕΓΑΘΗΡΙΑ

ΣΤΗΝ ΒΑΛΚΑΝΙΚΗ

Στην περιοχή της βουλγαρικής πόλεως Σερβίγκραντ άνευρέθησαν τεσσάρες άπολιθωμένοι όδόντες του ύπó το όνομα Μαστόδους προϊστορικού μεγαθήριου που θεωρείται ως ό προπάτωρ του σημερινού έλέφαντος. Ένα από τα δόντια αυτά, το και καλύτερα διατηρούμενο, έχει μήκος τριών μέτρων και πάχος είκοσι έκαστοτών. Τα ερήματα παρεδόθησαν στο Γεωλογικό Ίνστιτούτο της Σόφιας.

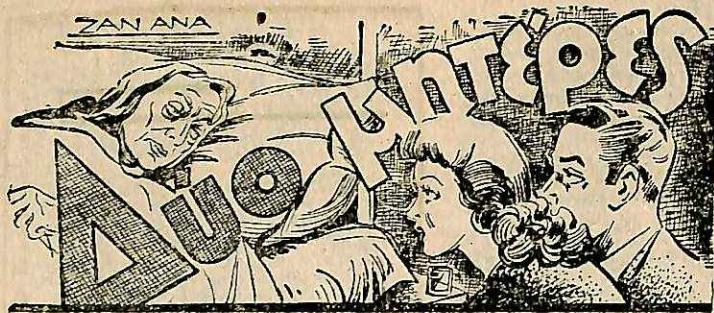
ΖΑΧΑΡΟΔΙΑΒΗΤΗΣ

ΚΑΙ ΨΥΧΙΚΟΙ ΚΛΟΝΙΣΜΟΙ

Έσχάτως έλκεθ ένα πρόβλημα, από πολλούς συζητούμενο στους έπιστημονικούς κύκλους της Γερμανίας. Πρόκειται περί του ζητήματος εάν έπιδρούν άρσως δυσμενώς οι ψυχικοί κλονισμοί επί της άσθενείας του ζαχαροδιαβήτου. Την άπάντησιν έδωσε, κατόπιν μακρών παρατηρήσεων, ό στρατιωτικός Ιατρός Δρ Στράτιαν, άπo, κρούσιν οισανότατε τοιαύτην επίδρασι. Παρά την γνώμην ότι το νόσημα του ζαχαροδιαβήτου πρεέρχεται από έρεθισμούς ή ψυχικούς κλονισμούς ή τουλάχιστον έπιδεινείται εξ αυτών, άπεδείχθη ότι δεν παρουσιάζοθη ούτε ή παραιμικά επίδρασις επί της ύφιας μένης άσθενείας εκ κυνερικών άερωτικών συναγεώνων. Τα πειράματα έγένοντο επί άσθενών μιας ιδιαιτικής κλινικής του Βερολίνου ή εκ μερους των όποιων άφομοώσις των θρεπτικών ουσιών παρήκο λουθετο άγρύπνως.

ΔΙΧΩΣ ΕΓΚΕΦΑΛΟΝ

Ό γνωστός Άμερικανός χειρουργός Γκώλντν άνεκόνισε ότι είνε δυνατόν εις τον άνθρωπο να ζήση δίχως έγκέφαλον και προς ένισχυσιν της θεωρίας του παρουσιάζει ενδιαφέροντα περιστασία πειραμάτων τα όποια ό ίδιος έξετέλεσε. Κατά την τελεσθείσα άνερίσις της Ιατρικής Ακαδημίας ό κ. Γκώλντν έπέδειξε φωτογραφίαις εκ των όποιων φαίνεται πως ό ίδιος άφάρσε από ένα τραυματικό στρατιωτικό ένα θύμα, άν έκαπώτο το κεφάλον και πως ό στρατιωτικός έσκαλοδεί να ζή και να χαίρη άκρας υγείας. Ό Άμερικανός επίσημος διεβεβαίωσε ότι παρά την άναμφισήτητο έλλειψη ώρισμένων έγκεφαλικών κέντρων, συνεπεία χειρουργικών έπεμβάσεων, ό τραυματίας στρατιωτικός διατηρεί β. λας τάς βιολογικές του δυνάμεις ότι σκέπτεται, όμιλεί, βασίζει, συντονίζει τας κινήσεις του όπως έπρεπε και πρό του τραυματός του.

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

23ον ΚΑΤΙ ΕΣΚΙΡΤΗΣΕ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΤΟΥ ΨΥΧΗ. ΤΟ ΕΙΧΕ ΔΕΧΘΕΙ ΤΟ ΠΑΙΔΙ.

Αισθάνθηκε άπειρη ευγνωμοσύνη για την Κλάρα που τό θυμήσε αυτή τη στιγμή. Ήταν η καλύτερη παρηγοριά.

Ακούμπησε τα χείλη του απαλά στο μέτωπό της και το φιλή αυτό μπροστά στην πεσμένη μητέρα του, ήταν σαν άφραδώς μιας καινούργιας ζωής.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Το μέγιστο του ντε Σαντέρ είχε εκείνη την ημέρα μιά δική χαρούμενη. Λίγα λουλούδια στο σαλόνι είχαν για μία γιορτή. Ο μικρός Μωρίς που έκλεινε τον ένα χρόνο του της ζωής του. Μ' αυτή την ευκαιρία είχαν καλέσει λίγους στενούς συγγενείς. Ήταν η πρώτη φορά που άνοιγαν κάπως το σπίτι, μετά την τραγωδία του περασμένου χειμώνα. Ήταν άκόνα νύρις. Η Κλάρα όμως ήταν άκόνα τας έτοιμη, και έβριχνε μιά ματιά στο σπίτι.

Η Άγνη καθόταν σε μιά πολυθρόνα. Ήταν πάντα χλωμή και αδύνατη, και στη φυσιογνωμία της μπορούσε κανείς να διαβάσει όλα τα βασανιστήρια που είχε περάσει.

Όλα τα βλέμματα της είχαν χυθεί τώρα στην ανήλικη εκείνη λάμψη που χαρακτήριζε τους ψυχοπαθείς. Ο γάμος είχε τη πώς αν έμοιαζε σε απόλυτη ηρεμία, δα μπορούσε να θεραπευθεί όριστι κά. Ο Μωρίς ντε Σαντέρ έπρεπε με θρησκευτική ευλάβεια αυτή την παραγγελία. Η Άγνη έζησε ένα χρόνο από μέρα σε μέρα, ένα μικρό σπίτι όπου άκουγε μόνον ευχάρια πράγματα, και έβλεπε ευχαριστημένα πρόσωπα.

Σίγα, σίγα, με κόπο, ηρέμησε η ψυχή της. Σίγα, σίγα, σιγή, σε παλιή στην ευτυχία. Η Κλάρα στεκόταν πάντα πλάι της, έτοιμη να προλάβει κάθε της επίβληση. Ο Ρενέ καθόταν δίπλα της, κάτω από την άσπρη, και την έβλεπε κατά το δυνατόν στη θέση της μητέρας του. Και ο μικρός Μωρίς δεν ου νετέλεσε λίγο να την γ'ατρήσει. Με το χαμόγελο του, με τα παιδικά χάδια του, με τα παιχνίδια του, καθόριζε να φωτίσει τη δύστυχη αυτή ψυχή που είχε σκοτεινιάσει από χίλια μαρτύρια.

— Ε, πώς σου φαίνονται; Είπε όλα εν τάξει; Έκανε η Κλάρα επιθεωρώντας για έκαστη φορά το σαλόνι.

— Απ' όλα πρόσθε να είναι το παδί καλά, αποκρίθηκε με γλυκό χαμόγελο η Άγνη.

Ο μικρός Μωρίς ήλθε τριγύρω, ζωντανός στα μικροσκοπικά του παιχνίδια. Μόλις καθόριζε να περπατήσει, τα πρώτα δειλά του βήματα και η γιγαντία του έτρεξε να τον πιάσει στην αγκαλιά της.

Ήταν ένα αγοράκι άσπιδό και γαλανό, σαν τον πατέρα του, σαν τον Γκαρτνερ Ταντέ. Τον είχαν βαπτίσουν όμως Μωρίς, επειδή με αυτόν τον τρόπο ο Ρενέ βέλησε να δείξει την ευγνωμοσύνη του στον Μωρίς ντε Σαντέρ για τις ευεργεσίες που του είχε κάνει, και δεν ήταν παιδί του.

Ο Μωρίς ντε Σαντέρ έπεσε από μία κρίση που παρά λίγο να του κοστίσει τη ζωή, όταν έμαθε

την ιστορία. Έπρωτίσαν να τον θάνατο της Νόρας και όλη του πόρνη την αλήθεια. Η Κλάρα ανέλαβε να του τα ιστορήσει όλα. Πήγε και τον έβριχε και έπεσε στην αγκαλιά του. Είχε σχεδιάσει να του μιλήσει με τρόπο, σιγά σιγά, να τον προετοιμάσει. Άλλα όταν τον είδε, δεν έβασταξε. Έτσι, στην αγκαλιά του, του τα διηγήθηκε όλα.

Ο Μωρίς δεν μίλησε, έμεινε σαν κοκαλιάρη. Και έπεσε με σπράντα, πυρετό στο κρεβάτι. Έχωρο πάλη μερικές μέρες, όταν όμως συνήθε, εξήγησε άμείως να ιδη την Άγνη. Γονατιστός, της εξήγησε συγγνώμη και την έκάλεσε στο σπίτι του πάλι. Στον κόσμο δεν έβρισαν εξηγήσεις. Σαν κύμα τους έζωσε η περιέργεια του πληθους. Κανένας δεν μπορούσε να τα εξηγήσει αυτά. Κλεισμένοι όμως στον εαυτό τους, άσπρημένοι, οι άνθρωποι που είχαν πνέσει τοσο, άδιαφορούσαν. Έκτυπαζαν μολάχα ο ένας τον άλλον στα μάτια.

Και όταν έβλεπαν το έλαχιστο σύνθετο δεν ήθελαν να δέν έρχονταν ξανά το χαμόγελο στ' άγαπώνται χείλη.

Ο Μωρίς ντε Σαντέρ μίλησε με το θαρρύ του θήμα στο σαλόνι. Ο μικρός Μωρίς έζευγε από τα χέρια της γιγαντίας του και έσκασκάλωσε στα γόνατα του παππού του.

Κανό παιδί! Έκανε αυτός. Ήταν που τον έδειχνε άπειρη λατρεία. Όλη η άσπρη που είχε για τον Ρενέ, δεκαπλασιασμένη, έζεπούσε τώρα στον μικρό Μωρίς. Άν δεν ήταν γιούς του ο

Η - ΜΑΓΕΙΡΙΚΗ ΤΩΝ ΠΕΡΙΣΤΑΣΕΩΝ

Ο «Οδηγός της Μαγειρικής» τον οποίο έσυμβουλευόνταν άλλοτε οι νοικοκυρές, ετέθη ήδη εις άχρηστία. Τον εξετάσιον οι περιστάσεις, που εδημιουργήσαν δική τους μαγειρική, προς την οποίαν τον υπέχρυσαν την κουζίνα μας να συμμορφωθεί.

Οδηγώντας να ελπίρητην τους αναμνησμούς του «Θησαυρός» θα δινόταν από τον παρόντος τεύχος μιά — δυό δηλαδή παρασκευές φαγητών και γλυκισμάτων της «Μαγειρικής των Περιστάσεων» προς, των σ' όλες τις οικογένειες, δασκίς έννοείται δρσίκει κάτι το ένδιαφέρον.

ΚΟΛΟΚΥΘΟΠΗΤΤΑ ΚΑΙ ΠΑΡΑΛΛΑΓΕΣ

Πρόκειται για κόκκινη κολοκύθα που δεν είναι καθόλου αξία της περιφρονησώς που της εδίδεχον άς τώρα. Ο τίτλος, έθαια, «πη», σκεύασμα που θα εως υποδείξωμε; Το κυριότερο είναι πώς είναι νόστιμο και θρεπτικό.

Όριστε τώρα και το τρόπο της παρασκευής της: Κόψτε την κολοκύθα σε μικρά κομμάτια και θράστε την με άλγαι και λίγο ελάχιστο νερό ή καθόλου. Άν η φωτιά είναι σιγαλή εά έρση με τον ατμό της η προϋνι. Προσθέστε στη μάζα κρεμμυδι ψιλοκομμένο και καθευρισμένο με λίγο λάδι, ψιλοκομμένον μαϊνάνο, λίγον δυόσμο και — αν έχετε — μιά φούχτα άλεύρι. Άν δεν έχετε άλεύρι, λίγο κορνφλάουερ ή ρυζάλευρο. Δοκιμάστε το άλγαι. Βάλτε και λίγο πιπέρι. Ρίξτε τη μάζα σας σ' ένα λαδομένο ταψί, ραντιστε από πάνω με λίγο λάδι και στείλετε την στον φούρνο. Τώρα, αν έχετε άρκετο άλεύρι, μπορείτε και ν' άνοιξετε φύλλο και ν' τυλίξετε μέσα την μάζα. Την ίδια αυτή μάζα μπορείτε να την τηγανίζετε, σαν κεφτέδες, κουταλιά — κουταλιά, άφροδ άλευρώσετε προηγουμένως. Έτσι, όμως θα εδεψετε περισσότερο λάδι.

ΠΟΡΤΟΚΑΛΛΟΦΛΟΥΔΕΣ — ΤΣΑΙ

Το ριζίμο της φλούδας του πορτοκαλλιού, στις σημερινές περιστάσεις, άποτελει μία πραγματική σπατάλη. Οι περιφρονημένες πορτοκαλλόφλουδες μπορούν να δώσουν ένα θαυμάσιο άφύημα, ένα έξαιρετο άρωματώδες τσάι. Άρκει να τις μαζέψετε, και να τις φυλάξετε σ' ένα γυαλίνο βάζο. Μπορεί να τις ξερανετε στη φωτιά. Όταν θέλετε τσάι, θρατέτε μία μικρή ποσότητα άπ' αυτές, σουρώνετε προσέτατε αν έχετε δυό σταγόνες κονάκι ή σουμά και έτσι θα πihε ένα ευγεύστο, άρωματώδες τσάι. Ζάχαρη; Δεν είναι άπαραίτητη. Μπορείτε άυτόσο να προσθέσετε μιά κουταλίτσα πετμέλι ή σταφιδίνη «ΒΡΑΔΥΝΗ»

Ρενέ, αυτό το παιδί ήταν παιδί της κόρης του, αίμα του, και κανένας δεν μπορούσε να το διαμφορήσει.

Ο μικρός άπλωσε το χεράκι του και έχάιδεψε το γερασμένο πρόσωπο του παππού. Η φωνή, λα του άκούστηκε κελαιδίση.

— Παππού!... Παππού!... Μαϊμουδάκι! Ξανάπε αυτός και τα μάτια του εδούρκωσαν.

Εκείνη τη στιγμή μίλησε ο Ρενέ στο δωμάτιο. Ήταν τώρα πιά άντρας, Φανιόταν να είχε μεγαλώσει πέντε τουλάχιστον χρόνια από πέρσι. Η φυσιογνωμία του δεν έίχε εκείνη την εφηβική εγέννηση λάμψη. Τα μάτια του όμως, σήμερα εφάνινον ευτυχισμένα. Τώρα μολίς είχε καταφέρει να μιλήσει λί στον Μωρίς ντε Σαντέρ έλεύθερα και ν' μην άνατριχίσει δταν τον έφώναζε «πατέρα».

— Δεν ήλθαν άκόμα οι καλεσμένοι σου, Κλάρα; Έκαμε εϋθυμία.

— Άκόμα! άποκρίθηκε αυτή με κωμική άπελπισία. Άν το ξεχάσουν;...

Ήλθε κοντά της ο Ρενέ και έπέρασε το χέρι του γύρω στη μέση της, με λατρεία.

— Είσαι όμορφη, της ψιθύρισε. Αυτό το θαλασσοί φουστάνι, σε δείχνει άλλοιότιμη... Έκοκκίνισε από ευχαρίστηση η νέα γυναίκα. Κλεφτά, άλλαξαν ένα φίλι. Τώρα καταλάβαιναν ελεύθερα τον έρωτα τους, τώρα που το παιδί είχε γεννηθεί και οι έρωτικές έννοιες είχαν φύγει.

Η Άγνη ντε Σαντέρ έκτύταξε με μάτια όγρτα από τη συγκίνηση, πότε τον άνδρα της με το μωρό, πότε την κόρη της με τον Ρενέ. Το κουδούνι εκτύπησε. Ήταν η κυρά Αίσα. Αυτή θυμήθηκε πρώτη τα γενέθλια του παιδιού. Ήλθε φέρνοντας λουλούδια και φρούτα.

Η Κλάρα έπεσε στην αγκαλιά της. Έπειτα ήλθαν οι λίγοι στενοί συγγενείς. Η ημέρα έπέρασε γλυκεία σαν το χαμόγελο του μικρού Μωρίς.

Τη νύχτα, το φεγγάρι δλόγεμο έφάνισε ένα σπίτι γαλήνιο, δυό δωμάτια όπου κοιμόταν άνθρωποι με χαμόγελο σούρα στα χείλη. Και οι ίδιες οι άχτίδες εφώτισαν και κόπου σ' ένα χωριό κάπου κοιμητήριο όπου το θνήσκον Νόρα, χωρίς έπάνιμο, παραξένευε.

τον κόσμο που εδίδεχαινε, άλλα δεν μπορούσε να δείξει πώς κάτω από τον άπλο σταυρό κοιμόταν τον αιώνο ύπνο μιά ψυχή τρικυμσμένη... ΤΕΛΟΣ

ΙΩΑΝΝΑ ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ - ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ Κορυφαία «Θησαυρού» 1941.

Η ΑΓΑΠΗ — τής Λύδιας

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ

Κάτω από τον ήσκιο του εύκαλού που, κοντά στα ρόδα που ευωδίαζον, αντίκρου στη θάλασσα τη γαλανή, η Λυδία, η ώραία κρεολή, λήγνει και μοραίνεται...

Ξαπλωμένη επάνω σε μιά πολυθρόνα, με το κεφάλι γεμισμένο στα μαξιλάρια, με το βλέμμα θυμωμένο μέσα στον άπειρο ούρανο, φέι, νεταί σαν να παρακολουθί εκείνα από τα θούνα περά από τα σύννεφα, μιά φωτεινή όπτασία που της γνέφει και την προσκαλεί...

— Λυδία! ψιθυρίζει ένας νέος καθισμένος κοντά της. Λυδία, πές μου τί συλλογίζεσαι;

Η νέα άνασκιρτά και φαίνεται πως ζυπνεί από κάποιο όνειρο. Το βλέμμα της αφήνει τον ούρανο και άνασκαίται με μιά λάμψη χαϊ, δευτική στα μάτια του νέου.

— Λυδία, επαναλαμβάνει αυτός, τώρα που έγιναι άδελφός σου, τώρα που είμαι σύζυγος της άδελφής σου, δεν μπορώ να σε ρωτήσω για την αίτία του κακού που σε κρυφτορώει;

Η νέα κοκκινεί περιλυστα το κεφάλι της και άποκρίνεται: — Άνδρέα! η ζωή μου έτελειώσε... Δεν έχω πιά κομμάτι δουλειά εδώ στον κόσμο... Ο Θεός με φωνάζει κοντά του...

— Έλα, μη μιλάς έτσι, Λυδία! Είσαι τόσο νέα και τόσο όμορφη! Για σκέψου καλύτερα, άδελφούλα μου... Άνάμνησέ στην γδύνη και μένα δεν άδέρρισκες γλυκιά τη ζωή;

— Ένα χρώς χαμόγελο έπρόβαλε στα χείλη της άρρωστης, από το οπταμα της όμως δεν έγινε λέξη. — Τού κάκου προσπαθεί να μου κρύψει την αίτία του κακού, έξακολουθώσε ο νέος, Λυδία, άγανάξι!

Το αίμα ανέθηκε έλο μονομιάς στο πρόσωπο της νέας κοπέλας, μιά άσπρη έπέρασε εραφικά άπ' τα μάτια της και με μίαν ένερ γητικότητα, που άλ ένόμιζε κανείς πως έλεπε από αυτή τη χλωμή έτοιμοδανη νεά, άνασκιρθηκε στα μαξιλάρια της και έλεπε με φωνή τραχειά, σχεδόν σκληρή:

— Ε, λοιπόν, καί! Το κακό που με θανάτωνει σίγα σίγα μερα με την ημέρα, είναι η άγάπη! Και συνεχίσε με μίαν έραψη που όλονεν έμεγαλάνε:

— Άγάπησ έναν άνθρωπο, τον έλάτρευα, τον έκαμα έβωλό μου. Τα πλούτη μου τα νεύαζα μου, τα κάλλη μου, θά τα νεύαζα όα γιά μιά, άπλη λέξι άγάπης που θάκουγα άπ' τα χείλη του. Θάμουν σ' ακόμω μου, θά τον ακολουθούσα παντού και δεν θά τον άποχω, ριζόμουν ποτέ στον κόσμο και σ' αυτό μοναξιά, σ' ός φλογερός έρηνους και σ' ός παγωμένους πόλουν μ' ένα οχοινάκι θηλιά ή κόμπο.

— Γι' αυτό και ή τέχνη του δεσμοτάτος ένός κόμπου ή μιάς θηλιάς θεωρείται σπουδαιότατη στην Ιαπωνία.

— Υπάρχουν μάλιστα 250 τρόποι γιά να δεθί μιά θηλιά.

— Και άκόμη ή τέχνη αυτή διδάσκειται στην Ιαπωνία καί... στα σχολεία!

— Ένας Έλβετός μηχανικός κατασκεύαζε ένα έργο περιεργό ρολόι που μπορεί να όνομασθί έρωλόι άνεμόμυλος, γιαντί ά πλούταστα κινείται με φτερά όμοια με τον άνεμόμυλο.

— Και ή παραμυθη πνοή άνέμου είναι άρκετή γιά να κινήσει το ρολόι που άν πιάσει να φυσά έντελως μπορεί να λειουργήη πέντε ώρες μόνο.

(Το τέλος στη σελ. 21)

Ένα καπρίτσιο

ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΑΠΡΟΣΔΗΚΤΟ

Μετά το δείπνο, ο Φρανσίς Μελιέ έπρωτίερε στη γυναίκα του να κάμουν ένα περίπατο με αυτοκίνητο. Έσκόπευε να έπωλελήθι της ευκαιρίας γιά να της άναγνώσει ότι είχε διώξει την υπέρβια. Λίγες ώρες πρωτίτερα αυτή ή κατακαταβυραμένη Σεσίλ του είχε μιλήσει με αθάσβια, όταν την ρώτησε αν είχε τη φίλην σ' ένα σιγαροθήκη του.

Μήπως ο κύριος με όποπτεύεται ότι την έκλεινα;

Ο τόνος της φωνής της ήταν τόσο αθάβης, όστε της έδωσε μια δεκαπενθήμερη και την είδοποίησε να φύγη. Έκείνη έσκόπεσε με άσάφορτα τους όμους της.

Άφου έσερέβρισε το δείπνο με σπανία τάξι, ή Σεσίλ έζήτησε την άδεια να βγί έξω. Φεύγοντας, έρριξε στον κύριο της ένα έλέμμα γεμάτο έρωτα. Ο Φρανσίς δεν μπορούσε να κρατηθί. Μη έχοντας την όμοινη να περιμένει να έρεθιστεί από αυτοκίνητο, έλεπε στη Λουίζα:

— Αυτοθύμια που δεν σε ρώτησα, άγάπη μου, μή σήμερα το άπόγευμα αυτό το κορίτσι μου χίμια που του είπα να έλ...

— Έλα! Πάμε να κάμουμε έναν περίπατο ως το δάσος, άναγνωρίσεις πώς έκαμα καλά. Άλλως τα άνασκαίβω εγώ να σου έρω άλλα.

— Ποτέ! Πήγαμε μόνος σου. Δεν μ' άγατάς. Λυαί είσαι τερασί!

Φανιόταν τόσο νεύριασμένη, όστε ο Φρανσίς έπρωτίερε να βγί μόνος. Ο περιπατός του βήρκεσε περισσότερο από όσο τον είχε σκεφίη στην άρχή. Παρ' όλη την αίσόδοξία του, εφρόδον πως ή Λουίζα δεν θά ήρέμισε τόσο γρήγορα. Έτσι θά ήταν λίγο πορπατάνω από τα μεσάνυχτα όταν έαναγκαστο στο σπίτι του.

Ώστόσο πρστού ν' άνοίξη την πόρτα, έσταμάτησε άνήσυχος. Άκούσε θορύβους που του φάνηκαν σαν άντικείμενα που έπαζαν. «Δεν της έπέρασε λοιπόν άκόμη ή κρίσις!» σκέφθηκε με άγανάκη. Έκόλλησε τ' αυτό του στην πόρτα και άκούσε κάπως συγκεχυμένα: «Σεσίλ! Σεσίλ!»

— Υψώσε μελαγχολικός τους όμους του. «Πώς μπορεί να φτάνη σε τέτοια κατάσταση, σκεφότό μου. Δεν μπορεί μολαταύτα να της κάνα διαρκώς τα γούστα της. Η ζωή μου τότε θά γινόταν κόλασις!» Δεν ήταν πιά θέσσιος αν έκαμε καλά που έδωσε την Σεσίλ. Ώστόσο έβγαλε ένα χαρτάκι από την τσέπη του και έσημειάσε:

— Δεν εινε άλήθεια... Τρελλάθηκε! Απλά να κοιμηθώ σ' ένοπείο. Θά γυρίσω όταν σου περάση το καπρίτσιο.

Έπέρασε το χαρτάκι κάτω από την πόρτα και ήσυχος όπ' έξεπληρώσε το καθήκον του, μιά με θέρεια την ψυχή, κατέβηκε τις σκάλες. Στο ξενοδοχείο που έπηγε να περάση τη νύχτα του, δεν κομήθηκε δίδωλο. Σηκώθηκε τα έρμερωμάτα και διευδύνθηκε γρήγορα στο σπίτι του. Στην έξοδο στο σπιτιού έρθηκε τη θυρωρή να μιλή με δυό κυρίες, με ρεπουμπλικανές.

— Ε, άνδρες, σ' έρωτάωσ τη ζωή. Δεν μου άπέκρυψαν πώς αν ήσαν έδώ θά την έίχες άσχημα. Χωρίς να σου πώ, πώς που πολύ δυσπιστούσα γιά αυτή την κοπέλα. Μπορείς να υπερηφανεύεσαι πώς έχεις μιά γυναίκα με μυαλό. Μόλις μπόρεσα ν' άπαλλάξω από τα δεσμά μου, έφώναξα την άστυνομία. Και δεν θ' άργήση άσφαλώς να θάσση!

Στενοχωρημένος ο Φρανσίς της έζήτησε: — Μόλις συνήλθης κάτω δυό άστυνομικούς. Ένόμισα πως τους έκάλεσε επάνω στα νεύρα σου γιά να μ' έκδικηθς και τους έβωζα. Είπε άδύνατον να τους έαναφανώσω τώρα. Θά έπιστευαν ότι τους κοροϊδούσε.

— Η Λουίζα έκτύταξε με κατέπληξη και άγανάκτηση τον άνδρα της.

— Είσαι ένα καλό παιδί, Φρανσίς, μιά δεν έχεις μυαλό...

ΜΠΕΡΝΑΡ ΝΑΜΠΟΝ

Η ΗΑΙΚΙΑ ΤΗΣ ΑΓΝΟΙΑΣ

— Τρελλή είσαι, να κήνης μπάνιο στο μπό σε τόσο ζεστό νερό, που τουλάχιστον θαχί έρρεκασίνα 45 βαθμούς.

— Μπα! Δυό χρονών παιδί τί μπορεί να καλάβει από θερμκρασία!

ΔΕΝ ΚΑΤΑΛΑΒ

— Πόπη, μ' αυτό το φιλή σου τά είπα όλα. — Έπανώλας το, παρακαλώ Μίμη, γιαντί αν κατάλαβα τί ήθελες να μου πής...

ΣΜΥΡΝΗ: — Μιά άσυνήθιστη μομαρία γυναικόβ έλασε χάραν πρό ήμερών στην πόλι μας. Δυό νέες, πώ ελχαν έρωτευθί τον ίδιο άνδρα, άποφάσισαν να λύσουν τη διαφορά τους διά της σκληρής αγών, που θά είχε ως έραβείο σ' ένα άπομένο σημείο, όπου και άρχισε πυγμαχίας. Πράγματι συναντήθηκαν μόνες τον άνδρα των όνειρών. Έπειδ ήμιας ο άγων παρετεινότο χωρίς ούσιαστικό άποτέλεσμα, μιά από τις άντιζήλους έτράβηξε έναν σουγιά με τον όποιον και έτραυματίσε την άλλη. Η τραυματισθείσα όμως ήταν φαίνεται περισσότερο προνοητική και ήταν όπλισμένη με πιστόλι το όποιον και έξεκένωσε έναντι της άντιζήλου της. Μετά το αματωκόλιμα αυτό, οι δυό άντιζήλες συμφιλιώθηκαν και συμφώνησαν να περιφρονήσουν τον ώραιο τους χάριν του ό

ποιού διέτρεξαν τόσους κινδύνους. — ΛΟΣ ΑΝΤΕΛΕΣ. — Ο δάσχη έποπός του κρηματογράφου Γκάργκρην, ό όποιος παρά τα πένητα του χρόνια έξακολουθεί να εινε τόπος άνδρικής καλής νης παρουσιασθηκε πρό ήμερών στο διαμείριο της πόλεως μας συνοδευόμενος δπό μίαν άραιοτάτη γυναίκα 30 περίπου ετών. Ο Γκράντ έζήτησε άδειαν γάμου δ' αλώσας τά έξης: «Έπιθυμώ να νυμφευθί την όν άριμόν πέντε σύζυγους νυμφεύμινος έκ νέου την όπ' άρμόιμν ένα προς έσάστην μου σύζυγον Γκλάντνις». Ο δ' πάλιπλος του δημαρχείου ένόμισε ότι ό ήποπός ήθελε να τον ερωτευθί και τό έκτύταξε με άσυμπτρητητα αλλά ο Γκράντ χαμογελώντας, έσπευσε να δώση έξηγήσεις. Πράγματι ο Γκράντ, ήρώς πολλών έρωτικών περιπετειών, έζητούσε άδεια να παντρευθί την πρώτη του σύζυγον την όποιαν είχε διαρυσθί πρό όκτώ έτών, αλλά την όποιαν, όπως έδήλωσε, δεν έπαυσε ν' άγαπά ποτέ.

Η ΘΛΕΦΩΝΗΤΡΙΑ

566 ΒΛΑΧ ΚΟ ΓΡ-ΜΜΑ

Τιάννος

Παγώνα

Το Βράσε ρύς

Παράδειγμα έγώ. Μνιά χρευσμένη με τρι-

φαινητή πώς περί γιά τους λιεβέντες λαχτα-

παρ' όλον δέ που άφύλλα τώρα με θερίζ-

μολίς την γλιέτω, κάμπτομαι κι... έρώ, (σε ρύς).

Μοί προσκαλεί σ' ένα ζεστό σαλόνι, μέσα καθίζει επί δεινόνως ως κόνεσσας θερμάστραν μολι άνάπτει και θερμαίνονται, φάν' κή μικρό κή έννοεις τί γένομαι. Άρχίς' το βλέμμα μ' φλογερώς να λαμπρ-

έν άλλαις λέξεσιν. Παγώνα θράσε ρύς

Παρ' όλον που θά έπρωτίμων δυό ζεστές ντομάτες πράσινες ή πιπερίδες τηγανητές, ή φασολάδαν στο τραπέζι να μυρίξί ή λαχανόσουπα στον τέτσερο να ψιθυρίξί, όσορραίνονται την χίρην, όποτε ταυτηρορίζαν μέδων δέ άπ' την πνοή της έράσε όρζαν.

Έκαμα έρωκ να την παρατήσω κή να στρί— λέγοντας έράσε ρύς που λέγονται στο Παρί, μολι αυτή, την φύγα με λαχταρών άγαλινάτον, μολι κοπανώ μπροστά μ' μίαν φίλην άρεστο (ιστον).

κι' άρχίξί ή κεφαλή μ' ως μύλος να γυρίξί, κή μ' έννοεις, Παγώνα μ'. Βράσε ρύς.

Την έπιοδαν δλ' ή πολυκατοικία ψι ψιρίξί, ότι ού Τιάννος εινε της χρευσμένης νύχτας (γυρίξί).

Η θυρωρή — ψευδή γρηνέντω — με μανίζί κή άρχινά στο θυρωρήν να ψευδίζη: «Βράσε ρύς!»

Διασάινει κι' ού μπεμπές του γέιτονα που με κή τσάτρα πάτρα άρχίζει να τραυλίζη: «Βλάσε λυξί!»

Πέρασε κι' ένας μενιδιάτης που με γάτβαρο (γυρίξί).

πή... το πιστεύεις; Ήκουσα τον όνον να με προφοράν του Μενιδίου «Βράσε ρύς!»

Καθώς που γίναμε, Παγώνα μ', όπως ό (ιταυνίσε πρυνίξί).

κατάτησα κι' ήγώ απός μου

Γιάννος Βράσε ρύς!

Δά τ' ό πιστών:

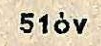
ΛΑΛΙΟΣ ΚΑΡΑΚΑΣΗΣ

17

Οι φίλοι του όταν είδαν ότι
προνυμιατικά ὁ Τάσος ἦταν ἐρω-
τευμένος πάλιν πρέλλει με τὴν
Τούλα. Αἰσώπησαν καὶ ἄ νὰ τοῦ ἁ-
πακτώσουν τὸ παιχνίδι πρὸ ἐπει
24

ζηλιάρα που ζυγίζει 75 μόνο κιλά. Τώρα ζη εύθυμη. «Η μόνη στενοχώρια του συζύγου της είναι ότι δεν μπορεί να την δομάση ατρυφερόν του ήμισυ» για τι αντίθετως άποτελεί αυτός το

Ενας παρόμοιος διαγωνισμός έγινε τελευταίως στην Αυστραλία, όπου ο νικητής έλαβε 84000 στήν δίδα Φάνης Κουστέρου πού έφάνη 150 κιλά. Και φυσικά, κανένας την έφάνη και την έκανε γυναίκα κα που έγινε μεγαλύτερος όλων δικών τυριών.

— Ἡ ἀνοίγιμα πόρτα μ' ἔκα-
με εὐθύς ἀμέσως νὰ ἀνοίξω δι-
ὰ τὴν ἐκεῖ θὰ δύνανται οἱ ἄνθρω-
ποι τοῦ ἐκείνου καταδιώκμε-

Ἐπείστροφεν μετὰ κοντὰ στὸν Ζεφρούα καὶ τὸν Τόνιν, τοὺς ἀνέκοι-
νωσε τὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐρευνῶν
του, ἐνεκήρτισεν μαζὶ τοὺς ἐπί λη-
γὰ λεπτὰ καὶ μετὰ ἐπαινίλλε ἀν-
κουσθῆναι αὐτοὺς στὴ ἐλπί-
ν γεφύρα, ἀπ' οὗου ὁδηγούμενος
παλὶ ἀπὸ τὰ ἰχύν των ποδῶν ἐξ-
έρχασθε μπρὸς στήν κατοικίαν τοῦ
ἀποστόλου.

Ἐκεῖ ὁ Τόν Κοζ ἐξήρασε ἐπ' ἀρ-
κετὴ ὥρα τὸ ἐξωτερικὸ τῆς καὶ

— «Ὁ κύριε Τὸν Κόξ! Τὸν ἐβάζατε λοιπὸν στὸ χεῖρ τὴν περὶ τὴν γράφην αὐτὴν;
— Τὸν γινώρξεις, Παβάλ;
— Βεβαίωτατα. Εἶνε ὁ Οὐλλιαμ. Ὁ κύριος περὶ τοῦ ἑταῖρου θησαυροῦ.
— Παβάλ διεκίνησε ὁ Οὐλλιαμ.
Μὴ γίνεσαι προδοτὴς...»

— «Ὁχι, κ. Τόμ. Καθ' ὅτι
στὰ μὲν ἐκείνους πᾶν πραγμα-
τεῖται. Πάντοτε ἔρχονται ἐν
τοιαύτῃ ἀπορίᾳ τοῦ «Σκέλε-
τος ἢ τὸ Πράσινο γάντια» κάτω
ἀπὸ τὴν ὁποία κρύβεται ὁλόκληρος.
Σεσὶς φορές δὲν φοροῦσε τὴν
ἀλλ' αὐτὴ ἦταν μετρημφορμένος.
— Σὲ τί;

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ; Ἡ συνέχεια

Η ΦΙΛΗ
ΤΩΝ ΠΟΝΕΜΕΝΩΝ

ἰδία θὰ ἔκανε πρὸ ἔτους ἔτους.
Πρῆναι γὰρ ἔφη κανεὶς αὐτὴ τὴν
περίπτωσιν ἢ ναυ ἑμβάδων· ἐπὶ
τῆς λεπτοτέρας λεπτομέρειας τῆς οὐ-
γάνης γὰρ νὰ μισρήναι νὰ νοιώσῃ
τὴν ψυχολογίαν τῆς κοπέλλας οὐ
τῆς ὁἰδῇ τότε ὅτι γὰρ νὰ ἔ-
νηθῇ· ν' ἀναπυλῇ καὶ νὰ ἔχη
μὰ ἀγάπην πολλὰ εἶνε εἶναι πο-
2

θα συντελέσουν σ' αυτό και ίσως το τελευταίο ή ηλικία. Έτσι, συμθαίνει να συναντήσουμε το πρόσωπο έκκεκοπο, που αναγεννιέται, αλλά έκκεκοπο που ζητά η ψυχή μας και το πρόσωπο αυτό να είναι κατά το λυ μεγαλυτέρω μας. Η αγάπη κα ι οι συγκινήσεις που θα ζήσω με κοντά του, κατά τις διαφύσεις από την αγάπη και τις συγκινήσεις που θα ζήσω με κοντά σ' ένα άλλο πρόσωπο που θα προσημιόζε το περισσότερο με την ηλικία μας. Από τη στιγμή που θα χτυπήσει την πόρτα της καρδιάς μας ο έρωτας ως τη στιγμή που θα έρθει καμιά χαράμαδα για να ξεφύγει, ζούμε και στις δύο περιπτώσεις την ίδια ζωή, με μερικές ζωές παραλλήλως, αχτές με την ηλικία. Το ζήτημα είναι πως θα το κλείσω με τη χαράμαδα "Ε. αυτό είναι εύκολο όσο και δύσκολο."

Τι να σου πω, αγαπητή μου: Φρόντισε να είσαι πάντα εκείνη που είσαι ίσως σήμερα. "Ωστε και αν έρθη η χαράμαδα να μη δειλήσει να την χρησιμοποιήσω... Να πονέσω δηλαδή ν' αφήσω το σπινάκι που την έφιλοξένησε τόσον καιρό..."

ΛΟΥΛΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΓΡΟΥ

Μην απογοητεύεσαι τόσο για την παροδική στέγη της έλευσης σου. Είναι πολύ νέα ακόμη και οι γονείς σου επιθυμούν ίσως να σε προφυλάξουν από ώριμους κινδύνους στους οποίους εί να εκτεθειμένο ένα κορίτσι της ηλικίας σου. Κάμε υπομονή και όταν σε δύο - τρία χρόνια θα έρχης ενηλικιωθεί, είναι δυνατόν να έρθεις μια εργασία που θα σου επιτρέψει να έχεις κάποια ανεξαρτησία, μα και η στάσις των γονέων σου να έχει κατὰ πολύ αλλάξει. "Εν τῷ μεταξύ προσπάθησε να τους πείσεις ότι η ζωή που σου παρέχουν είναι πολύ μονότονη. Πείσεις τους πρό πάντος, να σου επιτρέψουν ή να εξακολουθήσης τις σπουδές σου ή να έρθης μια ευχάριστη δουλειά. Νομίζω πως σ' αυτό δεν θα συναντήσεις αντίρρησης."

Ο,ΤΙ ΕΝΔΙΑΦΕΡΕΙ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΚΟΥΒΕΝΤΟΥΛΕΣ

Πολύ υπερδεμένα μου τα παρουσιάζεις τα πράγματα, καλή μου φίλη, στην πραγματικότητα όμως όλα είναι πολύ απλά. "Ο α δελφός σας είχε χωρίσει με την γυναίκα του, που ήταν τόπος και υπογραμμός καλής συζύγου και μητέρας και ξαναπαρθένωσε μ' ένα ασυλλογιστο πλάσμα όχι και μά με τελείως ανόκανο να κυττάει νοικοκυριό και να δημιουργήσει οικογένεια. Κατάλαβε σε 2 χρόνια την απερισκεψία του και τώρα ξαναχωρίζεται και θέλει να ξαναπαρή την πρώτη του γυναίκα, τη μητέρα του παιδιού του. Μα θέλει και ρώτημα πως πρέπει να τον σπρώξετε στο να επανέρωθω ένα αδικήμα που έκαμε; Και μάλιστα αδικήμα διπλό στη γυναίκα του που όπως λέτε ήταν καλή και στο παιδί του, το οποίο ον εστέρησε από τη στοργική μερίμηνα της μητέρας. Δεν έχετε τι θα ή ή να μεγαλώ η ένα παιδί χωρίς τη μητέρα του. Αυτό έχει επίδραση σε όλη του τη ζωή και οι γονείς που έχουν παιδί και χωρίζουν για φύλλω παιδία κάνουν έγκλημα. Βοηθήστε λοιπόν των αδελφών σας να ξαναενοή με την μητέρα του παιδιού του, όσο για την δεύτερη σύζυγο, τέτοια που μου την παριστάνετε γρήγορα θα ξαναφάει τη ζωή της. "Επειτα, τι τα θέλετε, τις αδέλφες λιγάκι, να τιμωρήθ, ώστε δεν έπρεπε ποτέ να ξεμακρύνει ένα παντρεμένο άνδρα κατά μέτρονα λόνων που είχε παιδί. Γάρα πληρώνεται και ίσως αυτό της νίξει μάθημα και εις το μέλλον να είναι πιο προσεκτική. Κάτι τέτοιες γυναίκες που

καταστρέφουν οικογένειες πρέπει να τιμωρούνται πάντα.

ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΠΡΑΚΤΙΚΟΤΗΣ

Η μόδα που δεν έπαυσε ποτέ να είναι πρακτική και πρό πάντων συνδυάζεται πάντοτε με τις περιστάσεις, ελάνορσιες για τα δυ νατά κρύα τις μάλλινες κουκούλες που από, περνού εκάμαν δεγιά δειλιά την εμφάνισή τους και εφέτος εγενικεύθησαν. Οι κουκούλες αυτές γίνονται από μια ολάνθη τε εσάρτα μάλλινη είτε πλεκτή είτε από ύφανση, στην οποία κά νομε μια ραφή. Δεν έχουμε παρά να ιδούμε την κουκούλα μιας φίλης για να καταλάβουμε. Είναι πρακτικό πρόγμα, πρέπει όμως να έχουμε υπ' όψιν μας ότι θα την χρησιμοποιούμε μόνον στα μέγαρα κρύα, διότι δεν πρέπει να συνηθίζουμε το κεφάλι μας σε μεγάλη θερμότητα. Αύ το προκαλεί εύκολα κυκλοσμία τα. "Είως ώραιος συνδυασμός είναι να φορούμε γάντια και κουκούλα όμως. Παρόμοιες κουκούλες γίνονται και από αδιόρατα, έχουν δὲ το καλό να μπαίνουν στην τσάντα και έτσι να προστατεύουν το λούχι στο το κεφάλι μας από απρόσπη τροχή. Με τη μόδα του ξεκαλλιώματος οι κουκούλες αυτές είναι χρησιμώτατες και πολύ πρακτικές."

Η ΕΥΤΥΧΙΑ ΣΤΟΝ ΓΑΜΟ

Πόσες φορές οι άνδρες πικραίνονται τις γυναίκες τους με το α. στοχο φέρσιμό τους και έπειδή μερικές γυναίκες έχουν την υπερηφάνεια να μη θέλουν να δει χουν ότι υποφέρουν, τις κρίνουν ως ανείσθητες είναι τόσο εύαισθη, ως η γυναίκα που αγαπά και μπορεί να διχέθ με το τίποτε. Δεν αρκεί να αγαπά ένας άνδρας τη γυναίκα του, να την φροντίζει να της φέρη πράγματα που χρειαζονται και πολλά άλλα. Πρώτα έπ' όλα να της αναγνωρίζη τους κόπους που κάνει μέσα στο σπίτι, την προσπάθεια που καταβάλλει για να λειτουργήσει καλά η μηχανή που λέγεται σπιτικό. Πολλοί άνδρες αν τους πητε ότι φέρονται άσχημα στις γυναίκες

τους θα σας κυττάζουν με έκπληξη και θα σας πουν. "Τι είναι αυτό που μου λέτε, αφού η γυναίκα μου δεν παραπονιέται ποτέ..." — Μα δεν παραπονιέται, να το απαντήσετε, γιατί έχει αξιοπρέπεια, έχει υπερηφάνεια και δεν καταδέχεται να παρουσιάζη τον έαυτό της ως θύμα. Μέσα της όμως πονεί και όταν αντίληφθ πως ο σύντροφος του θύου της δεν είναι μαζί της ακριβώς όπως αυτή θα ήθελε να είναι, αισθάνεται κάτι να σπάει μέσα της και θέλει δια μιας να γκρεμίσουνται όλα της τα όνειρα. Κάποτε είναι λιγάκι πιο λογική και σκεπταίται: "Ας μη τον παρεξηγώ, έχει τις δουλειές του, τις έγνοιες του, δεν μπορεί να τα σκεπταίται όλα..."

Και υπομένει, δεν μιλά, αλλά όταν τα πράγματα χειροτερεύουν, αποφασίζει να ζητήσει μια εξήγηση, που φέρνει κάποτε όλα θραύσμετάματα. "Ο σύζυγος είναι εκνευρισμένος από τον άγωνα της ζωής, κουρασμένος, αποκαμμένος και έρισκει παιδαριώδεις τις αξιώσεις της γυναίκας του. Με ένα "ώχ αδερφέ!" την κάνει ακόμη πιο δυστυχισμένη και της δίδει την εντύπωση ότι έρσκειται δια μιας μόνη και έγκαταλελειμμένη."

Να γιατί δεν πρέπει ποτέ ο άνδρας να ξεχνά και η γυναίκα είναι να τρυφάρει πλάσμα που πρέπει να το προσέχη πολύ και να του φέρεται πάντα με τρυφερότητα.

ΕΣΜΕΡΑΔΑ

Αλληλογραφία

ΑΝΤ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΚΗΝ (Χα νύ) και ΠΕΤΡΟΝ ΣΑΚΚΑΛΗΝ (Ιτέαν) — Δύνασθε να κάμει τις παράγγελίες σας δια σύστη μένης ή μη έπιστολής εσωκλήροντες ταυτοχρόνως και το αντίστοιχο. Αίτη είναι η τάξις. Άλλως δεν γίνεται. ΝΙΚΟΝ ΠΑΛΛΗΝ — Οι στίχοι σας άρκετα καλοί, αλλά κακώς άντελήφθηκε ότι φλεξενόμοι συνηγορία άναγνωστών. Άποταθήτε σε κανένα λογοτεχνικό περιοδικό.

Χ. Φ. Μ. — (Πειραιά). — "Η καθυστέρησης είναι φυσική. Πήραν σειρά για άπάντησιν έν καιρό Σ. ΒΑΡΕΛΗΝ. — "Οχι τόσο συχνά ΜΑΡΙΟΡΑΝ Κ. Τ. — Μην άδημιούητε, γιατί περιμένουν και άλλες. πάμπολλες έπιστολές άναπάντητες. Υπάρχει φοβερή πληθώρα. ΤΕΛΕΙΟΦΟΙΤΟΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑ. — "Ο Σαίν. Πρέ δεν είναι συνεργάτης μας. Είναι Γάλλος λογοτέχνης που έδημοσίευσε αυτή τη σειρά στον τόπο του και έμεις την μεταφράζουμε. ΧΑΡΙΑ Γ. ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΝ. — "Ο συνεργάτης μας διεβίωσε στην διεύθυνση το γράμμα σας. Δυστυχώς όμως είναι άδύνατον να ικανοποιήσωμε τη φιλοδοξία σας, καθόσον δεν δεχόμεθα συνεργασίαν άναγνωστών.

ΑΡΗΝ — Ξαναγράψτε στον Άισρον συνοδεύοντας τις έρωτήσεις σας με είκοσιδράχμο δικαίωμα για τη δημοσίευσή της άπατήσεως. Π. ΠΡΟΓΙΑΝ. — "Εκείνο το "έθωρον" μας έκάθησε στο στομάχι. ΚΟΣΜΑΝ ΚΥΡΙΑΚΙΔΗΝ (Α πείαν) και ΑΠ. ΜΑΛΙΟΝ (Θή βας). — Τι ζητάτε; ΦΙΛ. Γ. ΔΡΟΥΚΑΛΗΝ — Σας άποστέλλεται ΜΙΧ. ΚΑΝΑΚΑΡΗΝ (Σάμιν) Σας παραπέμπω στην ως άνω άπάντησιν σας προς Α. Παναγιώτη και Π. Σακκαλήν.

ΚΑΡΑΚΑΡΗΝ (Σάμιν) Σας παραπέμπω στην ως άνω άπάντησιν σας προς Α. Παναγιώτη και Π. Σακκαλήν. (Εκ της Διευθύνσεως)

Αι κοσμικαί επιδράσεις κατά την έβδομάδα από 12 έως 18 Δεκεμβρίου έχουν ως άκολουθος:

- 1) Διά τας υποθέσεις και τας έπιχειρήσεις σας: 11 — 2 μ.μ. το Σάββατο (13), 10 — 12 της Πέμπτης (18) και 4-6 μ.μ. της ίδιας ημέρας.
- 2) Διά τα τυχερά παιγνίδια: 11 — 12 μ.μ. της Τετάρτης (17), 4 — 6 μ.μ. της Κυριακής (14) και 8 — 11 μ.μ. της Τετάρτης (17).
- 3) Διά τα χρηματικά ζητήματα: 3 — 5 μ.μ. της Δευτέρας (15) ίδια ώρα της Τετάρτης (17) και 10 — 11 μ.μ. της Πέμπτης (18).
- 4) Διά την άγοράν λαγών: 3.30 — 9.30 μ.μ. της Παρασκευής (12) και 6 — 7 μ.μ. της Δευτέρας (15).
- 5) Διά τας αθλητικές συναντήσεις σας: 4 — 6 μ.μ. της Παρασκευής (12) και ίδια ώρα της Τρίτης (16).
- 6) Διά γάμους ή άρραβώνας: 11 — 12 μεσημ. της Τετάρτης (17) 3 — 5 μ.μ. της Πέμπτης (18).
- 7) Διά το μέλλον σας: 10 — 11.30 π.μ. της Κυριακής (14) και 5-7 μ.μ. της Τρίτης (16).

ΑΙ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ ΤΟΥ ΔΟΚΤΟΡΟΣ ΚΑΜΑ

Οι άπευθυνόμενοι προς τον δόκτορα Κάμα πρέπει άπαραιτήτως να άναφέρουν: α) το έτος γεννήσεως, β) τον μήνα γ) την χρονολογίαν του μηνός, δ) την ημέραν και ε) δυνατόν την άδραν. Αι έπιστολαί δέον να συνοδεύονται από δρ.20 (είκοσι) δια κάθε άπάντησιν, θα διευσθύνονται ως έπ' ουδέν περίοδικον "έθνος" — δια τον δόκτορα Κάμα — άδδς Σανταρόβας 5, Αθήνας.

ΔΥΣΤΥΧΙΣ ΜΕΝΟΝ α. 6. γ. — Δυστυχώς δεν μπορεί να σας άπαντήσω. Να μου γράψετε στις πόσους το μήνος Μαρτίου έγεννήθηκατε. Παρακαλώ έπίσης να μου άπαντάτε τα έρωτήματά σας.

Π. ΤΟ ΜΗΛΟΝ ΤΗΣ ΕΡΙΑΔΟΣ Μ. — "Ο άνθρωπος για τον οποίον ενδιαφέρουμε έχει πολύ τρυφερόν και οταργικό χαρακτήρα. Κατά τούτος δεν έχει όμως σταθερότητα και αι έκπορεύσεις του είναι συνήθως χωρίς μεγάλη συνέπεια με ταύτα των. Άντιφάσκει πολλές φορές προς έαυτον, από έλλειψιν ασφούς προσαυταυταυτο. "Είδικα φέρων ελκρινές. Άδυναμία λήψεως μιας ασφούς άποφάσεως. Πρέπει να τον φέρετε σεξ προς αύτην, άλλως δεν θα είναι δυνατόν να γίνη τίποτε. "Οπωσδήποτε, εις την ένωσιν σας παρουσιάζονται σήμερον πολλοί δυσκολία. Και σεις είστε τρυφεροί και εύδοκoi της χαρακτήρ. Στερεώθηκε άσπαστη ποιήσεως. Δεν πρέπει να διασπείρετε το πάλι εις την προκειμένην όπόθεσιν, αλλά να χειροαγωγήσετε με πολλήν οεζοτεχνική τα πράγματα."

ΚΥΡΑ ΣΠΗΛΙΑΝ Β. — Πελλο συγκαταμένος και δυστακτικός χαρακτήρ. Είστε δυστακτική εις όλα και δεν έχετε καμμίαν αύτοπεποίθησιν. Σας χρειάζεται να δώσετε κάποιαν ζωηρότητα εις τας έκδηλώσεις σας και να μαρμαρσσετε δικήν σας προσωπικότητα. Μεγαλύτερα όρημ ή εις όλα. Δεν συμφωνώ με την αντίληψιν σας ότι δεν έ έμεινε τίποτε ή σχεδόν. Είπατε νέα άκμω και με λίγη καλή θέληση θα έβλεπατε τη ζωή πού άρσεται και πού ευχάριστη. Προς το παρόν καμμία αυτιστική μεταστροφή εις την κατάστασιν σας. "Ο έρωας τον οποίον ποίεστε, χωρίς να το λυμείνε να το έκφράσετε ούτε στον έαυτόν σας, θα έλθω και θα κυττάω την πόρτα της καρδιάς σας. Κα ποια μικρά καθυστέρησις εις το ζήτημα του γάμου σας. Θα σας ικανοποιήση και θα σας έπιτρέψη να ζήσετε ζων καυτέρων εις σημερινή. Ταίξια όλγια και άλη μαντα. "Η σημερινή σας κατάστασις θα εξακολουθήση στενωχώς, βελτίωσης πολύ έσπείρα και όχι ούσινωσις. "Ετος 1947. "Ο άδελφός σας θα άντιπαλαστή έναντιον μεγάλων δυσκολιών κατά τα πρώτα του έτηματα. Βραδύτερον όμως θα οταδιοβρομήση καλώς. Ιία άκο λουθήση άνεξάρτητον έπαύγελμα."

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΗΝ ΝΕΑΝ 9.9.9. — Δεν μπορεί να ένδυσώμαι την προηγούμενην έπιστολήν σας. Θα σας έχω άπάντησει π.θανόν, αλλά δεν έπαραδέξαστε την άπάντησιν μου. Εις την ζωήν σας υπάρχουν πολλοί καθυστέρησεις. Εί σθε άπαισιόδοξοι άρκετά, παρά- έννη και στερεώσε ζωηρότητας. Αυτό σας κάνει να τα έβλεπετε όλα μαύρα και να άπειλιέσθε. "Υψιστοσε παλινακώς τα πάντα, χωρίς να έκδηλώνετε αυδεμειν άντιδράσιν Ράβυμος και άνειροπύλος διάδωσις. Ψυχική άκαταστασία. "Ελλειψις καλαισθησίας. "Ο ρυθμός της ζωής σας καλώς πολυ άργά. Προς το παρόν δεν θέλω περιστολν γάμου. Την περίπτωσιν αίσθηματος άποκαλεί. Με την τακτική που άκολουθείτε καταστρέφετε άνεπαυταυταυτα την ζωήν σας και νομίζω ότι ένεκαυτός να συνέλτε και να έπιχειρήσετε με όλην σας την δύναμιν μιν άνδρσθαι. Μην περιμένετε τα πάντα από την τύχην. "Η άιδράνεια σας μπορεί ν' άποβή άεθρία δια το μέλλον σας."

ΛΕΥΚΟΝ ΚΡΙΝΟΝ 1915 — Και εις την ζωήν σας ζήν ένφα νίζονται πολλοί καθυστέρησεις και έμπόδια. Είστε ιδιότροποι και μεμψιμορκοί. "Ολα σας φαίνε και δεν καταρδύνετε να έρψετε ίκανο πόλησιν σε τίποτε. Και η ιδιότης σας καλαισθησίας όστερεί έλπίσιν. "Ο γάμος σας βραδύνει άρκετά. Θα γίνη κατόπιν συνοικεσίον και θα έπ' ουδέν μιν μιν άνδρσθαι. Μην περιμένετε τα πάντα από την τύχην. "Η άιδράνεια σας μπορεί ν' άποβή άεθρία δια το μέλλον σας."

ΤΣΑΡΙΝΑ Α. — "Ελλειψις "ωπρικήτος, μεγάλη άβεβαιότης, παρασπασμένη έξ φανταστικών κόσμων και χάνετε την έσπρήν σας με την πραγματικότητα. Πέλλαι άντιθέσεις πού σας κάνουν να μην έρσικετε ικανοποιησιν εις τίποτε."

"Η καλαισθησία σας όστερεί. Στενωχρόν και στενωχρόν. Θα έπισημώσετε συμπάθεια άλλα να δυσκολευθήτε να τας διατηρήσετε. "Εναντιόητες εις τον έρωτα. Γάμος βραδύνει. "Από τον 1933 θα έπείλη μια έξαμηνιαία της ζωής σας. "Ημέρα Γενναίου, χρώμα δύσιν, λίθος άπαιον, α. ριζμός 8."

ΕΛΙΟΘ ΝΑΥΤΑΚΙ Β. Μ. — Πέλλαι δυσκολία κατά τα πρώτα έτηματα της ζωής σας. Θα έρσικετε βραδύτερον ύποστηρίξεις, αι όποιαι θα εξαμυνώνουν τον δρόμον σας. Σταδιοβρομία όλγιν α νώματος και άσπαστος. Πέλλαι άκαμψία. "Η σταδιοβρομία δεν έμφανίζεται πολύ σύντομα. "Εν τούτοις αίσθημα τα άποια όμως θα σας δώσουν πολλήν πικρίαν. "Η οικονομική σας κατάστασις κα βελτιώση."

ΧΡΥΣΗΝ ΠΕΤΑΛΟΥΔΑΝ, Χα βρι. — "Η ζωή σας δεν είναι παντοσε όπως την έβλεπε. Δεν άποτελείτε λοιπόν καμμία έξέρεσις σ' αυτό. Άντι να ζήτε μόνον με τα όνειρά σας, θα έπρεπε να ανησυχήτε έντός της πραγματικότητας πού σας προσφέρεται. "Ετσι θα έκλυτερεσσετε την ζωήν σας. "Όσον δια την τέχνην του έμμελε, θα έπρεπε να την έξασκήσετε, άφο αυτό είναι το πραγματικόν συμφέρον σας. Δεν έπ' ουδέν καμμία έντροπή και είναι παράλογον να στενωχρσθήτε, εάν έχετε τα μέσα να βελτιώσετε την όειν σας. "Εναντιόητες εις τα αίσθηματά σας. Μην απεύθετε και πού παντός μην έκτίσαστε χωρίς άλογον. "Ο γάμος σας θα πραγματωσθή κατόπιν αίσθηματος, αλλά βραδύνει άρκετά. Φίλαιο, σταθείς και χωρίς έλπίσιν. Εί βελτίωση της ζωής σας θα έπείλη με κάποιαν βραδύτητα. Με ταύ γάμον σας θα έξασφαλίσετε άδελφίαν άνεσιν."

ΔΑΚΡΥΣΜΕΝΑ ΜΑΤΙΑ Ε. Κ. Σ. — "Ευαίσθητη και ρωμαντική. Βάζετε να γνωρίσετε την ζωήν και η άπειρία σας σεξ δημιουργεί άπογοητεύσεις. Καλλιτεχνική διάδωσις, αλλά άέριστος και άπροσαυταυτος. Θα συνεχίσετε κανονικώς τας σπουδές σας και θα έχετε σχετικώς έπιτυχία. Να άκολουθήσετε έλευθέρως σπουδές ή να έπιδοθήτε εις την καλλιτεχνίαν. Εις την ζωήν σας θα ένωητε όλην έξ κατὰ τρόπον σταθερόν. Ταίξια όχι σημερινά. Λε πός όργανισμός. Να προσέχετε. Μην άρσικετε να σας παρασπείρη ή ασθηματική τάσις σας. Θα επνεύσετε ζωηρά αίσθημα και θα άγοηθήτε με πάθος. Γάμος θα δύνει άκμήν. Άρκετά ικανοποιητικός. "Ετη 1945 και 1951. Χρόμα κυανόν άνοκτόν."

ΒΑΣΑΝΙΣΜΕΝΑ ΜΕΤΑΤΑ. — Δεν υπάρχει τίποτε το δυσάρεστο στή ζωήν σας. "Η ασυμψύχισ των γονέων σας άρσικεται εις το ύπερβολικό είδιαφέρον των για σας και εις τας παλαιωμένες άντιλήψεις των. Δεν πρέπει να έξαναίσασθε, χωρίς έέβια ή προόμως όπακού σας να μείρεται την ανεξαρτησίαν σας. Δεν θέλω άμεσον μεταστροφή. Άπο, φύγετε τας προώρους έρωτικές περιπέτειας. Γάμος βραδύτερον κα τόπιν αίσθηματος. Θα προσκρούση εις άντιδράσεις και έπιόδια. Προκαλείτε συμπάθειες, αλλά όχι μόνον και άσπαστη αίσθημα. "Η ζωή σας θα έχη μερικές διαταραχές. Θα άποκηρύξετε οικογένειαν τίποτε μεταξό του σημερινού περβάλλοντος σας. "Αρι βρός 4, χρώμα περσικόλιν, όρημ, ήμέρα Πέμπης, λίθος άσπαστος."

ΒΑΡΒΑΡΙΝ ΣΤΑΝΠΟΥΛΙΚ. — Είστε δυστυχιστοι και όνοκτοι κας χαρακτήρ. Πειράσασθε με το παραμικρόν και άμνησθήτε παρρησίαις χωρίς λόγον. Άπολμος κα ιδέες. "Ελλειψις έπαρκούς καλαισθησίας. Δυσχερεια εις την άμνησίαν της ζωής σας. Γάμος κατόπιν άποκρίσιν αίσθηματος, όχι όμως χωρίς έμπόδια. Μερικά διακυμανσεις εις την άρχην, μετά τας όποιας η

ζωή σας θα οταδιοβρομήση και θα βελτιώση σημαντικώς. Θα άνέλκτε εις άνεσιν, όσον της σημερινής και θα έχετε ήμεσις ικανοποιήσεις."

ΑΙΛΗΛΗΛΑΝ. — "Η εύαισθησία και η φαντασία σας συγχρονως σας άκμιναν να άμνησθήτε. Ένα εύδύλον, πού χωρίς να είναι άσπαστος, έμφανίζεται όμως πολύ στενωχρόν και δυσκόλον εις την έξελειν του. Το εύδοκμα είναι ότι ο έρωας σας παρομείνει καδ' έλκινωσιν φιλαυτονομός. Αι έπιφύλαξεις των γονέων σας είναι εύκαλως ιαγραι και δικαιο, λογιμμένα. Δεν μπορεί να σας έμπιστευθούν εις ένα άνδρσθαι με έλκινωσιν άσπαστην άσπαστην. Τόσον έσείς όσον και ο φίλος σας φαίνεται ότι δεν θέλει να άντιληφθήτε την πραγματικότητα. Είπατε, άλλως, έφκε τα μικρά κακ ια δύο κα ι δ τας έλοι αι νέοι, έσκαλίζετε με την ύδαν ότι η άγάπη και μόνον άρκετά. Δεν μπορεί δύστυχώς να σας δώσω έλπίδας. "Ο χρόνος θα έπουλήση την πληγήν και θα σας κάμη να ύβητε πιο ζωντανά την ζωήν. Το νόημα του φίλου σας είναι ότι θα μπορούσε να διακόψη την αλληλογραφίαν του για να μην σας γίνετα πρόξενος στενωχρίας. Κατά την άλη, τίλην του, αυτό θα ήτο μάθυσία, εις την όποιαν θα ήτο πρόξενος να ύποβλήθη."

ΑΥΤΗΝ ΝΕΑΝ 9.9.9. Εις την ένωσιν σας παρουσιάζονται προαίματα και δυσκολία. Τίποτε έκπαιδιστος το σύντομον. Το έλκινωσιν σας θα συνεχισθή με πολλήν πικρίαν και λιγώτερες καρές. "Η κατάστασις δεν είναι άμωος έντελώς άπαισιωτική. Μπορεί να νικήσετε με την έμνησιν και την σταθερότητα σας. Άλλά τα έσπείρα έναντιον των όποιων θα προαυτρώσετε είναι πολύ μεγάλα και θα σας κουράσουν μέχρις έξαντλήσεως."

ΜΑΥΡΙΝ ΠΕΡΙΣΤΕΡΑΝ. — "Ο έλκος της αλληλογραφίας είναι πολύ μεγάλος, όποτε να μην μου είναι δύσκολον να σας άπαντώ έμμελες. Εις την προηγούμενην σας έπιστολήν άπάντησα ήδη."

Χ. Α. Μ. 1. Καλλιόβαν. — "Ουμλή ζωή χωρίς σπασμούς άσπαστους, αλλά συγχρόνως περιωρισμένη έντός στενών πλαισίων. Καλλιτεχνική άρτίσθησις Γενικός ο παλμός της ζωής σας είναι πολύ άσπαστος και αι άρμια σας πολύ μέτρια. "Εξέλιξις έσπείρα. "Εν τούτοις πλαισίων της ζωής σας θα ένωηθήτε άρκετά από την τύχην. Γάμος κατόπιν αίσθηματος ικανοποιητικός. Ας παραμείρη ο ριζμένος δυσχερεια της ζωής σας και θα άκαυτηρήση την εύτυχίαν σας."

ΕΛΛΗΝ Θ. — Πρωτότως θα κατακρίνω την προσήλυσιν σας εις το παλαιόν, αυτό αίσθημα, πού μοι είναι να καταστήσει ο έρωας της ζωής σας. Δεν πρέπει να έλκινε π.ά. "Η σέψις του φίλου σας σπέρνεται συμπάθεις προς σας, αλλά χωρίς κανένα παλμόν άγίας. "Η μοίρα δυστυχώς δεν άντλήσει να ένδωξη τούς βράμους σας. Την περιπτωσιν νέου αίσθηματος άποκαλεί. Πρέπει να το κάμει το ήλικόν σας πού έχει κατάρσει και να άντικρίσσετε όση πρβόδωσιν την πραγματικότητα. Υπάρχει πάντοτε η περιπτωσις γάμου κατόπιν συνοικεσίον. Θα σας παρασπείρη ένδοκία. Τίποτε όμως το άπαισιωτικό σύντομον. "Ε λαφρά βελτίωση της οικονομικής σας κατάστασεως. Κοινωνική έξισις ικανοποιητική."

ΑΠΕΙΡΗΝ. — Δεν πρέπει να διατελήτε όπο το κράτος του φάδου σχετικώς με την όγελαν σας. "Η ήμερος ζωή άπαισιωτική πάντοτε. Είστε άδύνατοι όργανισμός και δεν έχετε μεγάλην δύναμιν άντιδράσεως. Πέραν τούτου, δεν θέλω τίποτε άλλο το έπικινωσιν. Να μου στείλετε στοιχεία του προσώπου δια το όποιον εν διαφέρσιν. Δεν θέλω περίττωσιν συναντήσιν γάμου. Ολοκρινική

κατάστασις άρκετά δύσκολος. Για ριζικά βελτιώσεις. ΑΙΛΗΛΗΛΑΝ. — Άπαξία εις τας άκείρας και τας άδελφώσεις σας. Σας λέλει ο έρωας προσκατακλινώς, άσπαστος εις την έμνησιν της ζωής σας. Γάμος έσπείρα. Με έμφανίζεται τίποτε προς το παρόν πολύ βραδύτερον. Αι έσπείρα άρκετά από όλογο μήκος άσπαστος. "Υγεια σχετικώς καλή."

ΚΡΗΤΙΚΟΠΟΥΛΟ. — Περιωρισμένα έπιόδια. Είστε από τούς άνδρσθαι πού δεν μπορούν να όγουν έξω από ένα άρσασμένον κύκλον ζωής και πού πολύ έέβια, λα όπαύσαστα εις την ρουτίαν. Ούλυσια και άρκετή μεταστροφή. Πρέπει να άποκτήσετε την ρουτίαν πού σας χαρακτηρίζει και να κινήσετε δραστηριότητα. "Εμμελες έλπίδας. Αισχυμής έμμελες σε κάθε τι κανονισμ. Ρυθμός ζωής πολύ βραδύς."

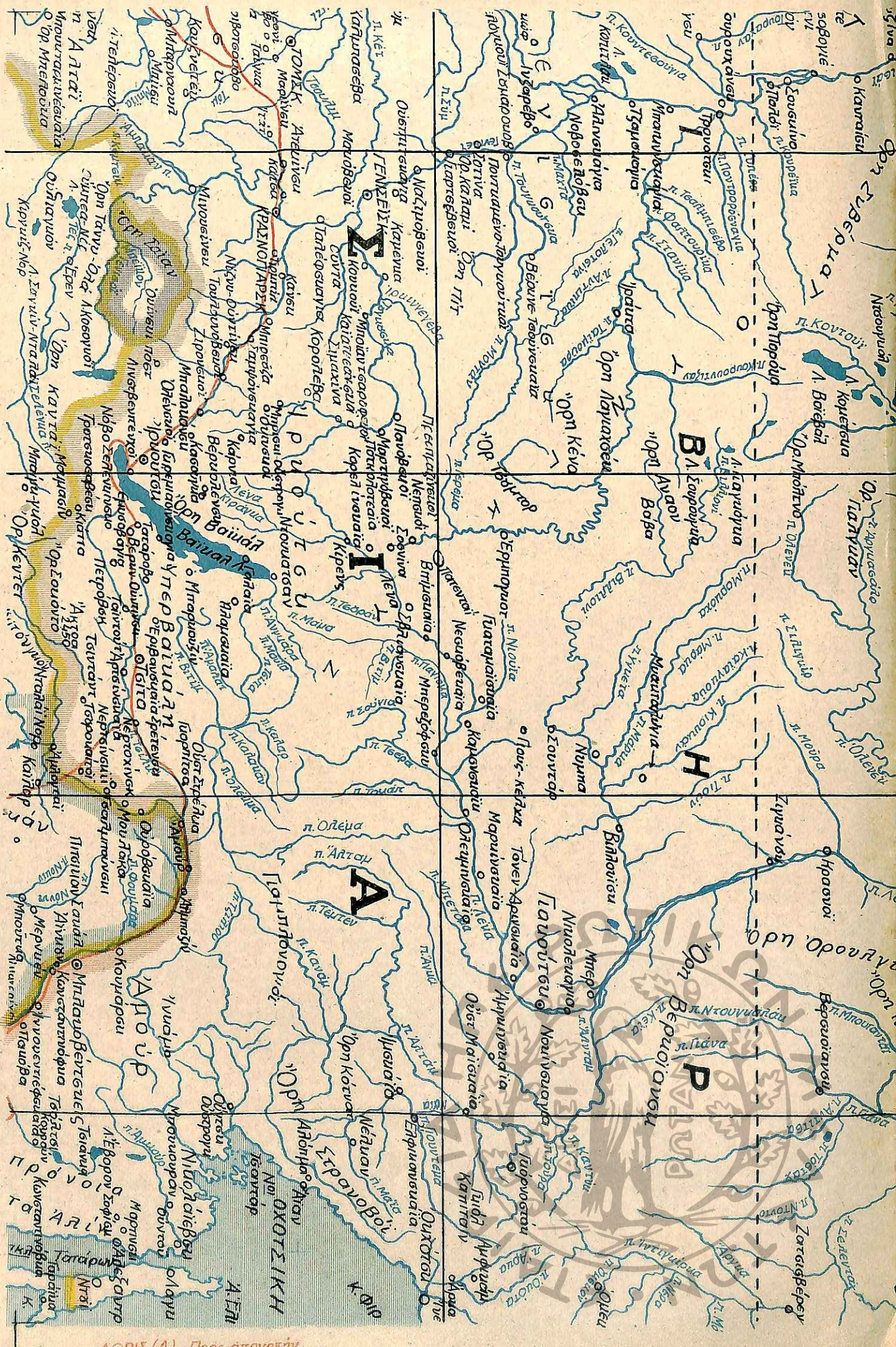
ΑΙΝΙΑ ΜΑΡΙΑ Β. Πειραιά. — Δυστυχώς και άδύνατος χαρακτήρ. Είναι περισσότεροι αι προσπείρα παρά αι συμπάθειαι πού άμνηστέρετε μεταξό των περιωρισμένων σας. "Η ζωή θα σας κουράση άρκετά μέχρις ότου εισέλθετε εις ένα δρόμον περισότερον όμαλόν. Άποφύγετε τα έρωτικά αίσθημα. "Ο γάμος σας θα πραγματωσθή βραδύτερον και όχι χωρίς έμπόδια κατόπιν συνοικεσίον. Θα έπιφέρει μιν ή ρεμάν και μιν αίσθησιν καλυτέρευσιν της ζωής σας. Χρόμα όλκινωσιν, ήμέρα Πέμπης, άρ. 8, λίθος τυροκομής."

ΜΑΡΒΙΝ ΝΑΥΤ. — Χαρακτήρ πολύ άπαισιωτικό και άσπαστος. Πέλλαι άντιθέσεις, αι όποιαι κάνουν άσπαστη την ζωήν σας και δεν σας έπιτρέπουν να ικανοποιηθήτε. Αίσθημα άσπαστη και έλκινωσιν θερμά. "Η ύβια σας δεν είναι πολύ σταθερά. Πρέπει να την έμνησθήτε περισότερον. "Εξέλιξις έσπείρα και με πολλὰς μεταπτώσεις, αι όποιαι θα σας κουράσουν και θα σας άπογοητεύσουν. Γάμος έσπείρα. Δεν έμφανίζεται τίποτε προς το παρόν."

ΚΥΡΙΑ ΒΑΣΙΛΙΚΗ. — "Όνειρα πολλά, άλλα άδυναμία προαυτομολής προς την πραγματικότητα. Πού σας περιβάλλει με σπληνική έπιταγας. Σας χαρακτηρίζει κά ποια άεθρία και άσπαστη. Καλλιτεχνική άρτίσθησις Γενικός ο παλμός της ζωής σας είναι πολύ άσπαστος και αι άρμια σας πολύ μέτρια. "Εξέλιξις έσπείρα. "Εν τούτοις πλαισίων της ζωής σας θα ένωηθήτε άρκετά από την τύχην. Γάμος κατόπιν αίσθηματος ικανοποιητικός. Ας παραμείρη ο ριζμένος δυσχερεια της ζωής σας και θα άκαυτηρήση την εύτυχίαν σας."

ΑΙΛΗΛΗΛΑΝ. — Τα στοιχεία σας είναι όλκινωσιν. Να μου γράψετε στις πόσες το μήνος Ιανουάρι έγεννήθηκατε. ΣΥΛΒΙΑ ΠΟΠΠΙΝΗ ΜΕΝΟΝ. — "Η ζωή θα άπαισθή από σας αίσθημα άγίας, τελικός όμως θα σπείρη με έπιτυχίαν τας προσπάθειάς σας. Δεν πρέπει να άπαισθήτε από τα έμπίδια πού θα συναντήσετε εις τον δρόμον σας και να χάσετε το έάρος σας. "Είστε άπαισθη μηχανή, τρις και άρκετή δραστηριότητα. Χρησιμοποίηστε τας καλλιπείς. "Εις το έκονονικό πεδίου θα έχετε βραδύτερον άρκετά έπιτυχία. "Η σταδιοβρομία σας έμφανίζεται έλκινωσιν άσπαστος, αλλά έν τῷ συνόλω της ικανοποιητική. "Εν τῷ αίσθηματικό πεδίου έπιτυχία άμφοβόλοι και άσπαστοι. Περιπτώσεις γάμου δεν έμφανίζεται άκμήν."

ΜΗΚΡΙΟΥΛΑΝ. — Να μου γράψετε στις πόσες το μήνος Μαρτίου έγεννήθηκατε. "Είσις, άρσαστος είναι δυνατόν, να μου γράψετε έπισης και τα στοιχεία γεννήσεως του μνηστήρος σας. Ο Δωρ ΚΑΜΑ

18 Δ

19 Δ

20 Δ

21 Δ

13 50

